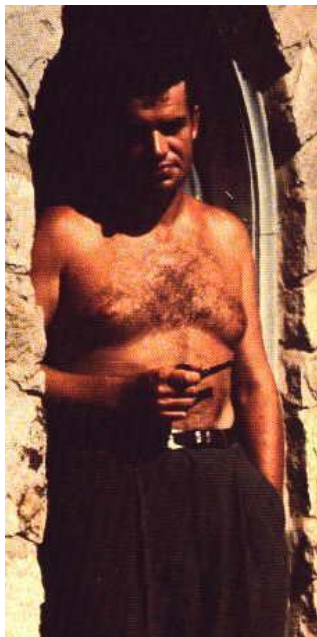

**JOHN WHITESIDE
PARSONS**

SLOBODA JE DVOSEKLI MAČ

i drugi eseji

Design: Frater π

Copyright © Ordo Templi Orientis, International Headquarters
PO Box 33 20 12, D – 14180 Berlin, Germany
All rights reserved

UVOD

Čini što ti je volja i to neka ti bude bude sav Zakon.

Džon V. (Džek) Parsons je rođen u Pasadeni, 1914 godine. Kao hemijski inženjer i stručnjak za eksplozive bio je prvi naučnik u eksperimentalnoj raketno-istraživačkoj grupi koja je delovala pri Kalifornijskom Institutu za Tehnologiju. Njihov probni teren u Arroyo Seco(u) u Pasadeni je otada postao Laboratorija za Mlazni Pogon, planski i komandni centar za Američki planetarno-istraživački program. Parsons je bio suosnivač Aerojet General Corporation, koja je sada proizvođač pogonskih raketa na čvrsto gorivo za spejs-šatlove, neposredno nakon Čelendžer-ove nesreće. Godine 1972. Međunarodni Astronomski Savez je jedan mesečev krater nazvao "Parsons" (37N 171W) kao priznanje njegovoj stožernoj ulozi u razvoju raketa na čvrsta goriva.

Zajedno sa svojom prvom suprugom, Parsons je pristupio Redu O.T.O. 1941 ev. On je bio pravi mladi lav Reda, u kojem se zagnjurio u proučavanje okultnog. Jedno vreme je radio kao vršilac dužnosti majstora Agape Lož e, koja je delovala iz jedne vile u Pasadeni. Zadovoljavajući opis njegovog već čuvenog dela "Babalon Working" iz 1946 ev tek treba da bude objavljen, a taj rad preuređuje tok Parsonsovog života, prekid njegove veze sa Alisterom Kroulijem i Redom O.T.O. Većina objavljenih izveštaja usmerena je na njegovo

prijateljstvo i raskid sa Sajentološkom Crkvom (Church of Scientology) osnivača L. Ron Hjuberda (Hubbard), bez procenjivanja bitnijih pitanja o tome šta je zaista pokušavano, i zašto. Ovo izdanje će, nadamo se, poslužiti kao osnov za ozbiljnije proučavanje Parsonsovog mišljenja, rada i uticaja.

Parsonsovo proučavanje magike nije bilo bekstvo od razuma. Niti je to bio eskapizam, niti bilo koji od drugih izgovora koje za inteligentne studente daju usrdni branioci. Parsonsov rad je bio u skladu sa najboljom tradicijom eksperimentalne nauke - tradicijom revolucionara kakvi su Rodžer Bekon, Džon Di i Isak Njutn, koji su pomerili paradigmu naučne i okultne misli i proširili naš svet. Mada je Parsons umro mlad i njegova misao nije u potpunosti sazrela, njegovo intelektualno obećanje se može jasno razaznati.

Parsonsovi eseji otkrivaju njegovu prisnost sa antropološkom, psihološkom i mitološkom književnošću; njegovi neobjavljeni zapisi pokazuju ga sposobnim da istovremeno citira Karla Junga, Jozefa Kempbela i Alistera Kroulija. On je još naginjao i naučno-fantastičnoj književnosti, ne samo zbog teorijske nauke, već zbog mitova, utopija i negativnih utopija koje takva literatura opisuje.

Kao pravi posleratni Amerikanac Parsons nije sumnjao da je moguć idealni svet koji je on zamišljao. On je postavljao "široka pitanja" i očekivao odgovore,

a kao inženjer kakav je bio, on je očekivao da to i RADI. Kao Telemite, on je želeo da to radi za svakoga. Daleko pre ženskih, građanskih, ljudskih, ekoloških, stvaralačkih i antiratnih prava - u mračno doba kada su "prava" bila prljava reč - on je imao hrabrosti da zaista radi ono što je mogao i viziju da predvidi mnogo toga. U njegovim preživelim esejima i polemičkim spisima, od kojih je većina napisana oko 1950 ev, Parsons anticipira dugogodišnje etičke, moralne, religiozne i socijalne dileme sledećih pola veka. Većina njegovih rešenja ostaje neisprobana.

Parsons je poginuo 1952 ev u laboratorijskoj eksploziji nepoznatog porekla. Njegova saradnica, magički učenik i druga supruga, Kameron, sačuvala je i nastavila njegovo delo. Ovi eseji, od kojih su mnogi ovde štampani prvi put, preživeli su u holografskom rukopisu ili u obliku prepisa koje je pripremio Telemitski naučnik Džerald Dž. Jork (Gerald J. Yorke). Iako su mnogi samo rane fragmentarne skice i konture, revizija i doštampavanje su svedeni na minimum.

Napomene u zagradama daju dopunske informacije izdavača a, ako nije drukčije naznačeno, nedostajuća mesta su obeležena sa tri tačke.

Izdavači se žele zahvaliti Kenneth Anger i Warburg Institute(u) Londonskog Univerziteta za njihovu srdačnu pomoć.

Sredinom četrdesetih, Džek Parsons je objavio jedan broj časopisa "The Oriflamme", tradicionalnog O.T.O. žurnala kojeg je pokrenuo Teodor Rojs (Theodor Reuss), Spoljašnji Vođa Reda O.T.O., početkom ovog veka. Ovo izdanje započinje novu seriju ovog časopisa i, uz puno poštovanje, posvećeno je sećanju na Frater Superior Merlin Peregrinus(a), odnosno Teodora Vilsona Rojsa.

Ljubav je zakon, ljubav pod voljom.

HYMAENAEUS BETA
Frater Superior, O.T.O.

Agape Grand Lodge, New York
Jesenja Ravnodnevice IIIxix

SLOBODA JE DVOSEKLI MAČ

PREDGOVOR

Pošto sam ovaj esej napisao još 1946. godine, neka od mojih najzloslutnijih predviđanja su se najsureovije ostvarila. Javni službenici su izloženi sramoti i omalovažavanju zakletvama na "lojalnost" i "čistkama lojalnosti". Članovi američkog Senata, delujući pod maskom "imuniteta" i pod izgovorom "vanrednog stanja", napraviše lakrdiju od pravde i sprdnju od privatnosti. Ustavni imunitet i legalna procedura stalno su kršeni, a za ono što je jednom, ne tako davno, bila opšta bruka u Americi, Vrhovni Sud je danas odbacio čak i da učini reviziju.

Zlatni glas društvene bezbednosti, podruštvljenog ovog i podruštvljenog onog, sa svojim pratećim konfiskatornim oporezivanjem i nametom na pojedinačnu slobodu, svuda iskrsava i svuda se primećuje. Engleska je uvela zaštitu režima koji je istovetan sa totalnim disciplinovanjem. Austrija, Mađarska, Jugoslavija i Čehoslovačka su pale žrtve Komunizma, a Amerika je u procesu sklapanja sporazuma sa varvarskim i korumpiranim diktaturama Argentine i Španije.

Dok ja pišem, Američki Senat nastavlja lakrdijašku istragu u sferi privatnog seksualnog morala, koja će, pored sve svoje lakrdije, naneti bol i patnju mnogim

nevinim osobama u jednoj nepodnošljivoj i čudnoj invaziji na njihova prava.

Inercija i prećutno slaganje koje omogućuju skoro potpunu suspenziju naših sloboda nekada su bile nezamislive. Prisutno neznanje i ravnodušnost je zaprepašujuće i skoro neverovatno. Ono malo za što se vredi boriti u civilizaciji i kulturi omogućuje ona izrazita manjina koja je kadra za stvaralačko mišljenje i nezavisno delovanje, uz nevoljnu pomoć ostalih. Kada većina ljudi preda svoju slobodu, varvarstvo je blizu; kada je i ta manjina preda, mi smo u crnim vremenima. Čak je i sama reč liberalizam osumnjičena putem neumerenog napora razbarušenih glava koje veruju da je ona istovetna sa lizanjem ruskih čizama, u da humanizam nije ništa drugo do fasada za totalitarizam crkve.

Nauka, koja je ranije za vreme H.Dž. Velsa htela da spase svet, sada je uniformisana, u ludačkim košuljama, zastrašeno čistunstvo, a njen univerzalni jezik je sveden na jednu jedinu reč, sigurnost.

U pregledu ove 1950.-te godine, neke od mojih optimističnijih izjava mogu izgledati skoro naivne. Međutim, ja nikada nisam bio toliko naivan da bih verovao da je sloboda, u punom smislu te reči, moguća većem broju ljudi od nekolicine. Ali sam verovao i verujem da ta manjina, samo-žrtvovanjem, mudrošću, hrabrošću, trajnim i strahovitim naporom, može

postići i održati slobodan svet. Napor jeste herojski, ali se može izvesti; primerom i obrazovanjem može se ostvariti. To je vera koju je izgradila Amerika, to je vera koju je Amerika predala, a to je i vera na koju ja pozivam Ameriku da je obnovi ili propadne.

Mi smo jedan narod, i jedan svet. Duša prljavih kvartova viri iz očiju Vol Strita, a sudbina nekog kineskog nosača određuje sudbinu Amerike. Mi ne možemo ukinuti slobodu naše braće a da ne ubijemo sami sebe. Ustaćemo zajedno kao ljudi, za ljudsku slobodu i ljudsko dostojanstvo, ili ćemo pasti svi zajedno, svi majmuni, natrag u močvaru.

U ovom poznom, veoma poznom času, prvenstveno se moramo pozabaviti rešenjima. Čini mi se da živim u narodu koji prosto ne zna šta je to sloboda. Mi verujemo da je to jedna reč, parče papira - nešto za što nam je rečeno da posedujemo - i za što mi govorimo jedan drugom da posedujemo. U stvari, ona je mnogo, mnogo više od toga. Tom cilju - definisanju slobode, njenom razumevanju, da bismo je mogli zadobiti i braniti, posvećen je ovaj esej. Ne moram ni dodavati da je sloboda jedna opasna stvar. Ali, skoro je nemoguće da smo svi mi kukavice.

I MAČ JE IZVUČEN

Bezbroj vekova društvo je bespogovorno prihvatilo teoremu da su neki ljudi stvoreni da budu robovi, čija je prirodna funkcija da služe sveštenike i kraljeve, plemiće i velike gospodare, imućne i bogate ljude koje je svemogućí Bog naimenovao za robovlasnike. Pored toga, taj sistem je ojačan ustanovljenim doktrinama da su svi ljudi i žene prisvojeni, i to na taj način što je njihove duše prisvojila crkva a njihova tela država. Takvu udobnu situaciju podržava i znatno telo autoriteta, morala, religije i filozofije.

Protiv te doktrine, pre nekih dvesta godina, javno se podigla najneobičnija jeres koju je svet ikad upoznao, princip liberalizma. U suštini, taj princip tvrdi da su svi ljudi stvoreni jednaki i obdareni neotuđivim pravima. Reči neotuđiva prava podrazumevaju ona prava koja se ne mogu oduzeti, koja pripadaju svakom čoveku, kao njegova urođena prava.

Ovaj princip se dopao nekim neposlušnim duhovima, jereticima, ateistima i revolucionarima, i otada je, uprkos protivljenju većine organizovanog društva, ostvario neki napredak. Kao doktrina on je postao toliko popularan da su mu izraze poštovanja ukazale sve veće države.

Međutim, on je još uvek toliko ogavan osobama koje imaju autoritet i onima koje traže autoritet da on nije nigde otelotvoren kao fundamentalni zakon, i stalno se narušava u duhu i slovu putem svih trikova i ujdurmi zatucanosti i reakcije. Štaviše, apsolutističke i totalitarističke grupe najpokvarenije prirode koriste liberalizam kao plašt ispod kojeg pokušavaju ponovo ustanoviti tiraniju i ugušiti slobodu svih protivnika.

Tako religiozne grupe pokušavaju ukinuti slobodu umetnosti, govora i štampe; reakcionari pokušavaju utajiti rad, a komunisti zvesti diktaturu, sve u ime slobode. Stoga, zbog specifičnih razlika koje slobodi pripisuju neki od tih kamufliranih tirana, izgleda nužno ponovo definisati slobodu u terminima pod kojim su je shvatali onaj opaki cinik Volter, prljavi bezbožnik Pejn, izdajnik Vašington, radikalni revolucionar Džeferson i anarhista Emerson.

Sloboda je dvosekli mač čija je jedna ivica sloboda a druga odgovornost, na kojem su obe ivice sečiva izvanredno oštre, i kojim ne mogu lako rukovati nesigurne, kukavičke ili izdajničke ruke. Jer on je oštren mnogim konfliktima, kaljen u mnogim vatrama, gašen obiljem krvi, i mada je uvek spreman za upotrebu hrabrim i srčanim, on to neće biti kada ga napusti duh koji ga je iskovao. A pošto se sve tiranije zasnivaju na dogmama, na osnovnim tvrdnjama o apsolutnoj činjenici, i pošto se sve dogme zasnivaju na lažima,

valjalo bi da prvo potražimo istinu, i sloboda neće biti daleko. A istina je da mi ne znamo ništa.

Objektivno, mi uopšte ništa ne znamo. Svaki sistem intelektualnog mišljenja, bilo da je to nauka, logika, religija ili filozofija, zasnovan je na izvesnim osnovnim idejama ili aksiomima koji su pretpostavljeni, ali koji se ne mogu dokazati. To je grob svakog pozitivizma. Mi pretpostavljamo, ali NE ZNAMO, da postoji jedan realan i objektivni svet izvan našeg vlastitog uma. Konačno, mi ne znamo šta smo mi, niti šta je to svet. Dalje, ako postoji stvaran svet odvojen od nas samih, mi ne možemo znati šta je to; sve što znamo je to kako ga mi opažamo.

Sve što mi opažamo prenose naša čula i tumači naš mozak. I ma kako fini, tačni ili osetljivi mogli biti ti naši instrumenti, oni su ipak opažani tim čulima i tumačeni tim mozgom. Ma kako korisne, spektakularne ili neophodne bile naše ideje ili eksperimenti, oni ipak nemaju nikakve veze sa apsolutnom istinom ili autoritetom. Tako nešto može postojati samo za pojedinca, u skladu sa njegovom prirodom ili sklonošću, ili njegovim unutrašnjem opažanjem vlastite istine u biću.

Veštice i đavoli srednjeg veka bili su stvarni po našim vlastitim merilima; svi čestiti i cenjeni ljudi su verovali u njih. Oni su bili viđani, njihova dejstva posmatrana, i savršeno su objašnjavali popriličan broj inače

neobjašnjivih fenomena. Njihovo postojanje je nekritično prihvatila većina ljudi, velika i ponizna, i od te većine nije bilo, i još uvek nema, nikakvog prigovora.

Pa ipak, mi danas u to ne verujemo. Mi verujemo u druge stvari, koje slično objašnjavaju iste fenomene. Sutra ćemo verovati u neke sasvim treće stvari. Mi verujemo, ali ne znamo. Sve naše dedukcije, kao na primer teorija gravitacije, zasnivaju se na statistici posmatranja; na posmatranju tendencija ka dešavanju na izvestan način. Ali čak i da su naša posmatranja tačna, mi ne znamo zašto se te stvari dešavaju, niti da li su se uvek tako dešavale, niti da li će se tako nastaviti. Sve naše teorije su samo pretpostavke, ma kako one razumljive mogle izgledati. Postoji jedna vrsta istine, zasnovana na iskustvu: mi znamo da osećamo toplotu, glad ili zaljubljenost. Međutim, ta osećanja se ni na koji način ne mogu preneti nekome ko ih još nije iskusio. Možemo ih opisivati u terminima drugih, njemu poznatih stvari, možemo analizirati njihovo uzrok i posledicu uzajamno prihvatljivim teorijama. Ipak on neće imati ni najnejasniju predstavu o prirodi tog osećanja.

Ovo mogu biti veoma negativna razmatranja, ali u njihovim okvirima možemo izvući veoma pozitivne principe.

1. Što god da svemir jeste, mi smo ili celina ili deo njega, pomoću naše svesti. Međutim, mi ne znamo koje smo od to dvoje.
2. Nijedna filozofija, teorija, religija niti sistem mišljenja ne može biti apsolutan i nepogrešiv. Oni su samo relativni. Mišljenje jednog čoveka je isto toliko dobro kao i mišljenje drugog.
3. Nema nikakvog apsolutnog opravdanja za naglašavanje neke pojedine teorije ili načina života na račun drugih.
4. Svaki čovek ima pravo na svoje vlastito mišljenje i svoj lični način života. Ne postoji nijedan sistem ljudskog mišljenja koji može uspešno pobiti ovu tezu.

Toliko o pozitivizmu. Ali ostaju druge stvari. To su nužnost, korisnost i pogodnost. Ako su to iluzije, to su još uvek veoma popularne iluzije, i uobičajeno je uzeti ih u obzir. Politika se bavi nužnošću i korisnošću (praktičnošću), dok se nauka bavi pogodnošću.

Ipak, ovo nema za cilj diskreditovanje nauke i razuma u njihovim odgovarajućim sferama. Razum je jedan od naših najvećih darova, moć koja nas odvaja od životinja. A nauka je naše najveće oruđe i naša najveća nada za gradnju istinske civilizacije. (Zanimljivo je da se ova očita opšte priznata istina u ovom sistemu rasuđivanja pojavljuje kao ustupak.)

Međutim, uprkos njenoj neprocenjivoj vrednosti, nauka je oruđe i nema nikakve veze sa krajnjom istinom. Tu leži opasnost od nauke. Kao oruđe ona je to-

liko vredna, toliko primenljiva i toliko neodoljiva da je mi počinjemo smatrati arbitrom za apsolut, koji daje konačan i neoboriv sud o svim stvarima. To je baš pozicija na kojoj bi se pedanti, dogmati i dijalektički materijalisti složili sa nama. Zatim, predstavljajući se kao "naučnici" ili izlažući "naučnu" doktrinu, oni će nas nagovarati da usvojimo njihove vrednosti i slušamo njihova pravila. Danas mora uvek biti slobodno da pobedi svoje juče, inače će se degenerisati u obožavanje predaka.

Ali potrebno je da mi branimo slobodu, sem ako ne želimo svi biti robovi. Korisno je da ostvarimo bratstvo, sem ako ne želimo razaranje. I podesno je da priznamo drugima pravo na njihovo vlastito mišljenje i život, da bismo očuvali svoje sopstveno.

Inteligentan pojedinac neće zasnovati svoje ponašanje na nekoj proizvoljnoj ili apsolutnoj koncepciji o ispravnom i pogrešnom. Može se dokazivati da su svi motivi i sve radnje sebični budući da teže zadovoljavanju nekog zahteva ega. Možda je to tačno i kod samo-žrtvovanja, odricanja i najvišeg altruizma.

Mi se tim stvarima bavimo da bismo zadovoljili same sebe, da bismo postigli neki cilj. Ego može biti veoma širok. Čovek može obuhvatiti ceo svet kao deo svog ega, i poći da iskupi ili spase taj svet, samo iz tog razloga da bi stekao zadovoljstvo od te ideje. Takav čovek, daleko od toga da bude nesebičan, je krajnje

egoističan. Čak i umetnik, posvećen stvaranju čiste lepote, takav je zbog njegove potrebe i prirode. No, takav egoizam bar nije sitničarski.

Motivi porodice, ljubavi i patriotizma su ukorenjeni u biologiji. To ne znači nužno potcenjivanje tih radnji i motiva. Sve u prirodi je divno, i nije ništa manje divno zato što je shvaćeno. Međutim, glup čovek će pripisati proizvoljne vrednosti svim stvarima, da bi zaštitio i opravdao svoj položaj. Njegov moral se zasniva na stvarima za koje on želi da budu istinite, ili za koje još neko želi da budu istinite. Njegova filozofija ne obraća pažnju na relativne činjenice niti na stvarnost. Ipak u svom životu on se mora suočiti sa relativnim činjenicama i stvarnošću, pa se usled toga on stalno upetljava u pretvaranja i izvrđavanja.

Prosvetljenom liberalu ne treba tako opravdanje. On će shvatiti i prihvatiti svoju urođenu sebičnost i urođenu sebičnost svih ljudi. On će življenje razumeti kao tehniku, tehniku sticanja onoga što on želi pod uslovima koje on želi. Krađa može biti najdirektnije sredstvo za sticanje svojine, ali ako ne ukrade neku ogromnu količinu, zatvorska kazna je jedna moguća posledica njegovog čina. S druge strane, on može gledati sa zaprepašćenjem na suptilnu dezintegraciju karaktera koja prati takozvani legitimni poslovni život. Njegov problem, dakle, nije samo da stekne ono što mu treba, već i da to dobije na neki prihvatljiv ili bar ne-pljačkaški način. Možda će odlučiti da to nije

vredno truda. Međutim, u tim problemima, nije nigde uključeno pitanje prava. Tu je samo pitanje tehnike, i cene.

Takav je slučaj sa slobodom. Ako ukinemo tuđu slobodu da ostvarimo naše ciljeve, naša sloboda je time ugrožena. To je cena. Ako želimo osigurati našu vlastitu slobodu, moramo jamčiti slobodu svim ljudima. To je tehnika. Ako bi jedan liberal pokušao razvijati dve ličnosti, i jedna od tih ličnosti uspostavila dobrovoljnu diktaturu dok bi druga nastavila sa liberalnim aktivnostima, bilo bi samo pitanje vremena kada bi taj ubio samog sebe.

Ograničavanje tuđe slobode je samo-zarobljavanje i samoubistvo. Diktator je najniži od svih robova. Ova prosta razmatranja su logička osnova filozofije liberalizma. Iz takvih, i mnogih drugih, razmatranja, temeljni principi liberalizma pojavljuju se kao zakonik prava koja su osnovna u prirodi i nepogrešivo jasna.

Ovaj zakonik mora biti i zakon i iznad zakona, najviši izraz dostojanstva i neprikosновенosti pojedinca. On mora biti iznad mešanja sudova i advokata, izvan čuđi prostog naroda i prevara demagoga i diktatora. On mora predstavljati siže čovekovih stremljenja ka slobodi i samoopredeljenju, toliko svet da bi njegova povreda od strane neke države, grupe ili pojedinca bila izdaja i skrnavljenje.

Povelja o Pravima u Američkom Ustavu je jedan korak u tom pravcu, i njeno proučavanje može pokazati dalji razvoj. Međutim, u svetu toliko ugroženom pozitivizmom i paternalizmom taj dokument je ograničen i po obimu i po primeni. On dozvoljava takve povrede slobode poput zadnjeg nacionalnog Zakona o Prohibiciji, Zakona o Vojnoj obavezi, Ugovora o zapošljavanju članova sindikata, Zabrana o trgovini belim robljem, zakona o cenzuri i zakona o zabrani nošenja vatrenog oružja, i rasne diskriminacije. Rečeno je, s opravdanjem, da Ustav označava ono što Vrhovni Sud kaže da on znači. Jedan dokumenat tako temeljan kao što je Povelja o Pravima ne može biti ugrožen proizvoljnim tumačenjima. Njemu nisu potrebna nikakva tumačenja. On se mora jednako primenjivati na državu, i sve države, opštine, grupe i pojedince u državi. On se mora primenjivati na takav način da pojedinac ili manjina ne moraju tražiti utočište u razrađivanju, dugim i skupim procesima da bi zaštitili ta prava.

Dužnost države je da obezbedi to utočište svima bez razlike, na način u većoj meri nego što su život i imovina sada zaštićeni, od očiglednijih i slabije organizovanih oblika nasilja. Sloboda ne može podleći proizvoljnom i pogrešnom tumačenju. Ona mora jasno obuhvatati slobodu od proganjanja na moralnim, političkim, ekonomskim, rasnim, socijalnim ili religioznim temeljima.

Nijedan čovek, nijedna grupa i nijedna nacija ne mogu polagati pravo na pojedinačnu slobodu bilo kog čoveka. Bez obzira kako bio čist motiv, kolika bila nužda, koliko uzvišen princip, takav čin nije ništa drugo do tiranija. To nikada nema opravdanja.

Pitanje glasi: da li smo mi u stanju da se suočimo sa posledicama demokratije? Nije dovoljno da sloboda bude obezbeđena čisto negativnim sredstvima. Sloboda nema značaja tamo gde njeno izražavanje kontrolišu moćne grupe kao što su to štampa, radio, televizija, crkve, političari i kapitalisti. Sloboda mora biti osigurana. A ona se može osigurati jedino pokoravanjem principu da čovek ima neka neotuđiva prava, kao na primer:

- * Da živi svoj privatni život, toliko da se to tiče samo njega samog, onako kako on to želi.
- * Da jede i pije, da se oblači, živi i putuje kad, gde i kako mu je volja.
- * Da se izražava onako kako on to smatra pogodnim.
- * Da govori, piše, štampa, eksperimentiše i inače stvara po svojoj volji.
- * Da radi onako kako odabere, kada i gde odabere, po razumnoj i srazmernoj plati.
- * Da kupi sebi hranu, sklonište, medicinske i socijalne potrebe, i sve druge usluge i artikle neophodne za njegovu egzistenciju i samostalno izražavanje po razumnoj i srazmernoj ceni. Na pristojnu okolinu i vaspitanje tokom svog detinjstva, sve dok ne stekne odgovornu punoletnost.

* Da voli onako kako on želi, gde, kako i sa kim on to odabere, u skladu jedino sa svojim sopstvenim željama i željama svog partnera. Na praktičnu priliku da uživa ta prava, onako kako on to želi, bez ometanja s jedne, ili prinude s druge strane.

* Da štiti svoju ličnost, svoju imovinu i svoja prava, sve do te mere da ubije napadača, ako je to neophodno. To i jeste svrha prava na posjedovanje i nošenje oružja.

Ta prava se moraju uravnotežiti izvesnim odgovornostima.

Liberal, prihvatajući ta prava, mora garantovati ista prava svima drugima u svako doba, bez obzira na njegova lična osećanja ili interese. On mora raditi na njihovom uvođenju i zaštiti, živeti na način koji je u skladu sa njima i biti spreman da ih brani po cenu života. On mora odbiti pokornost svakoj državi ili organizaciji koja poriče ta prava, i pomoći i ohrabriti sve one koji ih, bez ograda i dvosmislenog tumačenja, jamče. On mora odbiti pogađanje oko tih principa po bilo kom pitanju, ili zbog bilo kog razloga.

Takav je mač slobode. On ima dve oštrice; oružje za heroje. Takvi principi su jedino mogući za najviše tipove jedne civilizacije, i čak dovoljno teški i za njih. Jer ništa manje od tih principa neće osigurati opstanak slobode, demokratije ili samog društva. Liberalizam

nije samo zakonik za pojedince i državu, to je jedina moguća osnova za internacionalnu civilizaciju.

Ti principi su, kao i svi principi, jalovi sve dok ih ne budu poštovali i štitili oni na koje se oni odnose, sve dok ne budu prožeti jednim zrelim i civilizovanim gledištem. Oni se moraju tumačiti i primenjivati sa razumevanjem i simpatijom, sa humorom i tolerancijom. Za njihovu primenu i odbranu nisu potrebni pretencioznost, sentimentalnost niti histerija.

Takođe, mi nekom čoveku ne možemo naturati njegova prava. Čovek ima pravo da bude rob, ako mu je to po volji. Ako on ne brani svoja prava, on zaslužuje ropstvo, pa to i dobija. Osoba koju tiraniše neki član njegove porodice, ili neki prijatelj, javno mnjenje ili robovski moral dostojan je tog svog stanja i svi njegovi protesti su licemerni. Čak i fizički slabija osoba koja je žrtva nekog siledžije može pribeći izjednačavajućem dejstvu džudoa, noža ili pištolja. Sva neophodna sredstva su opravdana kada ih pojedinac primeni za odbranu svojih osnovnih i neotuđivih prava. U tom pogledu kodeks o dvoboju, sa kvalifikacijama izjednačavanja oružja i viteškog ponašanja, može biti optimalno rešenje za sporove koji se ne mogu miroljubivo rešiti. Takav sistem je nesumnjivo manje nepošten i daleko određeniji od složenih, skupih i besmislenih groteski sukobljenih advokata.

Pored toga, poboljšanje u manirima bi više nego nadoknadilo pogibiju nekolicine razljućenih pojedinaca, koji bi i inače verovatno izginuli u saobraćajnom udesu, sa daleko kobnijim posledicama po one u neposrednoj blizini. Ovu tezu možemo lepo ilustrovati ako posmotrimo ponašanje mačke. Ona će trpeti do određene granice, ali više ne. To je njen temeljni princip. Nju ne možemo gurkati tamo-amo. Nesumnjivo je da njeni zubi i kandže, zajedno sa voljom da ih upotrebi, doprinose omogućavanju takvog stava.

Uvek postoji alternativa ropstvu: možemo umreti boreći se. Nijedan tiranin ne može dobiti više od isprazne pobeđe nad ljudima koji tako postupe, a pojedinac tu čak može otkriti poslednji kamen svoje nepovredivosti.

Sloboda, kao milosrđe, počinje kod kuće. Nijedan čovek nije dostojan da se bori u cilju slobode sve dok ne pbedi svoje unutrašnje gospodare. On mora savladati kontrolu i disciplinu nad kobnim strastima koje ga vode ka ludosti i propasti. On mora pobediti neumerenu sujetu i gnev, samoobmanu, strah i potiskivanje. To su sirove rude njegovog bića. On mora istopiti te rude u vatri života, iskovati svoj vlastiti mač, okaliti ga i naoštriti na grubom brusu iskustva. Tek tada će biti podoban da nosi oružje u većoj bici. Nema zamene za hrabrost, a pobeđa pripada odvažnima.

On neće imati nikakve veze sa asketizmom ili viškovima slabosti. Samo-izražavanje biće njegova parola; čvrsto, prodorno i umereno. On mora prvo upoznati sebe i ovladati sobom. Tek tada se može boriti sa ekonomskim pritiscima koje nameću ekonomske grupe i kapitalisti, ili sa političkim pritiscima koje sprovode demagozi. Ali, tada se može naći u teškom položaju. Ako sebe nazove liberalom, on otkriva da je pretpostavljeno poveren spoljnoj politici Ruske Vlade. Ako se suprotstavi sovjetskoj politici on je dobrodošao u logor Katoličke crkve i Udruženje proizvođača. Ako izbegne oba logora, optužiće ga za nedostatak principa.

Ako bi podržao prava radnih ljudi, manjina ili rasnih grupa, bio bi Crveni. Ako istovremeno veruje u Ustavnu Vladu i pojedinačna prava, on je još i Fašista. Mnogi liberali su upoznati sa ovom situacijom, ali izgleda da je samo mali broj izvukao zaključak. Teškoća nastaje u glupoj ili namernoj zbrci oko prava pojedinca i odgovornosti države.

Žalostan je komentar na naš mentalitet to što društveni reformatori pristaju na totalnu disciplinu, dok navodni individualisti propagiraju totalnu neodgovornost. Prava pojedinca se mogu jasno definisati. Njegove odgovornosti, kao i odgovornosti države, mogu se jasno definisati. Njegova prava prestaju tamo gde počinju prava drugog čoveka. Dužnost države je da osigura jednaka prava svima. To bi trebalo biti veoma

jasno, i začuđujuće je da je to pitanje toliko zbrkano. U odsustvu društvene privrženosti principima liberalizma, pozitivisti su uzurpirali njegovo ime i fraze da bi propagirali svoje razne totalitarizme.

Ovom procesu uveliko pomaže pseudo-liberalizam koji veruje da se mora potisnuti svako mišljenje suprotno njegovom vlastitom. Dok ja pišem, navodne liberalne grupe agituju za ukidanje javnih foruma onima koje oni nazivaju fašistima. Amerikanizovana društva teže ukidanju komunističke ili "crvene" književnosti i govora.

Religiozne grupe, potpomognute štampom javne savesti stalno vode kampanju za zabranu umetnosti i književnosti, koje, kao po božjem ovlašćenju, oni nazivaju "nepristojnim", nemoralnim ili opasnim. Može izgledati da su sve te organizacije posvećene jednom zajedničkom cilju, gušenju slobode. Njihova iskrenost nije nikakvo opravdanje. Istorija je krvavi testament da iskrenost može počinuti takva zverstva koja cinizam nikad ne bi mogao ni zamisliti. Svaka od tih grupa učestvuje u pomamnoj borbi da rasproda, izda ili uništi slobodu koja je njihovo najfinije urođeno pravo i koja je sama osigurala njihovo trenutno postojanje.

Sloboda je dvosekli mač. Onaj koji veruje da je apsolutna ispravnost njegovog uverenja autoritet za potiskivanje prava i mišljenja njegovih kolega, ne može biti liberal. Liberalizam ne može postojati tamo gde on

narušava svoje sopstvene principe. On ne može postojati kada zagovornik vanrednog stanja i prodavac utopija uspe postići privremenu ili trajnu suspenziju prava. Sloboda se ne može gušiti da bi se branio liberalizam. Temeljna načela liberalizma se moraju najjasnije ustanoviti i definisati. Prava čoveka su nepovrediva prava, iznad zakona, iznad sudova ili države, iznad volje većine ili Boga. Ako se to ne shvati tako, onda nema slobode.

Sloboda nije data. Ona je neotuđivi posed svakog čoveka, žene ili deteta. Ona se ne može oduzeti. Ona se može samo predati. Ako želimo postići demokratiju, prava pojedinaca i odgovornosti država se moraju otvoreno definisati i revnosno braniti. Neshvatljivo je da ljudi koji su se borili i ginuli u nekom ratu protiv totalitarizma ne znaju za šta su se borili. To je fantastičan vic kada se stvari u koje oni veruju poput noćne more pretvaraju u stvari protiv kojih su se borili.

Jedna generacija je potonula u krvi i agoniji da bi svet učinila sigurnim. Međutim, one zle stvari koje svet čine nesigurnim još uvek idu slobodne i neporažene, smišljajući nove žrtve bede i krvi. Krivica nije sasvim ni na ratnim huškašima, moćnicima i demagozima. Ako ljudi dopuštaju eksploataciju i uniformisanost u bilo koje ime, oni zaslužuju to svoje ropstvo. Jedan tiranin ne čini svoju tiraniju mogućom. Nju čine mogućom ljudi i nikako drukčije. To je teška istina. A

svaki liberal koji ne podržava svoje principe svom svojom snagom, inteligencijom i hrabrošću, doprinosi, mada indirektno, propasti liberalizma. Da bi dao takvu podršku on mora upoznati i razumeti liberalizam kao veru, princip i životnu filozofiju.

Po samoj svojoj prirodi, liberalizam nije jedan odsečen i osušen sistem mišljenja. U načinima on se menja, kao što se i čovek menja. U detaljima on može varirati od jednog do drugog pojedinca, kao što se i ti pojedinci međusobno razlikuju. Međutim, postoje neki principi koji su nepromenljivi. Moj cilj je da istražim prirodu tih principa i da opišem mač pomoću kojeg liberal može adekvatno braniti svoj liberalizam.

Dobar deo našeg savremenog mišljenja karakteriše pretvaranje i izvrđavanje, pozivanje na najviše autoritete koji su neliberalni, praznoverni i reakcionarni. Mi često nismo ni svesni tih misaonih procesa. Mi prihvatamo ideje, autoritete, kupimo fraze i prilike bez ulaganja napora da razmislimo ili ispitamo. Pa ipak, te stvari mogu prikrivati strašne zamke. Mi ih prihvatamo kao ispravne zato što se one površno slažu sa stvarima u koje mi verujemo. Mi pozdravljamo čoveka koji je za liberalizam, protiv komunizma, bez truda da ispitamo za šta je on još ili protiv čega je. U našem slepilu mi sebe ostavljamo otvorenim za eksploataciju, uniformisanje i rat.

Uskomešani razvoji u nauci i društvu zahtevaju novu čistotu misli, preispitivanje i ponovno propisivanje principa. Nije dovoljno da jedan princip bude sveti zato što je uobičajen. On se mora ispitati, isprobati i proveriti u vatri naših novih potreba. Po našem zakonu, u našim društvenim i međunarodnim odnosima, mi smo krivi za bezbroj varvarizama i praznoverja. Te stvari se tolerišu samo zato što postoje, zato što smo se mi na njih navikli, i zato što je često jako neprijatno suočiti se sa činjenicama.

Ovde razvijen sistem je veoma prost. Sloboda je temelj civilizacije. Nijedna prava civilizacija nije moguća bez te slobode, i nijedna država, nacionalna ili internacionalna, nije stabilna u njenom odsustvu. Pravi odnos između ove slobode s jedne strane, i društvene odgovornosti sa druge, jeste ravnoteža koja će osigurati stabilno društvo. I nikakvim drugim sredstvima, sem totalnog poništavanja individualnosti, to se ne može postići.

Više se ne može izbegavati nezaboravni ultimatum prirode: menjaj se ili umri. Iz Versaja, prigušeni glas kliče: "Doći će vreme." Iz Pariza danas, glas truba objavljuje: "Vreme je." A sutra glas vihora uzvikuje: "Vreme je prošlo." Protiv tog vremena, mač.

II MAČ I DRŽAVA

Država postoji prvenstveno radi zaštite prava pojedinca. Kada ona ne ispuni tu svoju svrhu onda nije ništa drugo do anarhija ili tiranija. Sve ostale funkcije države su podređene tom osnovnom cilju. U mehanizmu predviđenom za funkcionisanje države, osnovni okviri se moraju uvesti za obezbeđenje prava:

1. Slabijih ljudi od jačih ljudi,
2. Pojedinaca od grupa,
3. Manjih grupa od većih grupa,
4. Pojedinaca i grupa od države.

Temelj države mora biti pravni zakonik sličan onom označenom u prethodnom poglavlju.

Argument anarhije, da će ukidanje države odmah srušiti Utopiju, je besmislen. U tom slučaju pojedinac nema utočišta od moćnih grupa koje bi preuzele i prevazišle prava države. To je jedna neizvesna sloboda koja dopušta bebi da odgega među vukove. Na drugoj strani, pozitivisti tvrde da čovek postiže slobodu pokoravajući se autoritetu. Putem slepe poslušnosti diktaturi proleterijata, Crkvi, Rajhu, država će postepeno izumirati, mileniju će se navršiti. Zaveži detetu noge, tvrde oni, dok ne postane punoletno, pa ga pusti da hoda.

Reakcionari bi pomirili ova dva ekstrema vezujući mu noge i onda ga odvezanog gurnuli među vukove. Većina ovih apsurdnih mišljenja proizašla je iz konfuzije između sfera pojedinca i države. U stvarnosti, razlike su najvidljivije. U sferi njegovih privatnih prava, kao što je već definisano, pojedinac je nepovrediv i država nema autoriteta niti bilo kakvog drugog interesa sem da mu omogući priliku da ostvari ta svoja prava.

Međutim, čim se njegove aktivnosti počnu preklapati sa sferom prava drugih ljudi, te aktivnosti postaju stvar države. Ne mislim na njegove potencijalne aktivnosti. To je sofizam, u biti fašistički, da bi neki čovek trebao biti uhapšen zato što bi mogao biti opasan. Sledeći takav argument čovek bi mogao biti zatvoren iz bilo kog razloga po bilo čijoj proceni.

To je jednostavno stavljanje neograničene moći u ruke države. Sve što nije zabranjeno je prinudno. To je vrhunski zaključak takve dogme. Sasvim je jasno da takvi zakoni visokih principa koji ograničavaju potencijalnu izdaju, nemoral, bogohuljenje, jeres, ad nauseam, neizbežno vode ka zvezdanoj sobi (tajnom sudu, opp.) i koncentracionom logoru. A cenzura u bilo kom vidu je probojac za fašizam, pošto pruža proizvoljnu i nekontrolisanu moć u ruke pojedinaca.

Titule i službe su samo etikete za ljude; pape, predsednici, sudije i propovednici su samo ljudi, kao vi i ja.

I nije dobro položiti proizvoljnu moć nad životima i mišljenjima ljudi u ljudske ruke.

To je obilno demonstrirala istorija, stara, srednjevekovna i moderna. Ta moć je uvek zloupotrebjavana. Ona se neizbežno koristila za sticanje sve veće moći, političke, ekonomske ili duhovne.

A od tih zloupotrebliivača čovek uzvišenih principa je najopasniji. Vi ne želite da budete ubijeni samo da bi popravili moju novčanu situaciju - ali ako vas ja uspem uveriti da je to za opšte dobro ili za slavu Boga, e to već može biti sasvim druga stvar.

Toliko o njegovim potencijalnim delima. Međutim, kada aktivnosti nekog pojedinca uključuju kontrolu nad cenama stanarina, hrane, ogreva, struje i drugih potreba, nad zakonima, nad izražavanjem u štampi ili javnosti ili nad bilo kojim drugim oblikom ličnog života, slobode i ostvarivanja sreće, tada njegov posao u svakom slučaju postaje stvar (posao) države.

Težnja ka monopolu je jedna od najvećih opasnosti prisutna u privatnom preduzetništvu. Taj trend se mora osujetiti javnom kontrolom. Kada štampu, radio i televiziju kontrolišu male grupe, sloboda govora je nužno sužena i ugrožena, kao što je to danas. Nagomilavanje preterane moći, bilo to od strane Vlade, radničke klase, religije ili kapitala ili bilo koje druge grupe, mora biti sprečeno po svaku cenu. Sloboda ne može preživeti alternativu. Sloboda će uvek biti neiz-

vesna sve dok ne shvatimo tu činjenicu. Prosto stvar nije u tome ko ima moć niti u koje ime se ona primenjuje.

Posedovanje ili primena prekomerne moći, pa bilo da je to moć za proganjanjem, morenjem glađu, pretnjom i ugnjetavanjem, ograničavanjem i zabranjivanjem, cenzurom i odbijanjem, od strane bilo koje grupe i u bilo koju svrhu, uvek je pogrešno. Adekvatno ograničenje moći je branik civilizacije. Ne spada u funkciju države da konkurentski ili sama ulazi u bilo koji posao.

Državni monopol je isto tako nepoželjan i dostojan prekora kao i svaki drugi. Ali funkcija države jeste da rigorozno nadzire i reguliše sve takve aktivnosti da se te moći ne bi zloupotrebile.

Razume se da će se mito i glupost uvući u taj nadzor, bar dok javnost ne počne zahtevati službenike mnogo višeg kalibra od ovih današnjih. Izvesno je da će ljudi grešiti. Ali bolje je da neki ljudi imaju ograničenu moć da drugi ljudi ne bi imali neograničenu moć. Prava i odgovornosti radnika i kapitalista nisu ništa veća niti manja od prava bilo kojeg drugog pojedinca ili grupe. Niti bilo koja od tih, niti bilo koja druga grupa, nema nikakvo pravo na upotrebu ekonomskog, političkog ili socijalnog pritiska, nasilja ili zastrašivanja protiv bilo koje druge grupe ili pojedinca.

Oni koji tako postupaju moraju biti strogo odgovorni pred zakonom i pravima čoveka. To, a ne kontra-nasilje i zastrašivanje, jeste pravo utočište suprotstavljenih grupa. Kad ovaj zakon padne, veće građana je još uvek obavezano njime, kao privremeno stanje. Ako nije, onda ono nije ništa više od kriminalne rulje.

Ovo ni u kom slučaju ne poriče vrednost ili nužnost revolucije u ekstremnim slučajevima. Kada se država raspada ili propada, ili kada država ili grupe unutar države proizvoljno narušavaju prava individua ili drugih grupa, i kada sva druga utočišta izostanu, tada revolucija postaje nužnost i dužnost. Pod revolucijom podrazumevam oružani ustanak usmeren u cilju da okonča tiraniju, tlačenje i eksploataciju.

Ipak, ta revolucija, da bi imala smisao, mora biti nadahnuta i predvođena principima liberalizma. Takva je bila Američka Revolucija. Ali teror u Francuskoj je bio obična zločinačka rulja. A teror u Nemačkoj je bio jedna organizovana zločinačka rulja. Tu postoje ogromne razlike. Progonjeni - crnac, jevrejin, osiromašen - lak su plen za tiranine koji bi ih vrbovali za svoj cilj pomoću sentimentalne eksploatacije njihove sramote. A takve osobe, razumljivo dovedene do besa ili očajanja netolerantnim tretmanom, nikada ne prestaju misliti da ti tirani žude da nametnu ista mučenja drugim grupama pod drugim imenima.

Da bi koristila, revolucija mora biti nešto više od preokreta. Te osobe, više od svih drugih, trebale bi razumeti liberalizam i toleranciju. Progonitelji i eksploatatori vrebaju iza imena, institucija i tradicija, često besmislenih i zastarelih, da bi dobili laskanje onih koji ne misle. Najveći u rasi su zavedeni, najfiniji principi su ukaljani i pretvoreni u podle zamke za budale.

Liberalizam ne može zameniti liberale, i sve dok zakonik ne bude nadahnut njihovom krvlju, on će truliti, kao što i truli, i biti na mukama, kao što i jeste. Plutokrati, demagozi i nadri-advokati bujaju u lešini jednog sistema izvrsno planiranog za oslobođenje ljudi. A pozitivista obuzet mirisavom okolinom kao šakal, čeka trenutak kada može iskoristiti trulež da ukrade leš. Svaka nova generacija mora nadahnjivati liberalizam novim životom. On se mora preuređivati, obnavljati i nanovo potvrđivati, da se ne bi u trenutku mirovanja privukli žderači leševa.

A kada je čovek jedna privatna jedinka, nijedna grupa i nijedna država nemaju nikakvih prava ni na najmanji delić njegovog vremena ili života. Sve službe moraju biti dobrovoljne. Svaka nedobrovoljna služba je ropstvo, ma kako je pravdali. I posao (samo) za članove sindikata i obavezna vojna regrutacija jasne su povrede ovog propisa. Sigurno je da čovek ima pravo da se pridruži udruženju radnika, da štrajkuje individualno ili en masse da bi ostvario svoje ciljeve.

Ali on ne sme biti prisiljen da tako postupi. Nijedno pitanje nije toliko važno da bi opravdalo takvu povredu lične slobode. Isti je slučaj i sa vojnom regrutacijom. To je najgnusnije narušavanje slobode. Svakako da se pojedinac može upisati u vojnu službu, pod izvesnim okolnostima to može biti njegova dužnost. Ali on ne sme na to biti prinuđen. Nijedna vlada niti država nemaju pravo da prisile nekog pojedinca da se bori ili pogine radi njenog opstanka. Ja ne mogu naterati mog suseda da se bori za mene, zašto bi koalicija mojih suseda prisilila mene da se borim za njih?

Nikada nije opravdano upotrebljavati silu, sem u samoodbrani ili odbrani naših principa, i mi ne smemo PRISILITI druge da biju naše bitke. Očuvanje svetskog poretka je prava funkcija jedne svetske države koja bi trebala zadržati propisno naoružane policijske snage za tu svrhu. Nacije su odgovorne kao i pojedinci i, u stvari, mnogo odgovornije. To je minimalni zahtev civilizacije da bi one trebale biti strogo odgovorne za svoja dela. U odsustvu minimalne zaštite čestite nacije mogu se pouzdati samo u dobrovoljni upis u vojsku svojih građana.

Država koja tako zavisi od ljubavi i odanosti svog građanina u svojoj odbrani, morala bi najverovatnije da neguje njegove slobode. To bi trebalo biti primarno načelo jedne svetske države da nijedna nacija ne može

prisilno regrutovati nijednu osobu. Očuvanje nacionalnog i svetskog poretka počivalo bi na osobama dobrovoljno zaposlenim i propisno plaćenim za svoju službu, kao što bi to trebao biti slučaj i sa svakom drugom policijskom silom.

Sistem u kojem se čovek surovo odvoji od kuće, porodice i posla, plati bednom platom i izloži uvredama i naređenjima neke polu-fašističke vojske je nepodnošljiv i varvarski. On se ne može tolerisati u svetu posvećenom liberalizmu i demokratiji; liberali njega ne smeju tolerisati. Pored toga, napredak u modernom ratovanju neutrališe potrebu za velikom armijom. Jedna svetska država je jedini odgovor na atomsku bombu. U odsustvu nje nacije bi mogle isto tako dopustiti svojim građanima da nekoliko preostalih godina prožive u miru i slobodi. U odsustvu nje neće se ništa promeniti u sledećim decenijama.

Još jedna najpodmuklija totalitaristička tehnika je opšta vojna obuka. Na prvom mestu, kao i regrutacija, to je očita povreda pojedinačnih prava. Drugo, ona izlaže mladost, u njenom najpodložnijem i najfanatičnijem dobu, indoktrinaciji države. Program obuke mladih je prva briga svake fašističke i komunističke države. Sve dok vojska ostaje nužno zlo, može biti neophodno da se održava dobrovoljnim upisom. Ako su povodi adekvatni odziv će biti zadovoljavajući. Ali izbegnimo čak i senku prinude da nas stvarnost ne bi smrvila.

III MAČ I ZMIJA

Od svih čudnih i strašnih moći, među kojima se krećemo neinformisani, seks je najmoćnija. Začeti u orgazmu života prolamamo se u agoniju i ekstazu iz središta stvaranja. S vremena na vreme vraćamo se toj fontani, gubimo se u vatrama bića, na tren sjedinjeni sa večnom silom i vraćamo obnovljeni i okrepljeni kao iz neke čudesne svete tajne. Zatim, na kraju, naš se život svršava u orgazmu smrti.

Seks, predstavljen kao ljubav, leži u srcu svake misterije, u središtu svake tajne. To je ta veličanstvena i suptilna zmija koja se obavija oko krsta i sklupčava u suštini mistične ruže. Tajna i bruka Hrišćanstva otkriva se kada se shvati da je sveti duh žensko, Sofija. To je istinit i prirodan poredak, otac, majka, sin. Samo ime boga, Jod He Vau He, otac, majka, sin, kćerka, kada se pravilno izgovori, potvrđuje sjaj biološkog poretka. Kako bi život mogao proisteći iz strogo muškog stvaranja?

Koje bi čudo moglo biti veće od čuda polnog sparivanja, začeca i perioda trudnoće? Kod pokvarenog i demonskog Jehove sveštenstvo je skrnivilo prirodu da bi ovekovečilo tiranski i praznoverni patrijarhat. Žena je bila naružena i osramoćena klevetom bezgrešnog začeca. Zatim, uz pomoć tog trgovanja mis-

terijom, jedna vrhunska hipnoza postade osnova crkvene moći i to je izvor tolikih psihoza vidno prisutnih u savremenom svetu. Isticano je da je crkva bila nosilac progresa i slobode. Najnetačnije što se može reći. Organizovano Hrišćanstvo je neizbežno sklapalo savez sa tiranijom, nazadnjaštvom i progonstvom.

Nijedna organizovana dogma ne može doprineti progresu izuzev slučajno. Jedini doprinos crkve je bio da nenamerno podstiče revolt protiv sopstvene zatacnosti. Teško da može biti drukčije kod te organizacije zasnovane na dvostrukoj zabludi, grešnosti seksa i bezgrešnosti čoveka. Niti se bilo koja druga religija može nadati da će pomoći čovečanstvu dok propoveda ljubav a ruži koren ljubavi. Svako ko pokušava razumeti i boriti se sa ljudskim odnosima mora razumeti važnost i prenatlašenost seksa u čovekovoj ulozi.

Obožavanje seksa i seksualni simbolizam jesu osnova svih svetskih religija. Seks je bio izvor moći organizovane Hrišćanske crkve. Seks i seksualne neuroze su temeljni činoci u ponašanju savremenog čoveka. Te tri činjenice daju seksu mesto od primarnog značaja u liberalnom ispitivanju društva. Naša seksualna ponašanja u velikoj meri karakteriše pretvaranje. Većina ljudi mlađih od pedeset godina danas praktikuje, s vremena na vreme, ono što se naziva nedopušteni seksualni odnos, nelaskava etiketa za prijatnu zabavu. Pa ipak, mi se pretvaramo da to ne radimo, mi ne verujemo u to, nikad to ne bismo

uradili i veoma osuđujemo kriminalne tipove koji to rade. Policajci hapse i osuđuju okrivljene osobe uhvaćene na delu koje i oni sami sebi dopuštaju pri svakoj prilici. Društvo, u međuvremenu između takozvanih preljuba i bluda, aplaudira osudi.

Radosno (pretpostavljam) zadovoljavanje prirodne potrebe je definisano kao zločin. Mlade osobe koje uživaju jedne u drugima, ili to pokušavaju, opterećene su osećajem krivice i sramote. Svrstani su sa običnim kriminalcima, pljačkašima i ubicama. Zašto? Odgovor je sraman. Zato što je nekad, u mračna vremena, u uslovima prljavštine i bede, đubreta, neznanja, praznoverja i ugnjetavanja, seksualni tabu bio osnovni instrument moći. To je bio instrument moći jedne fašističke, krvoločne, sadističke čete razbojnika poznate kao Hrišćanska Crkva.

To je razlog zašto se danas zaljubljeni mladi ljudi klasifikuju kao kriminalci, polne bolesti bujaju, a oni koji vrše abortuse profitiraju. Praznoverje koje je podsticalo ovu sramnu stvar nije više apsolutno dominantno. Međutim, podli instrument njegove moći, taj užas koji je nazvao ljudsko telo nepristojnim, ljubav poganom, koji je ukaljao ženu sramotom izvornog greha i uvredio je uključenom klevetom bezgrešnog začeca, ta prljava stvar i dalje ostaje da ukalupljuje naše misli i oblikuje naše zakone.

Najznačajnije je da se duhovni i fizički nasljednici te crkve, i Katoličke i Protestantske, energično i efikasno protive kontroli rađanja, informisanju o polnim bolestima, zakonu o razvodu braka, i ukratko, svemu što bi ograničilo to neznanje i divljaštva koji su njihova glavna snaga. Ta skarednost se ne opravdava činjenicom da su budale odane. Da odbija širenje kontraceptivnih tehnika i obaveštenja osobama koje ne žele ili ne mogu izdržavati porodicu; da sprečava javno obrazovanje u seksu i seksualnoj higijeni i time podstiče i štiti abortus, sifilis i neopisivu bedu sve u ime nedokazivog praznoverja, natprirodnog tabua - to je milosrdni posao crkve. Da po svaku cenu podržava svakog kralja, tiranina i fašističkog diktatora koji podržava status quo protiv narodne vlade, takvo je njeno milosrđe. Da pomoću svih mogućih trikova spreči slobodnu raspravu ili izložbu o seksu i religiji u umetnosti, književnosti i obrazovanju, to je njena pravda.

Ako te grupe ograniče ovu glupost na svoje vlastite vernike, to bi bilo unutar njihovih prava. Čovek ima pravo na svaku ličnu glupost ma kako to monstruozno moglo izgledati. Ali to nije njihova glavna briga. Oni pokušavaju tu glupost nametnuti svima putem svih sredstava zakonske, moralne i ekonomske dominacije i zastrašivanja u njihovoj kontroli.

Uspeh ovog programa može se proceniti preko stanja štampe, radija, televizije i zakona. Zatim, veran formi i

fašista kao i uvek, cenzor upotrebljava svoju moralnu pobedu za nametanje političkih i socijalnih cenzura na svim poljima. Verski fanatici i demagozi prizivaju božansko pravo religije i moralnosti da bi stekli preterano veliku moć.

Ali, ni sloboda religije ni sloboda štampe ne može se upotrebiti kao smicalica za gušenje slobode u tim i drugim poljima. Mi ne treba samo da imamo slobodu religije, mi moramo imati i slobodu od religije. Ideja da je seks u umetnosti, literaturi i životu predmet zakona o kriminalu zasnovana je na praznovernom religioznom seksualnom tabuu. Cenzorska moć crkve, države i žute štampe temelji se jedino na pretpostavci da tabu neke date religije (treba da) ima zakonsku sankciju.

A ta kazna, kad se jednom ustanovi, suptilno se kasnije proteže na sva sveta društvena i politička uverenja i dogme te religije. Tako religija, uvek čestita i konzervativna, sklapa saveze sa fašističkim i kapitalističkim klikama, koje tada dobijaju odrešene ruke da progone i ruže liberalizam u svim njegovim vidovima. Ovaj nesveti savez je tako slobodan da vrši svo moguće šikaniranje i cenzuru pod izgovorom slobode religije i štampe. Kada sa devedeset procenata štampe, radija i filmske industrije gospodari neka mala klika lako se može definisati vrsta slobode koja se može očekivati. Praznoverje, tabu, nazadnjaštvo i fašizam čudesno se međusobno dopunjuju i podstiču. Niti je neka uteha

činjenica da jedna vrsta totalitarizma proganja drugi ili se bar tako predstavlja. Savremeni čovek mora prepoznati izvor i prirodu njegovih seksualnih tabua i uništiti ih na samom njihovom izvoru. Jedino tako on može postići duševno zdravlje u seksu, i, preko toga, isto u čitavom životu.

U ovom društvu rani brakovi su često sprečeni zbog ekonomskih razloga. Iznad svega toga, predbračni seksualni odnosi su prirodni, i veoma često poželjni. Kontraceptivna sredstva, koja svaka inteligentna mlada osoba može dobiti od apotekara ili lekara, može umanjiti problem polnih bolesti i preranog začeća. Razvitak seksualne tehnike, utvrđivanje kvalifikacija jednog partnera, zadovoljenje mladalačkog nagona za eksperimentisanjem, obećavaju jedan daleko trajniji i stabilniji brak od onog koji je započet u neznanju i pretvaranju.

U samom braku društveni ugovor je obavezujući i zajednički stečena svojina pripada podjednako mužu i ženi. Gde god da bilo koje dve osobe zavetuju svoju ljubav jedno drugom niko sa strane nema pravo da se upliće i svaka strana ima pravo da se odupre takvom uplitanju, i silom ako je neophodno. Ali nijedna strana, bilo da se radi o venčanom ili nevenčanom odnosu, nema nikakvo pravo niti ovlašćenje nad ljubavlju ili naklonošću, telom niti seksualnim životom onog drugog kada to ovaj više ne želi. Kad su deca u pitanju, a razvod je poželjan, uvek se susrećemo sa jed-

nim ozbiljnim problemom. Razoren dom detetu teško pada. Odbojan dom i dom bez ljubavi je još gori. Ni jedna država ne može osigurati jednom detetu naklonost njegovih roditelja. Međutim, država može garantovati njegovo fizičko blagostanje i sigurnost i tako ga sačuvati od mnogih frustracija detinjstva i adolescencije koje razvijaju nestabilne i neprilagođene odrasle osobe.

Zakoni protiv seksualnog izražavanja uz uzajamnu saglasnost moraju se ukinuti zajedno sa zakonima o zabrani nudizma i kontrole rađanja i zakonima o seksualnoj cenzuri. Mi moramo snažno i izričito poreći da je ljubav kriminal i da je telo nepristojno. Mi moramo prihvatiti lepotu, dostojanstvo, humor i radost seksa. Zaista postoje pogane stvari i na svetlu i u tami, stvari koje zaslužuju uništenje.

Tu spadaju eksploatacija žena za bednu naknadu, sramna degradacija manjina od strane prljavih malih vaški koje sebe nazivaju članovima više rase, i promišljene i zlonamerne mahinacije u cilju Rata. Međutim, u tim stvarima se nigde ne može naći ljubav između čoveka i žene, ili između mladića i devojke. Grehova ima ali ljubav nije jedan od njih. Međutim, od svih stvari koje su nazivane grehovima, ljubav je bila najviše kažnjavana i najviše proganjana. Od svih stvari koje mi znamo proleće ljubavi je najbliže raj. A kao što sve prođe, i ljubav prolazi, i to prebrzo.

Zašto ta najžešća i najnežnija od svih ljudskih emocija ne bi bila slobodna, radi njenog malog trenutka večnosti? Zašto bi se ona morala kupovati i prodavati, sputavati i ograničavati a ljubavnici, zahvaćeni matičom ekonomije i zakona, hvatani kao kriminalci?

Kom cilju služi i ko ima koristi od takve svireposti? Samo sveštenici i advokati. Pridržavajmo se mi stroge moralnosti tamo gde se radi o pravima i sreći našeg druga. Nazovimo naše istinske grehe njihovim pravim imenima i okajmo ih shodno tome. Ali neka se naši ljubavnici slobodno kreću. Ako želimo ostvariti civilizovanost i duševno zdravlje, moramo uvesti obrazovni program za vođenje ljubavi, kontrolu rađanja i zaštitu od bolesti, da bismo osujetili frustracije, pobačaje i sifilis.

Iznad svega moramo iskoreniti naše varvarske i pakosne ideje o sramoti i nepristojnosti seksa i razotkriti sredstva i motive njihovih zagovornika. Srećni su oni roditelji koji su, kao rezultat seksualnih eksperimenata, dobro spareni; koji uživaju u uzajamnim strastima, telima, nagosti, koji se ne plaše da otkriju svoja tela ili tela svoje dece; koji se ne stide niti sprečavaju uživanje njihove dece u seksualnoj igri. I srećna su deca takvih roditelja. I jednu reč o "paloj" ženi. Isus, koji je bio bog, reče "Idi, i ne greši više". Ali ja, koji sam čovek, kažem tebi kojoj je dato, sa izvrsnom radošću i zadovoljstvom, ne misleći na dobitak niti nadoknadu, kojoj je dato tvoje telo zarad

muškarčevog tela, kojoj je data tvoja ljubav slobodna zarad njegovog duha: "budi blagoslovena u ime čoveka. I ako te se bilo koji bog odrekne zbog toga ja ću se odreći tog boga."

Naši stari, budući jednostavni i bez izvornog greha, videli su Boga u ljubavnom činu. I u tome su videli jednu veliku misteriju, svetu tajnu koja otkriva darežljivost i lepotu sile koja je stvorila ljude i zvezde. I tako su oni obožavali. Jadni neupućeni stari pagani - kako smo mi uznapredovali. Očigledan crni humor. A iz te užasne i prljave šale jedino nas sama žena može spasti. Ona koja je bila sramni predmet podsmeha, meta zlobe i drskosti, meta muške inferiornosti i krivice, samo nas ona može spasti od našeg raspeća i kastracije.

Samo žena, za sebe i lično, može prevazići glupavu frustriranost ideala propagandista i uzdići svoje snažno, slobodno, blistavo sopstvo da bi osvojila svoje mesto pod suncem kao jedinka, kao drugarica, sposobna žena i koja ne zahteva ništa manje od jednog pravog čoveka. Neka bude kraj potiskivanja i pretvaranja. Otkrijmo šta smo i budimo to što jesmo, iskreno i bez stida. Zec poseduje brzinu kao nadoknadu za svoju plašljivost dok panter ima snagu da utoli svoju glad. Mesta ima za obojicu - mada bi možda zec više voleo jedan svet zečeva, ali to bi bilo veoma glupo, jer bi ubrzo bio prenaseljen i ostao bez hrane.

Sve stvari su dobre - gnev, strah, strast, lenjost, ako su uravnotežene snagom i inteligencijom. Sve dok mi budemo lagali o stvarima koje zovemo našim slabostima i grehovi ma, sve dok ne budemo govorili da je ovo zlo a ono pogrešno, i lažno poricali da bi takve stvari mogle postojati u nama, one će iskrivljene rasti u tami. Ali kada ih obelodanimo, priznamo, suočimo se sa njima, prihvatimo ih, biće nas sramota da ih ostavimo obogaljene i iskrivljene. Tada strah može izoštriti naše umove protiv nesreće, gnev i snaga se mogu pretopiti u mač protiv unutrašnjih i spoljašnjih mučitelja, a strast se može uvežbati da bude jak i suptilan sluga ljubavi i umeća.

Nije potrebno ništa poricati. Potrebno je samo da upoznamo sebe. Tada ćemo prirodno tražiti ono što je potrebno našem biću, a odbacivati ono što mu je protivno. Ali to se može učiniti jedino pomoću iskustva. Naša važnost ne leži u meri do koje mi ličimo na druge, ili do koje se od njih razlikujemo. Ona leži unutar naše sposobnosti da budemo mi sami, i to lako može biti sav cilj života, da otkrijemo sami sebe, naš smisao. Ali to ne može biti neka iznenadna eksplozija prosvetljenja. To je trajan proces koji traje zaista sve dok smo živi.

Taj proces se ne može odvijati neometano ako mi nismo slobodni da se izložimo svakom iskustvu i voljni da učestvujemo u celokupnom postojanju. Tada bitna pitanja nisu: "je li to pravilno?" ili "je li to dobro?", već

"kako se to oseća?" i "šta to znači?" Konačno, to je jedina vrsta pitanja koja se može približiti bilo kojoj vrsti istine. Ali, ona se ne mogu postaviti u odsustvu slobode.

Bilo je vremena kada su ova pitanja šaputana u senci glogovog koca. Taj Hrišćanski instrument za preobraćanje danas nije dozvoljen, ali volja i zloba ostaju i ostaće sve dok se konačno ne sruši moć sujevernog tabua. U međuvremenu, religiozna dogma nastavlja sa pojačavanjem seksualnih ljubomora psihotičnih roditelja prema njihovoj deci i psihotičnih bračnih partnera prema njihovim bračnim drugovima.

Nisu samo ekonomsko očajanje i pohlepa razlog da zločin i rat preplavljaju svet u sve većim talasima. Potrebno je samo pogledati srednji vek, kada su u tri uzastopne generacije horeja, epilepsija i sifilis - ti crni užasi Hrišćanske krivice i srama - pokosile zapadni svet. Ova grozota kao i podmitljiva i glupa politika zapadnih carevina proizvele su liberalne revolucije osamnaestog stoleća. Međutim koren, seksualni tabu, nažalost nije uništen i ostao je da oživljava moć religije kod nove buržoazije. Frenetična mržnja jevreja i crnaca (simbola zabranjene seksualne slobode) i strast za prolivanjem krvi i ratnim razaranjima su jedina klanica seksualne frustracije, noćnih mora duša u jednom paklu grešne želje. Oni rade poput ludaka nad svojim instrumentima za razaranje da bi ubili svet i umrli u pokolju.

Samo u neometanom vršenju seksualne funkcije kod jedne generacije od mladosti obučene u stvarima kontracepcije i ljubavnim tehnikama biće moguće doći do jednog zrelog društvenog odnosa.

U ovoj detinjastoj budalaštini seksualnog posedovanja svaki čovek i svaka žena mrze i plaše se svakog drugog čoveka ili žene kao potencijalnog pljačkaša ili napadača na njihov seksualni život. Bračnu vezu su pretvorile u jednu strašnu šalu stalno prisutne aveti ljubomore i sumnje. Zanimljivo je napomenuti da se čitav problem rešava primenom dva stara aksioma: "voli bližnjega svoga" i "ne čini drugome ono što ne želiš da drugi čine tebi". Primena ovih maksima u seksualnoj sferi je laka i ugodna a kad se tu čvrsto uvreži ona se može proširiti i na druge sfere. Seksualna revolucija neće doneti nikakav trenutni raj, niti će biti ostvarena bez suza. Put do zrelosti jedne rase je dug i bolan, i mi, svi deca i divljaci, ne možemo zamisliti njen kraj. Ona se može ubrzati individualnim naporom ali takav napor je uglavnom nezahvalan; nagrade, ako ih ima, unutrašnje su vrste. U privatnom životu moguće je postići zrelost i bogatstvo koje dolazi sa punim i zadovoljavajućim seksualnim izrazom, što je dovoljno.

Može biti da su neka druga razmatranja od veće važnosti u krajnje doba, ali oklevao bih da kažem koje bi to doba bilo krajnje. Svakako, ne izgleda moguće

srećno ostariti sve dok čovek ne spozna nešto od srećne mladosti.

IV MAČ I DUH

Nema nijednog dokaza koji pokazuje da je čovek stvoren i zadužen da služi kao namesnik Boga na zemlji. Nema nijednog razloga da verujemo da je on prirodno dobar, ljubazan, hrabar i mudar niti da je to ikada bio. Naprotiv, mnogo toga pokazuje da je on zver koja je skrenula na čudan put u džungli i nabasala više slučajno u mentalni svet u kojem se svakako ne oseća kao kod kuće.

Ima mnogo dokaza da je on po prirodi surov, kukavički, pohlepan, lakom i podmukao i da nad tim strašnim unutrašnjim neprijateljima održava vlast, kao i nad ostalim napadačima, pomoću svoje svireposti, lukavstva i uporne volje. U tome je njegova lepota i značaj: što je od slepih izvornih sila seksa i nagona za opstankom iskovao razum i nauku i ispreo paučinasti sjaj umetnosti i ljubavi. Ako nema drugog razlog i nikakvog drugog značaja čovek je sam uzgred stvorio razum i smisao, i kročio, taj tvorac bogova, u vrt koji je plodnim učinila njegova sopstvena stvaralačka moć.

Mi mislimo o sebi da smo povezani sa spoljašnjim svemirom. Međutim, ne može se dokazati da taj spoljašnji svemir nije ništa drugo do produžetak naše percepcije. Ali čak i ako razlučimo unutrašnje od spoljašnjeg mi smo deo, a ne odvojeni od, celokupnog procesa prirode. Mi smo stvoreni od neke nve pomoću

sunca, a izgrađeni od vazduha, kamena i mora i iskonske vatre života. Postoje niti u našoj svesti koje sežu sve do prvog pretka i šire se na sve druge ljude, i na sav drugi život, sa kojima mi delimo jedno zajedničko stvaranje i zajedničku sudbinu.

To je ona celovitost koju su grci nazvali Pan, sveproždirač, sve-oploditelj, život i smrt, dobro i zlo, bol i zadovoljstvo, jedinstvo, dvojstvo, mnoštvo, sve iznad svega, duša noći i zvezd. Ako u našoj gluposti i strahu pripisujemo moralne osobine munji koja se prolama, zvezdi koja sja, tigru koji ubija, onda nećemo oklevati ni da ih dodelimo ženi koja daje i muškarcu koji uzima,

definišemo Boga i zasnujemo neku religiju. Tako mi degradiramo živi svemir na jedan bradati i plahoviti lik obdaren besmrtnošću - i mržnjom za naše neprijatelje. Ili, sa onim prirodnim ljubavnicima koji zakače nabez ili bebu opšteći uprkos svima u parku noću, mi se plašljivo povlačimo u plitke sedeće kade Hrišćanske Nauke ili Jedinstva, ili sumanuto prigrlimo uzrok, svi na putu ka strahom sleđenoj katalepsiji srednjeg veka.

Celokupna priroda učestvuje u večnim svetim tajnama života i smrti, plime i oseke, stvaranja, razaranja i obnavljanja. To je sklad večnosti koji se stalno menja a nikad ne promeni. Plač jedne bebe odjekuje u buci nov. Ljudi, zvezde, i godišnja doba prolaze i vraćaju se. Mlaz sperme jedno je sa mlazom zvezda kojeg ljudi zovu Mlečni Put. Onaj duh koji razume te besmrtne

procesu u ljubavi i u obožavanju jeste besmrtni duh koji lebdi iznad vremena i smrti. Mi smo istog doba kao i Eshil, Sofokle i Šekspir, iste krvi kao Mojsije, Lao Ce i Njutn. Telo se menja i truli; vreme vara sve oblike želje, sve prolazne stvari. Međutim, ti oblici želje, iako prolazni, jesu sama vozila čovekovog avanturističkog putovanja; on ne može doći do cilja poricanjem tih bojnih konja, već njihovim jačanjem, obukom i zauzdavanjem pomoću ljubavi i stvaralačke volje dok se ne pokažu krila.

Seks i glad su sirovi materijal umetnosti, i iz svoje strasti, besa i očajanja umetnik pretvara oblike užasa i čuda u jednu večnu lepotu. Tako se svaka želja i svaki zahtev mogu pretvoriti, pomoću ljubavi i obožavanja, u jednu korisnu težnju. Svaki put je pravi put kada su volja i ljubav vodiči, a milost i dar života su besplatni za sve, i svece i grešnike, koji to žele. I zvuk vetra, i snaga muzike, i pucanj groma zovu čoveka da se usudi, da spozna sebe. Sunčeva svetlost, more i zvezde, i sjaj nage žene znaci su i svedoci jednog zaveta koji je večit.

A mi znamo te stvari, spoznajemo ih sa jedinom sigurnošću koja nam je ikad data. To je divno, žaljenja vredno znanje o detinjstvu i ranoj mladosti, koje svet poriče, a nužda osujećuje. To je znanje pesnika, umetnika i pevača koje ljudi obožavaju i proganjaju, i mistik, koje svet naziva ludacima. A čovek, samokastriran i samo-frustriran, beži koridorima noćnih

mora, gonjen monstroznošću mašinama, savladan satanskim silama, spopadnut nejasnim krivicama i užasima koje je stvorila njegova vlastita mašta. On beži u apsurd, davi svoj duh u pretvaranju, obožava bronzane bogove moći i limene bogove uspeha. Onda, postidešen svojim pretvaranjem i frustriran svojim samoporicanjem, on mahnjivo projektuje svoj užas na izmišljene neprijatelje, traži oslobođenje u žrtvenim jarcima i veštačkim rešenjima, i krvnim žrtvama umilostivljava te čovekolike bogove, zatamnjene i iscepkane slike njegovog duha.

Ništa po svojoj prirodi nije zlo, i ništa nije po prirodi dobro. Zlo je samo preteranost, dobro je jednostavno ravnoteža. Sve stvari se mogu zloupotrebiti, i sve stvari su podložne korisnoj upotrebi. A ravnoteža se ne sastoji u odricanju, niti u preteranom povlađivanju. Ravnoteža se jedino može postići prevazilaženjem. Te su moći u čovekovoj prirodi toliko silne da se mogu uravnotežiti jedino najvišim samo-izražavanjem. Postavljati ograde i ograničenja toj prirodi značilo bi graditi gipsani zid oko sunca ili potkresati krila orlu, hraniti lava šargarepom. On će ili uginuti ili postati čudovište - neće se uzdići niti poboljšati.

Osnovna svrha religije jeste postići jednakost sa nekom silom za koju verujemo da je veća od nas samih u čijoj svemoći i besmrtnosti možemo sudelovati. Zatim, kada postignemo nešto od tog identiteta, osećamo da se možemo pozabaviti sa problemima, i postići ciljeve

koji bi nas inače porazili. Oslanjanje na religiju isto kao i oslanjanje na materijalna dobra, predstavlja nedostatak samopouzdanja.

Naše sopstvo je ono koje stvara tog boga moći, iz našeg sopstva je ta moć izvučena, i to sopstvo je veće od svakog boga kojeg stvara. Zbog toga je spoznati sebe najviši oblik mudrosti a verovati u sebe najviši oblik vere. Nauka, koja želi da sazna, i umetnost, koja želi da protumači, predstavljaju dva vida ljubavi, koja je jedini raspoloživi način obožavanja, a ta dva najveća izraza čovekovog duha trebala bi biti pokorna religiji, politici, nacionalizmu, a rat je najluđe bogohuljenje koje je dosuđeno ljudskom rodu. Mi se nalazimo u središtu jedne strahovite borbe sila koje se bore za vlast nad dušom i duhom čoveka a to nije, nažalost, bitka između dobra i zla, između slobode i tiranije, već sukob dogme sa dogmom, i autoriteta sa autoritetom.

Glavni borci su fašizam i komunizam. Svaka od tih doktrina je protivna i neprijateljska idealu slobode. Svaka govori da mi moramo birati između jednog i drugog a svaka je, u stvari, identična onoj drugoj. Svaka zahteva apsolutno ropstvo pojedinca, poricanje intelekta i podjarmljivanje volje.

Diktator je u pravu, apsolutno u pravu, toliko u pravu da je svaka neumerenost laži, zabrane i tiranije opravdana u izvršenju njegovih božanskih ciljeva. A iza tog njegovog dobročinstva, njegovih neminovnosti,

stoje uvek prisutna zvezdana dvorana (tajni sud, opp.) i koncentracioni logor, sprave za mučenje, glogov kolac i inkvizicija još neprežaljene religije starog doba. Svaki od ovih sistema je star, star kao istorija, star kao ropstvo, ubistvo, ljudska beda i očajanje. Sloboda i demokratija su jedine nove stvari pod suncem, a one jednako ljute i robove i robovlasnike. "Dođite k meni", kaže pesma stare kurve, "dođite k meni vi umorni s bremenom na leđima, predajte taj nepodnošljivi teret slobode i ja ću vaša usta ispuniti čudima, i vaši će stomaci biti siti. Pođite sa mnom, i ja ću satrti vaše neprijatelje i pokazati vam raj. Gledajte, ne morate čak ni ime da promenite, samo dajte reč i odrecite se duha, jer reč daje život." Ona sada žanje nacije, ta stara kurva, za ugovoreni sastanak na mestu zvanom Armagedon.

Biće još lova na slobodne ljude u ime slobode, biće i tamnica i pogroma u ime demokratije, i ubistava i ropstva u ime bratstva, sve u cilju vlasti nad dušama i telima ljudi. Ali, izbor postoji. Postoji izbor slobode koja nema drugog imena i nema drugog povoda. Čovek, oslobođen svojih demona, bez potrebe za ikakvom dogmom ili korišćenjem neke vere, može sam samčiti, putem nesputanog iskustva, pomoći, pobediti i steći važnost. To je verovanje jednog liberala, vera u sebe i vera u čoveka. Ne postoji drugi put za sazrevanje čoveštva. To je dug, težak put, kroz iskušenja i greške, poraze, nesnosnu tugu i očajanje. Ali to je put

koji predvođen naukom i nadahnut umetnošću vodi, na kraju krajeva, ka zvezdama.

To je naš izbor. Mi moramo verovati u sebe, u nas, i u slobodu i bratstvo, početi da ostvarujemo, ovde i sada, onaj raj koji je toliko dugo bio prognan na onu stranu. A sa dogmatima, pozitivistima, autoritarnim ljudima, feudalnim fašistima, svi se mi možemo ponovo vratiti u totalno majmunstvo iz kojeg smo se tako kasno uzdigli.

Ako želimo jednakost sa nekom višom silom tada potražimo sjedinjenje sa našim sopstvom - našim sveukupnim sopstvom dignutim do njegovog najvišeg potencijala mudrosti, znanja i iskustva. Ako se želimo sjединiti sa univerzumom, pridobijmo čitavu prirodu, svo iskustvo, svu istinu, čudo i užas, sjaj i jad i bol tog samog strašnog kosmosa.

Jer tu leži veliki vojnički pohod koji dolazi prvi i poslednji - konačno pustolovno putovanje pojedinca u samog sebe. On mora sići poput Mojsija u njegovo nepoznato Ja, ući u nove dimenzije, ući sa Orfejem i barkom Arturovom, sa Tamuzom i Adonisom, sa Mitrom i Isusom, u lavirinte zemlje tame. Tamo će sresti Majku i čuti njeno poslednje pitanje, koje nije glupava zagonetka već najdivnije i najstrašnije od svih pitanja: "Šta je čovek?"

I posle toga, blizu srca tajanstvene majke, on može pronaći Gral, najvišu svest, sveukupno pamćenje, instinkt obelodanjen, razlog ostvaren. Jer to je on, predivno čudovište, embrion-bog, koji je plivao u ribi, raširio kožu krokodila, zurio iz očiju zmija, ljuljao se sa majmunom, i tresao zemlju batom tiranosaurusovog kopita. To je on koji je vapio na svim krstovima, vladao na svim tronovima, kulučio na svim njivama. To je on čije je lice odraženo i izopačeno u svakom raju i paklu, on, dete zvezda, sin okeana, to stvorenje od praha, to čudo i užas zvano čovek.

V IGRA MAČA

U prethodnim poglavljima sam ispitao liberalizam i liberalne principe i izveo izvesne zaključke. Među najvažnijim su sledeći:

Ne postoji čvrsta osnova za dogmatizam ili pozitivizam po bilo kom osnovu. Istina je relativna. Nema opravdanja za prisiljavanje ili ograničavanje u privatnoj sferi pojedinca. Svaki čovek poseduje neka osnovna prava u sferi privatnog mišljenja, delovanja i samo-izražavanja. Nijedna država i nijedna grupa nemaju nikakvog prava da oduzmu ta prava. Kada se delovanja ljudi nameću pravima drugih ljudi, takva delovanja su predmet regulacije od strane države. Država postoji prvenstveno u cilju očuvanja prava pojedinaca.

Moguće je izvesti jednu filozofiju doslednu principima liberalizma, i koja tim principima daje više od pukog društvenog značaja. Ja ne mogu da zamislim nikakvog eteričnog boga koji je poseban i odvojen od čoveka, i nikakve neprekidne i tihe zagrobne živote. Nema nijednog vidljivog razloga za sujeverno posmatranje bilo koje vrste, crkve, države, zakona, morala, ili dogme. A u čoveku postoji mnogo toga što je vredno obožavanja, postoji ono u čovečanstvu i prirodi što je božansko. U svetu ima dovoljno lepote za svaki raj, sanjani ili zamišljeni. Zato ako u vremenima stresa i opasnosti

nema natprirodne utehe, tu su još uvek volja i hrabrost, i očito su ove sluge i najobičnijih ljudi pomogle više od svih bogova.

I ako nema natprirodne ljubavi na nebu, još uvek ima ljubavi na zemlji, dovoljno ljubavi za sve, dostupne svima koji hoće i usude se na uslov visokog umeća života. Moglo bi se dokazivati da je ovo negativna teza u celini i da se nijedna pozitivna doktrina ne može postulirati na takvoj osnovi. Taj zaključak je tačan. Mi se moramo osloboditi potrebe za dogmama koje nas prinuđuju na nemoćan i mehanički odnos sa životom i živeti zbog i sa neprestanim životnim iskustvom, koje će stvaralački um tumačiti i učiniti važnim.

Iz takvih razmatranja bi se moglo zaključiti da je to težak i opasan način života. To je istina i uvek je bila istina. Sam život zahteva najveću hrabrost. Isus je bio liberal, jedan od najopasnijih ljudi koji je ikad živeo. On je poricao crkvu propovedajući ličnu i unutrašnju prirodu carstva nebeskog. On je poricao autoritet države i doma propovedajući višu odanost ličnoj savesti.

Da je njegova filozofija uspela ona bi uništila i jevrejsku religiju i rimsku državu. Da bi se to izbeglo najpre je bilo neophodno da ubiju njega i sve one njegove sledbenike koji su razumeli, a nakon toga da njegova učenja razblaže u nekakav pitak "radi-što-ti-se-kaže" sirup. Prvi cilj je ostvarila tadašnja država a drugi

Hrišćanska Crkva. Na sličan način, savremene liberale su progonili, i filozofije im izokretali, fašisti i komunisti, patrioti i fanatici, širom sveta. A najefikasniji uništitelji su bili njihovi vlastiti sledbenici koji su pogazili duh i raspeli duhovne naslednike. Najmoćnije i najbogatije grupe su na strani reakcionarstva i tiranije, potpomognute svim propagandnim trikovima koji mogu uticati na ropsko javno mnjenje i ravnodušnost masa.

Najnasilnije i najradikalnije grupe su na strani revolucije i tiranije. Obe vrste ovih grupa uzurpiraju ime liberalizma da bi postigle svoje podle ciljeve i kažnjavaju pravog liberala koji je uhvaćen između ta dva vrtloga. Liberal će se naći u poziciji da mu se protive i da ga ometaju crkva, država i zakon, pa i samo javno mnjenje. Nazivaće ga osobenjakom, varalicom, sanjarom i budalom. Iznova i iznova će povike o "komunizmu", "fašizmu" i "ateizmu", tim savremenim sinonimima za izdaju i jeres, dizati lovci na veštice, verski zanesenjaci i žuta štampa. Takve su parole zatrašivanja i ucenjivanja.

On će potražiti organizacije u kojima može izraziti sebe i uvideti da su i te organizacije takođe rade da preinače njegove principe za svoju vlastitu dobit. Ako on živi svoju veru često će otkriti da je u suprotnosti čak i sa svojom porodicom i prijateljima. Ali on ne sme prihvatiti poraz samo zato što je borba teška. Shvatiće ogromnu moć sila koje ga okružuju i skoro nesavladivu teškoću za postizanje čak i najmanjeg do-

bitka. Ali će isto tako shvatiti i njegov neprocenjivi dug prvacima slobode pre njega koji su krvavo platili i to malo slobode koju on ima. I shvatiće svoju odgovornost prema njima, prema sebi i prema drugima, i strašnu potrebu koju svet ima za njim pa ma koliko malo on mogao učiniti.

Bitka za slobodu ne vodi se samo na velikim frontovima. Ona se bije u svakom domu, u svakoj zajednici, svakoj državi i u svetu. Ona se bije u umu i srcu svakog čoveka. Tamo gde se neki umetnik ili naučnik bori da bi izrazio svoj san, da bi bio iskren prema sebi, tamo gde je ponižen neki čovek, izrabljen radnik, prisilni vojni obaveznik, čovek koga tlače udruženja ili muče diktatori, tu je i borba za slobodu. Tamo gde je neko dete zastrašeno, žena porobljena, gde neupućene i lakoverne eksploatiše religija, tu je borba. I gde su momak i devojka gonjeni i proganjani zato što se vole, tu potegni mač.

Ne postoji manjak izlaza. Sloboda je uvek izlaz. Ovo nije razlog da se upliće u privatne stvari drugih ljudi, da se diže glasna hajka na crvene haringe, ili da se na neki drugi način pravi budala od sebe brbljajući o "Uzroku". Mača su dostojni samo oni koji će se boriti i oni koji imaju dobar razlog za borbu. Ratni plan liberala je jednostavan. On može uzeti osnovnu deklaraciju principa poput ovih dosada izloženih. On može regulisati svoj lični život po tim principima i ugraditi ih u svoj sopstveni posao.

On može ispitivati zakone, grupe i aktivnosti u svojoj zajednici, svojoj državi i svom narodu u svetlu tih principa. Tamo gde uvidi da su narušeni, tu se on bori. On može sarađivati sa drugim pojedincima ili grupama koje su čak i u delimičnoj saglasnosti sa njegovim principima i pokušava, bez prevelikog kompromitovanja svojih ideja, ostvariti bar neki mali dobitak. On mora naučiti da se koncentriše na ograničene operativne ciljeve. On lako može pronaći neki zakon, grupu, aktivnost koja očigledno krši ljudska prava i ljudsko dostojanstvo. On je može napasti oglašavanjem, peticijom i agitacijom. Uvideće da će mu drugi pomoći da stekne tu slobodu ako im on pomogne u njihovoj sferi.

Postoji opasnost u svakoj organizaciji. Ali, ima vremena kada je veća opasnost u nedostatku organizacije. Mi smo suočeni sa takvim vremenom. Sumnjivo je da bi liberal mogao duže izdržati ogromnu moć grupa koje se posvete njegovom istrebljenju. Za vreme poslednjeg rata mnoge slobode su ugušene i još se ne vidi nageštaj njihovog povratka. Postoji stalna i uspešna agitacija za regrutovanje radnika, za organizovanje posla i za regulisanje i nadzor nad svakim oblikom privatnog života. Tokovi ukazuju na skoro neizbežan razvoj nekog oblika državnog socijalizma. S obzirom na složene i nesrećne oblike savremene ekonomije i sociologije to može biti neizbežno.

Međutim, čak i kada država mora regulisati finansijski i ekonomski život nacije ona ne mora i ne može da se upliće u privatni život pojedinca. Ako liberal shvati razlike i odnose između te dve sfere on može mnogo doprineti društvu i slobodi. Ako to ne shvati postaće blesava luda državnog ropstva.

Jednako sveprisutan i jednako zlonameran jeste unutrašnji neprijatelj. Mi robujemo isto tako efikasno inhibiciji, strahu, slabosti kao i spoljašnjim i spektakularnijim tiranima, i kako smo lako skloni da odbacimo to što je neopipljivo, ili okruženo u malom prostoru. Atom je mali, a elektron je neopipljiv. Kritična masa plutonijuma je oko tri i po funte, a težina čovekovog mozga nije ništa veća. Kolika je težina jedne oplodene jajne ćelije, iz koje um izrasta?

Pa ipak, u tom umu su obuhvaćene planine, ravnice i planete, magline i zvezdani svemir. Poezija i filozofija, matematika i muzika cvetaju u toj nežnoj mreži ćelija. Međutim, nijedan um ne može duže kontrolisati prirodne sile ako ne može kontrolisati sebe. Intelekt može prizvati demone iz atoma i zvezda, ali samo volja može da im gospodari.

Koliko dugo smo samo lažno predstavljali velike elementarne moći u nepromišljenoj oholosti. Vatra i zemlja, vazduh i voda, sami veliki arhanđeli bili su poslušni robovi naše pohlepe, naše zlobe i našeg kuvavičluka. Pa ipak, mi ne razumemo i ne kontrolišemo

te moći čak ni u nama samima. Osveta koju te sile mogu pripremiti nama, glupavim šegrtima bez pameti da gospodare ili mudrosti da slušaju prirodu, može biti pouka za neku buduću rasu. U nama samima iskovan je mač koji će nam koristiti u našim bitkama. Iz duše i uma i srca pojedinca potiče ta sila koja će preobraziti ljudski rod. Na svim planovima jedino ljubav nešto znači, međutim ljubav ne može značiti ništa ako nije utvrđena voljom i hrabrošću. I samo održavanje slobode na datom nivou je težak zadatak. Širiti nju je herojski zadatak. Naša sloboda se ne odražava niti širi prećutnim slaganjem ili pričanjem. Mnogo je ugodnije odbranu i širenje slobode predati u ruke onima koji su za to odabrani ili plaćeni, ali je to takođe i opasnije kao što često i jesu ugodne stvari. Nije lako stalno se boriti ili biti spreman za borbu; stajati pognut i čvrst naspram svake potrebe koja je uvek tu negde.

Međutim, baš to je ono što je potrebno ako hoćemo da održimo našu slobodu u stanju u kojem smo je primili. Neprijatelji slobode su neuništivi i sve kobniji zato što su moć, uticaj, navika i opšta lenjost na njihovoj strani. Čak i oni koji smatraju ne-opiranje podobnim ne mogu smatrati ropstvo podobnim, a ropstvo je pravo ime za uniformisanost uprkos eufemizmu koji njegovi pobornici mogu smisliti.

Čas za borbu za slobodu je čas kada je sloboda ugrožena a ne čas kada je sloboda uništena, jer u taj

**pozni čas je prekasno. Sloboda je ugrožena sada,
uništenje slobode nije daleko. Sada je čas za borbu.**

VI ŽENA OPASANA MAČEM

Evo tebi, ženo, predivni izgubljeni iskupitelju ljudskog roda, usuđujem se posvetiti ovo poglavlje. To što se sada u tebi pokreće nije ludilo, nije greh, nije glupost, već život, novi život i radost i vatra koji će začeti jednu novu rasu i stvoriti novo nebo i novu zemlju.

Kada si bila devojčica, zar ti nisu vetar i sunce govorili? Zar nisi osluškivala glas planina, glasove reka i oluja? Zar nisi čula poruke zvezda i glasove u tišini, neizrecive?

Zar nisi gola odlazila u šumu sa vetrom oko tvog tela i osetila zagrljaj Pana? A tvoje je srce bujalo s prolećem, cvetalo sa letom i tugovalo sa zimskim vukom. Te su stvari zavet i u njima je istina koja je večna.

I tražila si saputnike odvažne poput tebe, i nisi ih nalazila, sem u nepouzdanim sećanjima, u snu i pesmi. A našla si zadah nad svetom, zadah tišine i tuge, dok su tvoji bližnji hodili u krivici i stidu, u strahu i mržnji, grehu i patnji zbog greha, a ti si bila sama. Ah, bilo je i smeha, ali jektičavog, i zadovoljstva ali potajnog, nezadovoljenog i postidehog. I sada ti je srce tužno. Ali, ne budi tužna, voljena moja. Budi srećna i neustrašiva.

Jer u tebi je pesma koja će razbiti tišinu, plamen koji će zapaliti šljaku. Ti si spasitelj, spasitelj od greha i patnje, od krivice i stida, ti, o ženo, blistavi stvore! Koliko si služila u lancima, robinja pohlepe i greha običnih svinja? Koliko si se grčila pod ružnim poniženjem tvog svetog imena - kurva, ili tiho patila pod gnusnim poniženjem zvanim vrlina?

Kako si dobro upoznala lomaču, mučila, bič, motku, lance, tamničenje, ukopavanje u službi svog gospodara. I je li spona bio strah ili slabost, kukavičluk i podređenost? Sram te bilo čoveče, ne beše ništa od toga, ta spona beše ljubav. Jedan je čovek raspet radi iskupljenja koje nije uspelo. A da je i stotine miliona ljudi raspeto, ova sramota ne bi bila iskupljena.

Sveštenik, otac, muž, ljubavnik, tamničar, sudija, dželat, pljačkaš, zavodnik, uništitelj, to je bio tvoj ljubavnik, tvoj gospodar, o ženo obesvećena. Pa ipak žali ga, jer i on je tražio ljubav. Ali postoji kraj, i neki početak i pravi početak i cela budućnost je s tobom. Jer ti si majka nove rase, iskupiteljica i ljubavnica novih ljudi, ljudi koji će biti slobodni.

Sada ću ti pričati o muškarcima. Muškarci traže u ženi tri stvari: majku veću od njih samih, suprugu manju od njih i ljubavnicu jednaku njima samima. Protiv majke oni su uvek u pobuni, suprugu posmatraju s prezirom, ljubavnica im uvek izmiče.

Pogledaj muža, kako on mrzi svoju ženu i uzdržava se, strahujući da je ne ubije. Pogledaj velikog ljubavnika, kako on poseže za ljubavlju i kako mu ruke grle prazninu. To su podivljala, zaplašena deca, koja igraju igre protiv tame. A oni koji nose zvanja i mačeve, koji se šepure i ubijaju, zar oni nisu najplašljiviji od svih? Zato ih žali, zato im praštaj.

U starom svetu postojali su muškarci za jednu sezonu, pa su nikli gradovi, i dokolica, sfingina zagonetka, pa su se okrenuli pozlaćenim papagajima ljubazno prihvatajući besciljnost. Pa Hrišćanstvo, to umirujuće sredstvo za robove, probavni kanal za varvare čija su im dela pokvarila varenje, bič za robovlasnike. Da, Faust jeste prototip Srednjeg veka, ali ne onaj Faustus o kojem priča Kit Marlow. To je jedan mračniji Faust, Žil d Re, koji izdaje Devicu u svojoj pohlepi za moći, pa se onda, poražen, moli Bogu u svojoj Kapeli i uspinje do svakog užasa u svojim podrumima.

I tako traje sumorna priča sve dok se čovek, prestravljen svojim vlastitim noćnim morama, ne okrene konačno ka snu o slobodi. To je glas Voltera, iznurenog, ciničnog, umornog od gluposti, koji oglašava početni takt jednog strašnog i podsmešljivog preludijuma; Tom Pejn, jedan čovek, pravi čovek, slomljen i na kraju izdat od strane svih drvenih advokata; Kaljostro, koji smišlja osvetu Templara sa jednom ženom i jednim đerdanom; Vil Blejk koji govori neshvaćen jezikom anđela; Šeli i njegov divni uzaludni

korak; Svinbern, koji je skoro obnovio Heladu pre no što je i ona slomljena; Bajron, Puškin, Goutje, svi kao instrumenti za jedan preludijum simfonije koja nikada nije odsvirana.

A nauka, kako je ona htela da nas spase? Taj hrabri novi svet Hakslija, Darvina, Hegela i H.Dž. Velsa, sa samo jednim, Špenglerovim, glasom protiv. Nauka koja ponovo stvara svet, jedan internacionalni jezik, univerzalno bratstvo, izvan nacionalnosti, predrasuda ili verovanja. Ta kula od karata, divna vizija, kako se srušila? Ti tvorci novog doba koji se nisu usudili da govore, misle, ni da se kreću bez vojne dozvole. Neograničeni kolosi, koji će visiti zbog prekoračenja dozvoljene granice govora, gde je vaš novi svet? Prvaci, gde je sloboda? Šta je pošlo naopako? Čovek može nagađati ali to nijedan čovek (muškarac) ne može rešiti. Za odgovor se moramo okrenuti ženi. Bilo je to pre mnogo hiljada godina, još pre pisane istorije, kada je došlo do promene. Morali bismo segnuti svojim pamćenjem još dalje. Zašto to ne možemo, koji smo iskočili iz tih slabina, iako je to bilo veoma davno, u doba Izide koje je pogrešno nazvano matrijarhatom. To nije matrijarhat onakav kakvim ga mi zamišljamo, vladavina žena klubašica, ili frustriranih maloletnica. To je jednakost. Žena je sveštenica, u njoj leži misterija. Ona je majka, brižna ali nežna; ljubavnica, istovremeno strasna i uzdržana, supruga, poštovana i voljena. Ona je čarobnica. To je isto to. Bez ikakve razlike, muškarac, poglavica, lovac, suprug, ljubavnik,

mislilac, izvršilac. Žena, sveštenica, čuvar tajni, sibila nesvesnog, proročica snova. Otud ravnoteža, stabilnost.

Zatim, katastrofa neizreciva; patrijarhat, čiji je arhetip Jehova, demonsko monoseksualno čudovište. I sada, u vladavini sveštenika, žena je podređena životinja, muškarac nadređeni bog, izdvojen, i u milosti njegove nemilosrdne inteligencije. To je rat, totalni rat bez milosti, između osećanja da se mora i intelekta koji neće. Svaka religija u patrijarhatu je jedna samoj sebi protivrečna nakaznost. Judaizam, Hrišćanstvo, Budizam, Islam, fašizam, komunizam, demokratija, nauka i svaka druga vera istorijskog sveta. To je dogma, verovanje zasnovano na aksiomima koji se menjaju kao slamke na vetru intelekta, a na toj promenljivoj strukturi čovek je propao, i mora propasti, jer on zna njihovu jalovost i bori se za njih svim bolesnim besom svoje osujećenosti. On zna da je kao malo dete koje se igra sa tvorcem igračaka i hemijskih sklopova, koje se igra lopova i žandara u jednoj igri koja odlazi pre daleko.

On je izgubio svoju majku, supruga ga je napustila, ljubavnica mu izmiče. Misterija je napustila hram proterana od strane senilnog i samodovoljnog Veća staraca. Ženo, o Ženo, gde si? Vрати se, ženo, vrati nam se opet! Oprosti, zaboravi, sedi u naše hramove, uzmi nas

za ruke, poljubi nam usne, reci nam da nas voliš, da nismo sami. Čarobnice, digni se opet iz pepela lomače!

Vidite, u dijaničkom kultu drevni se put nastavio. Te sjajne i strašne žene, Mesalina, Tofana, La Voazen i D' Brenvilije veličanstveno su se osvetile. A ostali, i žene i muškarci, tražili su zabranjenu misteriju u tajnim ritualima i kupili kratko ponovno sjedinjenje po stravičnoj ceni. To je bila nada u devicu Orleansku, nada beznadežnih miliona da je konačno došla žena koja će ih iskupiti. Neka vam njena sudbina i poraz pokažu da nevinost nije zaštita.

Budi lukava, o ženo, budi mudra, suptilna i nemilosrdna. Rekoh već, shvati, oprosti, zaboravi. Ali ne zaboravljaj previše. Ne veruj ničemu sem samoj sebi. Pomenuo sam one velike trovačice, ali postoji jedna još gora osveta. Znaj da je svaka osveta osveta prema sebi a najstrašnija je ona koju je preduzela frigidna žena. Ima ih na milione, na desetine miliona. Ne obaziri se na to što ona govori svom mužu ili ljubavniku već oslušni ono što ona govori svojoj intimnoj prijateljici, svom doktoru. Međutim, kod mnogih uzrok leži dublje. On leži u dvema stvarima: neuspehu njenog mužjaka da bude čovek i njenom neuspehu da bude iskrena prema samoj sebi.

Tu je i mračna ubistvena krivica kojom roditelji truju svoju decu, i to je jedan uzrok frigidnosti. Tu je potisnuta incestuoza ljubav. Tu je strah od bolesti i od

dece. Ali ti, koja si upoznala ponešto od toga, nemoj se stideti. Snaga nije urođena, ona se stiče razumevanjem i savlađivanjem. Zato kreni slobodno! Pa zapevaj onu staru, divlju pesmu: EVOE IO, EVOE JAKHO IO PAN IO PAN EVOE BABALON!

Kreni u planine, na okeane, u šume, izađi naga na letnje sunce da bi ponovo zadobila iskonsku sreću i voli radosno i slobodno pod zvezdama. Ali, telo ti nije lepo!?! E tu je tajna. Telo se gradi po kalupu uma. Prihvati strah, suzbijanje, mržnju, pa onda pogledaj telo ili bolje ga takvog nemoj ni gledati. Ali kreni slobodno, voli radosno, bez ograničenja, potrči gola na tren. Tad posmatraj kako se obrazi zarumene, pogledaj kako se grudi nadimaju, vitku siluetu, usklađen ritam. Svaka bolest i svaki deformitet rađaju se u strahu i mržnji. Zato si ti, ženo, nazvana izlečitelj. Ženo, sveštenice iracionalnog sveta! Iracionalnog, ali veoma, veoma važnog, i toliko smrtonosnog baš zato što je nepriznat i porečen. Mi ne želimo biti bez razloga pijanice, ubice, frustrirani, ojađeni, bedni. Te stvari nisu razumne niti naučne, pa ipak one postoje. Mi kažemo da ne želimo rat. Međutim, uzrok rata je jedna psihološka neminovnost i rat će trajati sve dok se ta neminovnost drukčije ne ispuni. Mi nemamo koristi od toga što ćemo reći da ćemo voleti ovu osobu ili mrzeti onu osobu zato što je to razumno. Nas pokreću, uprkos našem razumu i našoj volji, hteli mi to ili ne, sile iz nesvesnog, iracionalnog sveta, sile koje nam govore u snovima, u simbolima i u našim vlastitim nera-

zumljivim radnjama, a njih može iskupiti samo razumevanje, čije je ime žena. Tek nakon razumevanja volja i inteligencija mogu preovladati, jer inače one nisu ništa drugo do slepe, samorazarajuće sile. Ženo, odloži nedostojna oružja. Odloži zlobu i otrov, lažnu frigidnost i lažnu glupost. Potegni mač, dvosekli mač slobode, i pozovi muškarca da ti izađe na megdan, muškarca pogodnog da ti bude muž, pogodnog da bude otac tvom orlovskom nasadu. Izazovi ga, iskušaj ga mačem i on će te biti dostojan. Jer vas dvoje ste arhetipovi nove rase.

Danas, negde u svetu postoji jedna žena za koju je mač iskovan. Negde postoji ona koja je čula trube novog doba i koja će odgovoriti. Ona će odgovoriti, ta nova žena, žestokoj buci zvezdanih truba; ona će doći kao opasan plamen i pesma iz daljine, kao glas u sudskim dvoranama, zastava pred armijama. Ona će doći opasana mačem slobode i pred njom će kraljevi i sveštenici drhtati, a gradovi i carstva padati, i biće nazvana BABALON, skerletna žena, bludnica.

Jer biće strasna i ponosna, biće nežna i smrtonosna, biće iskrena i nepobediva kao gola oštrica. I žene će odgovoriti na njen ratni poklič, i muškarci će odgovoriti na njen izazov, napuštajući budalaste i uskog-rude puteve, a ona koja će sjati kao crvena večernja zvezda u krvavocrvenom sunčevom zalasku Sumraka Bogova, zasjaće ponovo kao jutarnja zvezda kada noć prođe i neka nova zora osvane nad baštom Pana.

Tebi, o neznana ženo, mač je zaveštan. Veruj u to!

O MAGICI¹

A POZADINA MAGIKE

Magika je jedan sistem filozofije i način života koji je kao zajednički imenitelj svih kultura univerzalan za ljudski rod. Nauka, religija, medicina, filozofija i umetnost imaju svoje poreklo u magici i ona ih konačno transcendira. Magika je spevala uspavanku svake rase, negovala njene velike snove, nadahnjivala njene najdalje letove i primala ih opet pri njihovom povratku u tamni dom zvezda.

Magiku nije stvorio čovek, ona je jedan deo čoveka, imajući svoju osnovu u strukturi njegovog mozga, tela i nervnog sistema u njihovim odnosima prema njegovom konceptualnom (pojmovnom) univerzumu, matrica mišljenja i govora, majka misli. Magika je takođe izvor velikih mitova koji su zajedničko nasleđe ljudske rase, koja se jednako proteže u kreativnim i inicijacijskim sagama velikih kultura i u destruktivnim i jalovim noćnim morama poslednjeg stupnja zvanog moderna civilizacija.

Pošto je magika deo čoveka, ona se ne javlja samo u svakom vidu svih rasa i kultura već i u svakom pojed-

¹ NAPOMENA IZDAVAČA: Ovaj nenaslovljeni esej trebao je biti korišćen kao propekt za Gnostičku Crkvu, a verovatno i za Vičkraft.

incu kao izvor najdubljih snova i motivacija njegovog nesvesnog, i daleko najveći deo njegovog istinskog sopstva. Stoga proučavanje magike obuhvata proučavanje čoveka u njegovim najdubljim i najuzvišenijim vidovima i proučavanje prirode u svim njenim delovima.

Eksperimentalna animistička osnova magije je opšta teorija polja koja posmatra pojedinca kao jednu mrežu (polje) sila koje sudeluju u i koje su direktno povezane sa jednom sličnom kosmičkom mrežom (poljem) koja uključuje celokupni svemir. (Sa izvesnih stanovišta ova dva polja se smatraju identičnim.) Zato je postulat magike da su svaki muškarac i svaka žena zvezda. U magičkoj terminologiji neke kategorije agregata ili grozdova sila u jednom polju se nazivaju bogovima, anđelima, elementalima ili demonima. Takva terminologija se može razumljivo primeniti na parcijalnost svesti (tačku gledišta ili stanje uma), neki grad, kulturu, eru, skup zvezda ili maglinu, pod uslovom da sledi odgovarajuća definicija.

Iz ovog stanovišta o polju prirodno sledi zakon sličnosti (homeopatija ili simpatija) iz kojeg potiču likovi, talismanska i mantra magika, i zakon bipolarnosti, koji svoj fizički duplikat ima u drugom zakonu Njutnove mehanike.

Pošto se svaki pojedinac posmatra kao jedan potencijalni celokupni svemir stoga je suštinsko da svaki

postigne celovitu svest u iskustvu putem izražavanja svoje volje na sve načine ljubavi. Ovo vodi ka drugom postulatu magike koji glasi: "Čini po svojoj volji, i to treba da bude sav zakon", "Ljubav je zakon, ljubav pod voljom." Zato je funkcija magike da svakog pojedinca vodi ka ostvarenju i izražavanju njegovog celovitog sopstva na svim planovima bića i iskustva.

Ova razmatranja povlače suptilnosti koje nas verovatno vode izvan predmeta ovog odeljka. One su ovde date da bi se studentu pokazalo ponešto od ogromnog obima i domena teme i neki od razloga zašto je ona nazvana PRAVIM Umećem (THE Art).

B DEFINICIJE MAGIKE

U svojoj apsolutnoj osnovi magika je strast i disciplina koja je povezana sa misterijom ljubavi i putem koje čovek može stići do svakog uzvišenog znanja i ljubavi o sebi, drugima i svemiru u svim njegovim vidovima. U svojoj relativnoj i primenjenoj osnovi koja je koren svih tajnih tradicija ljudskog roda, magika se odnosi na sakrament seksa i misteriju stvaralačke volje.

Magika je definisana kao nauka i veština izazivanja promena koje treba da se dešavaju u skladu sa voljom. To je tačno ako se postulira da je krajnji cilj te promene postignuće harmonije i ravnoteže u razumevanju i ljubavi. Magika je takođe definisana i kao

tehnika napredovanja pojedinca u svetlosti, životu, ljubavi i slobodi. Međutim, funkcija magike je takođe i visoko podruštvljena. Ona se bavi obukom izuzetnih pojedinaca za plemensko vođstvo, zaštitom i konstruktivnim iniciranjem pojedinaca i grupa kroz kritične periode detinjstva, puberteta, mladosti i zrelosti i raščišćavanjem raznih emocionalnih kriza i kriza sredine pojedinca i plemena. Magika se zato može definisati i kao:

1. Metod stimulisanja i održavanja kreativnih i pozitivnih životnih sila u pojedincu i plemenu.
2. Metod postupanja sa oblastima prirode i ljudskog uma koji ne odgovaraju uobičajenom logičkom ili mehanicističkom pristupu.
3. Zamisao prirode, u svim njenim delovima, kao jednog živog polja u direktnom kontaktu i ukrštanju sa svakim pojedincem.
4. Zamisao pojedinca kao jednog potencijalnog polja koje obuhvata celokupnu prirodu u celovitoj svesti.
5. Jedan način ljubavi koji uključuje sve načine ljubavi.

C

SVRHA I CILJ MAGIKE

Ništa nije pogrešnije od gledišta da je magika zasnovana na pogrešnom shvatanju prirode fizičkog sveta u njegovom odnosu prema ljudskom intelektu. Kao jedan društveni održavatelj ravnoteže suštinsko je da magičar poseduje sveobuhvatno znanje o različitim

planovima čije međusobno delovanje rezultira u sveobuhvatnoj stvarnosti. Prvenstvena funkcija magičara je razumevanje i kontrolisanje osnovnih sila života i smrti onako kako se one manifestuju u promeni. Zato je neophodno da magičar bude oslobođen od ograničenja bilo kog osobenog stanovišta. Tako će on razumevati i primenjivati naučni metod, ali će ga isto tako shvatati samo kao jednu silu u mreži sila koje čine njegovo polje obrazovanja.

Moglo bi se reći da je magika metod obučavanja pojedinca u pravcu sveukupne svesti pomoću stimulisanja raznih centara uma i negovanja mišljenja o polju. Cilj te obuke jeste manifestacija iniciranog vodstva prema jednoj svesnijoj, integrisanijoj, značajnijoj i zanimljivijoj društvenoj kulturi. Ukratko, cilj magike je razvijanje pojedinca u svim načinima ljubavi i prosvetljivanje društva za prihvatanje svih obaveza tog razvijanja kao nužnih uslova napretka.

D ODNOS MAGIKE I ČOVEKA

Kao funkcija koja održava ravnotežu između svetova spoljašnje percepcije i unutrašnjeg shvatanja, magika podstiče svesnost koja životu donosi ravnotežu i značaj, a hrabrost i slast načinima ljubavi. Gde je ovoj funkciji omogućen njen najpotpuniji obim, civilizacija kakvu mi poznajemo je, u velikoj meri, suvišna. U

stvari, u ovom slučaju, jedina funkcija civilizacije je da unese raznolikost i prefinjenost strasnoj drami života. To je u velikoj meri bila karakteristika doba Izide, čudesni domet praistorije koji je okarakterisao stanje ljudskog roda za skoro milion godina, u kojem je solarno-falički sveštenik-kralj smatran skladnim i uravnoteženim suprugom boginje žene.

Katastrofe koje su pre nekih 6000 godina strmoglavile doba Ozirisa, ovde se mogu samo pretpostavljati. Možda su one bile pojedinačne i lične prirode, slične onim silama koje deluju na genij Čake (Tschaka), tog nenadmašnog i strašnog ratničkog kralja Zulua. U svakom slučaju uspon patrijarhata je svrgnuo vladavinu boginje majke u većoj ili manjoj meri i položio Edipovsku osnovu kompleksu intelektualnog i kompleksu moći na kojima je civilizacija zasnovana. Ovo stanje ostajalo je metastabilno sve dok su prave inicirane škole magike, koje su shvatale i primenjivale znanje o temeljnoj biseksualnoj prirodi sila života, zadržavale jednu vodeću, inicijatornu i savetodavnu sposobnost u svojim kulturama.

Međutim, urođena priroda neuravnoteženih intelektualnih kompleksa i kompleksa moći je da zahtevaju apsolutnu autonomiju, da posmatraju ženu kao neprijatelja, seks kao nešto đavolsko i da na sve moguće načine stišavaju zbunjujuće, dvopolne i višestruke glasove iz centara života. Za to se manifestovala jedna stalno rastuća nestabilnost u civilizaciji koja se ni na

koji način nije mogla suzbiti nikakvom primenom sile niti dometom intelekta. Tako su se rana crkva i država u Evropi stopile sa magijskom tradicijom, koja je, povukavši se u podzemne tokove narodnog nazadnjaštva, prepustila te dve institucije viškovima senilnosti i ubilačkih manija.

Talas zaraznog patrijarhata onakvog kakav se izrazio u Judeo-Hrišćanskom religijsko-moralnom sistemu zapljusnuo je Zapadnu kulturu talasom trostrukog razaranja. Prvo, razvijanjem lika oca u jednog Boga čudovište on je porekao svakom sinu mogućnost njegove muškosti. Drugo, ponižavanjem lika majke u jednog demona-devicu-andela, on je porekao svakoj kćerci mogućnost njenog ispunjenja. Treće, pridavanjem ideja prljavštine, nečistoće, sramote, krivice, nepristojnosti i skarednosti čitavom seksualnom procesu patrijarhat je zatrovao životnu silu na njenom izvoru.

E

ODNOS MAGIKE I SAVREMENOG DOBA

Savremeno doba predstavlja početak doba Horusa, deteta koje sadrži elemente majke i oca, ali koje se takođe u nekim pogledima razlikuje od oboje. Moderni čovek, u polusvesnoj reakciji protiv patrijarhata i Judeo-Hrišćanske religije, traži bekstvo ka majci u MATERijalizmu i nauci, ali oni mu zaista ne mogu pomoći, budući da on nije u stanju da se suoči niti ra-

zume njihovo poreklo. S druge strane, strah i mržnja prema majci-demonu rezultira u rastućim komponentama homoseksualnosti i njenoj represivnoj posledici, paranoidnoj psihozi. Parcijalnosti u čoveku ničega se ne plaše više koliko pokreta ka celovitosti. Usled toga, u sekundarnom mi primećujemo fanatični militarizam, pseudo-moralnost i dogmatsku politiku u njihovim najnasilnijim vidovima.

Osećajući se nevoljenim i nepoznavajući načine ljubavi, Zapadnjak se kreće po jalovoj pustinji uma, bez znanja, razumevanja i volje da se spase nekim činom ljubavi, neuravnotežen, frustriran, lišen izraza svoje prirode, on reaguje u sumanutostima straha i mržnje koje teže da postanu sve samoubistvenije. Za ovaj užasni ćorsokak nije pronađeno nijedno pravo pojedinačno niti društveno rešenje, niti će biti pronađeno sve dok magijsku ravnotežu ponovo ne otkriju i ne formulišu kulturni heroji koji će otkriti jednu novu magijsku religiju ljubavi i tako novo doba inicirati u zrelost.

CILJ KURSA I ODNOS MAGIKE PREMA UČENIKU

Jedan od ciljeva ovog kursa je da razvije takvo razumevanje magike koje će biti pojedinačno i društveno korisno, poučno i prihvatljivo i koje će voditi učenika ka najvišoj samoinicijaciji za koju je on sposoban. Zatim, sledeći cilj je da pomogne u razvoju,

kod jednog broja samosvesnih magijskih ličnosti, takvih strasti i siline koje će biti dovoljne za ulogu inicijatora novog doba.

Stoga se nadamo da će ovaj kurs pomoći studentu u sticanju znanja, dopuštenja i moći njegovog celokupnog sopstva i naročito one moći ljubavi pomoću koje on može postati gospodar iluzije suprotnosti i zvezda i svetlost u ovoj velikoj tami našeg doba.

OSNOVNA MAGIKA: TEMELJNA TEORIJA I PRAKSA²

UVOD U VIČKRAFT

Mi smo stari koliko i čovek. Pre milion godina opevali smo prvu uspavanku. Protiv straha, naša moć. Protiv prvog zla, naše čini. Protiv prve bolesti, naše lekarije. Mi smo najstarija religija na svetu i najjača. Bili smo sa prvim čovekom, bićemo i sa poslednjim. Pod našom zaštitom, uz našu podršku, čovek se drznuo u svemir, osvojio šumu, savladao zveri, ovladao elementima, za neko vreme, čak i sobom.

Za lov i useve znali smo basme koje su čoveku dale pouzdanje, veru i uspeh. Protiv straha od noći podigli smo palisade, protiv demona u duši plemena napravili smo korisne rituale. Pod našim vođstvom čovek se uzdigao iznad životinje. Nije postojala nijedna druga do-

² NAPOMENA IZDAVAČA: U razradi za kurs o Vičkraftu* /NAPOMENA PREVODIOCA: Engleska reč "Vičkraft" se može prevesti kao "Veštičarstvo", "Čarobnjaštvo", međutim konotacije tih naših izraza ne odgovaraju u potpunosti smislu u kojem je autor koristio taj izraz pa ga u daljem tekstu nećemo prevoditi./, Parsons je napisao svoj uvodni "Kurs P-1" pod naslovom: "Osnovna Magika: Temeljna Teorija i Praksa" i napisao da ima četrnaest odeljaka sa podnaslovima. Kratak pregled njegovog sadržaja je sledeći: "Uvod u Vičkraft; zakoni ega; priroda ljubavi; novi eon; poreklo religije; osnovni rituali; magijska oružja; oprema i simboli; priroda čoveka i bogova; anđeli, demoni i elementali; invokacija i evokacija; razumevanje i izražavanje istinskog sopstva." Ovaj sinopsis tačno odgovara uvodu i Delovima 1-4, posle kojih skica postaje fragmentarna. Gde je bilo pedesno, iz toka sinopsisa izvučeni su podnaslovi, i stavljeni u uglaste zgrade.

voljno jaka sila da ga obrazuje i da ga zaštititi od njega samog.

Pre mnogo vremena u jednom katastrofičnom vremenu čovek se odvojio od nas, od sila njegove tajne prirode. On se oslonio na svoj intelekt, na sterilne bogove autoriteta i razuma. Od naše religije, koja je bila živa, pošto su samo život i ljubav živi, on se okrenuo ka mrtvim bogovima, mrtvim verovanjima, mrtvim dogmama. U svojoj agoniji i strahu on je sagradio užasne gradove, hramove smrti pustio je u svoju dušu. Stvorio je demone, zadahnuo ih dahom svog života, namamio ih u svoje srce, i onda zaplesao đavolski ples po stranicama istorije. A njegovi demoni su stavili maske svih vrlina, i prisvojili sve krune, sve dok čovek u čitavom svom svetu više nije imao kud da se okrene.

A mi smo čekali. Posle vatre lomača, na spravama za mučenje, pod udarcima bičeva, mi smo čekali i nosili u srcima tajno seme koje može, kada dođe vreme, da spase svet. Čekali smo, zbog toga što iako posedujemo moć, nije zakonito upotrebiti tu moć tamo gde samo ljubav pomaže. Čovek ne može biti prisiljen na nasleđstvo. On ga mora prihvatiti slobodno, po svojoj sopstvenoj volji.

U mučnim stolecima u kojima je ljubav poricana i gažena, istina gonjena i lovljena, a lepota izopačena i lažno predstavljana, mi smo stare puteve održavali u životu. Na planinama i skrivenim pustarama, na

pustim i usamljenim mestima održavali smo sabate vičkrafta. Održavali smo Agape, ljubavne svetkovine. Plesali smo, živeli i voleli na stare, divlje načine slobode i radosti. Prenosili smo tajno znanje o izvoru života. Prenosili i čuvali.

U bajkama i špilovima karata, u mitovima, legendama i glasinama, u čudnim poemama i starim pesmama skrivali smo tajno znanje. A tu i tamo poneki pustolov u tamne staze i pustinje duše nailazio bi zapanjen na biser neprocenjive vrednosti, na čudo i moć, tajni sjaj koji ga je učinio jednim od nas.

Ali za veliku većinu ljudi to tajno znanje je izgubljeno. Većina od vas ne poznaje naš svet, a svet koji vi znate je samo jedan fragment, jedna senka, velikog sveta koji mi doživljavamo. To je kao kada bi naučnici, cepidlake, govorili o ljubavi ili mržnji, tvrdeći, to je tako, ili to je ovako. Ali čovek koji voli ili mrzi ZNA, a njegovo znanje je od drugačijeg sveta.

Velika zapadna drama pretvaranja i izvrđavanja vuče se konačno ka svome kraju. Čovek je uhvaćen u zamku svojih sopstvenih laži, izdat od svojih vlastitih bogova. A ruka nauke je strgnula veo sa lica boga koga su ljudi obožavali, i gle, smrt. Jer čoveku iznad svega treba ljubav, a za njega sada nema ljubavi, već samo lice smrti, koje je on obožavao. Démoni u obliku čudovišnih mašina vladaju njegovim noćnim morama. Inkubi opkoračuju njegovu bračnu postelju i daju

otrovan podoj njegovoj deci. Njegova vrlina je laž, njegova čast je laž, njegov brak je laž, njegov posao je laž, i u tim lažima on je uhvaćen kao neki glupi i jadni pauk u mreži svog vlastitog tkanja.

Međutim, naš zadatak nije da prekorevamo čoveka, niti da nabrajamo njegove gluposti. Sam čovek zna da je u klopci. On zna da je zaluđen, bez ljubavi, izdat. Mi ne moramo da mu to govorimo. Naš zadatak je da mu pokažemo put ka mudrosti, ljubavi i slobodi.

Na kratko vreme, između sadašnjice i Armagedona, mi smo pušteni u svet. Mi imamo slobodu da govorimo, priliku da poučimo, tako da oni koji imaju uši mogu čuti. Došli smo da napravimo izlaz iz pakla, da sakupimo odabrane pre dana gneva. Mi imamo moć, moć da dopremo svuda, i da dotaknemo svakoga - moć veću od armija, carevina, naroda - kad bismo je hteli upotrebiti. Mi posedujemo znanje, znanje koje će spasti prokletu dušu iz najdubljeg pakla - ako ona to hoće. Ali nikakva moć i nikakvo znanje ne mogu pomoći u odsustvu volje i ljubavi.

Mi nudimo ova uputstva u znanje kojim će svaka osoba koja je u stanju da ih primeni - i koja će ih primeniti - biti u stanju da probudi moći svoje volje i svoje ljubavi. Mi ne tražimo veru, mi tražimo samo pokušaj. A od pokušaja će doći uspeh, a od uspeha znanje koje je jače od vere. Teško je objasniti delovanje tajnih sila u čoveku, i njegov pravi odnos sa

celokupnim svemirom. Čovek je hipnotisan svojom obukom, tim začaranim krugom laži koje su se prenosile sa kolena na koleno i ne može prozreti kroz ružni san koji on zove stvarnošću u stvarni svet. Zato je nemoguće neiniciranom čoveku da razume u potpunosti razloge i cilj naše obuke na početku. Za početak, on mora delovati na veri, podstaknut svojim unutrašnjim glasovima, koje oživljava naš zov. I ako zadrži tu veru, dokaz i znanje će uslediti. Moć deluje. Ona pomaže. Neka on prvo dokaže tu činjenicu. Razumevanje će doći sa njegovim vlastitim rastom.

Teoretska pozadina opremljena našim uputstvima širi se što je više moguće. Potpuno poimanje može doći samo sa pojedinačnim rastom, potpomognutim ličnim uputstvima koja mi dajemo naprednim osobama. Put koji mi pokazujemo nije lak. On je težak, zato što je spoznati sebe uvek teško. Probiti ljusku malog sveta, poništiti hipnotisanost generacija, nije lako. Mi nemamo zašecerani sirup. Mi ne prilazimo sa maskama moralnosti, sentimentalnosti ili lažne vrline, sa tehnikama namenjenim uljuljkivanju duše u njenu konačnu smrt. Mi pozivamo čoveka da se izloži opasnosti, avanturi, da izazove svemir, da upozna užas rupe.

Čovek je radikalno biće, sa sposobnostima boga. Njegove moći se ne razvijaju zabranjivanjem i potiskivanjem, već hrabrošću i u slobodi. Užasan je svet koji je čovek stvorio. Samo zbog svog slepila sprečen je da

vidi koliko je užasan. Sada kada počinje gledati, dušu mu pogađa užas. Jedino uz najveću odlučnost i veliku hrabrost, uz pomoć znanja i tehnike, on može napustiti ovaj lažni svet i pronaći veliki svet koji je njegov pravi dom. Svi ljudi to osećaju. Oni znaju u svojim srcima svu jalovost života u malom svetu. Pokatkad osete lagano micanje stare slobode i stare radosti - obećanje proleća i leta, planina, šuma i zvezda. Obećanje u njihovim vlastitim srcima poziva ih da krenu dalje - da veruju. Ali, oni su ograničeni običajem i strahom, lažnom osećajnošću i lažnom odgovornošću. Neverovatna je okrutnost ljudi prema samima sebi i drugima što se odriču lepote, ljubavi i slobode radi običaja koji je maska smrti.

Mi imamo hrabrosti da posvedočimo da su te stvari istinite i moć da ih pokažemo onima koji imaju oči da vide. Onima koji mogu slediti pokazaćemo zakone sopstva, ljubavi i mržnje, života i smrti. Objasnićemo poreklo i prirodu religije i morala, i pravi odnos čoveka sa samim sobom i svemirom.

Objasnićemo zakone, formule i tehnike kojima čovek može razviti svoje vlastite moći i izazvati dešavanje svakakvih promena u skladu sa voljom. Pokazaćemo čoveku kako da postane gospodar promene i iluzije i kako da istražuje, kreće se, živi i voli u velikom svetu, čije je ime večnost. U ime Boga i Hrista, u ime moralnosti i patriotizma, ljudi su napravili pakao na zemlji. Kao što smo rekli, to su maske za demone. Nijedan

čovjek kao god i nijedan bog ne mogu postojati protiv prirode, i alternativa, ma kako ublažena i pravdana, uvek je demonska.

Mi dolazimo u naše lično ime, u ime Vičkrafta. Budale, koje gledaju po površini, imaće zabavu. Kukavice, koje gledaju dole, biće prestravljene. Ali oni koji su od nas, koji gledaju duboko unutra, videće ono što je od početka, i što je do kraja.

Pokušajte i vidite.

I ZAKONI EGA

Ego je zasnovan na potrebi da bude voljen i zato ga strah i mržnja lako otruju na njegovom izvoru. Ne posедуjući znanje kako da zadobije ljubav, biva zasut strahom, a strahujući od gubitka ljubavi, biva spopadnut mržnjom. Za ego, izražavanje ljubavi je tehnika sticanja ljubavi, a mržnja je namenjena skrivanju ljubavi. Zato je mržnja u korenu njegove ljubavi, a ljubav je u korenu njegove mržnje. Zato se za ego može formulisati zakon bipolarnosti. Iza svake izražene želje, osećanja, emocije ili stava, krije se jedna ista tolika i suprotstavljena sila. Pod izvesnim okolnostima te sile mogu brzo menjati polarlost. Centar odmora je, naravno, ravnodušnost.

Na to je mislio Buda kada je rekao da je cilj svake želje patnja. Jer ego, kao što to Niče naglašava, želi večito zadovoljenje, večito ponavljanje ugodnih nadražaja, a priroda svemira je promena. Zato je ta želja osuđena na frustraciju (osujećenje), pa ego mrzi tu želju na kojoj se hrani.

Dete želi ljubav roditelja i obično je dobija iskazivanjem preko pokazivanja ljubavi. U nenormalnim slučajevima, gde ljubav nije prisutna, ono će bar privući pažnju pokazivanjem mržnje, rđavim ponadanjem. Ovo je koren hipnoze i hipnotička osnova naše obuke. Hipnotizer, nastavnik, svaka osoba koja simboliše autoritet vezuje se za roditelja i mi bukvalno sami sebe bacamo u poslušnost ili, po zakonu suprotnosti, u neposlušnost, da bismo dobili željenu ljubav.

Standardni ego je, zatim, formulisan terminima običaja, navika i religije plemena, u saglasnosti sa kojima on veruje da će postići potrebnu ljubav, priznanje i sigurnost. Međutim, čovek je više od standardnog ega. On je biće, individua, zvezda koja ima svoj vlastiti put koji sledi i svoju vlastitu sudbinu koju određuje. Zato on takođe mrzi tu saglasnost koja guši njegovu individualnost i parališe njegovu volju. On je uvek spreman za programe rata, eksploatacije, pobune i progona u koje se on može projektovati i kazniti kod drugih strah, krivicu i mržnju koju on oseća prema samom sebi i svom vlastitom plemenu. Što su brutal-

niji i ograničeniji ti njegovi običaji, to će on više hvaliti svoju vlastitu "kulturu" i "civilizaciju" i tražiti sve suroviju osvetu nad drugima zbog grešaka koje on nanosi sam sebi. Primera ne manjka i skoro da ih ne treba ni navoditi.

Ego se može vaspitavati, i to je verovatno prvi korak na stazi ka većem svetu. Sasvim je moguće postići svu potrebnu ljubav i tako nadvladati strah. Da bi se postigla ljubav, potrebno je samo prvo pokazati ljubav (priyatne, nežne, zanimljive vrste), zatim pokazivati ljubav samo uzvraćenoj ljubavi, a ravnodušnost produženoj ravnodušnosti ili mržnji. Ovo sredstvo je pouzdano i nikad neće izneveriti. Bez obzira koliko je prisutno inhibicije, represije, ili neuroze, upućeni će biti u stanju da ovom tehnikom razreši svaki ljudski problem. On mora shvatiti da što god on može osećati ili misliti o nečemu, ljubav je prva stvar koju on treba i želi više od bilo čega drugog na svetu.

Ljubav je suštinska i temeljna moć svemira i sva delovanja i sve moguće promene proizvedene su preko te moći. Volja za moć i volja za pokoravanjem su jednaki i suprotni izrazi želje da se bude voljen. Svo dobro i svo zlo, svako građenje i svako razgrađivanje omogućava baš ta moć ljubavi. Zato, rekosmo li volite sve ljude? Ne, ne sem ako vam to nije prirodno. Ali naučite kako da steknete ljubav svih, ili njihovu mržnju, jer to je mudrost.

Kako je onda lako sačiniti ljubavne basme i čini koje mi poznajemo. Jer potrebno je samo reći im da mi gospodarimo njihovom ljubavlju, ili da to lagano utisnemo u njihova astralna tela ili nesvesni um pomoću prikladnih spona i simbola naše volje, i oni moraju voleti. Moć je apsolutna. Isto tako, moguće je i navesti ljude da učine bilo šta pomoću tih sredstava, čak i da polude ili umru. A znajući da je koren u ljubavi čovek bi morao biti obazriv u tim stvarima.

Čovekove moći su ograničene neznanjem, potiskivanjem i detinjastom savešću. Neznanje se može nadvladati znanjem, a potiskivanje posvećivanjem Vičkraftu, čije dobro i zlo nisu ono dobro i zlo malog sveta. Ovaj zakon je primenljiv na svaki emocionalni problem ega, ali njegovo delovanje u pojedinostima u naročitim slučajevima nije u okviru ovog dela. Pojedinačne probleme bi nam trebalo predočiti za pojedinačno razmatranje. Kada se, bilo preko poraza standardnog ega na širem frontu, bilo preko uspona jednog pojedinca u znanju, vrednosti malog sveta uvide kao neadekvatne, može se desiti nekoliko stvari. Istinsko sopstvo može, na ovu priliku, započeti da daje sugestije koje bi trebale voditi ka objašnjavanju i daljem rastu.

Međutim, pojedinac koji pogrešno razume te sugestije može formulisati izvesnu neurozu koja predstavlja lažni kompromis. Ako je njegova neuroza stabilna njegov će se napredak zaustaviti na toj tački. Ako nije

stabilna on postaje sve zbunjeniji sumnjama i užasima koje je oslobodio njegov konflikt, i završava u potpunom slomu. U tim slučajevima, psihijatrijsko lečenje može učiniti tek nešto više od toga da zakrpi ego, pripiše mu neku "bezbednu" neurozu u obliku lažnih ili delimičnih objašnjenja njegovih problema, i vrati ga što je bliže moguće na standardno stanje. U svim tim slučajevima ljubav za koju pacijent veruje da dobija od psihijatra je osnovni terapijski činilac, sem u slučajevima gde je tretman toliko neprijatan da je pacijent uveren da on neće dobiti ljubav ma kakvo bilo njegovo ponašanje. Uključeni mehanizmi u uzrok i lečenje većine bolesti uglavnom su isti.

Međutim, ako pojedinac poseduje znanje i hrabrost da sluša glas svog istinskog sopstva, i da pazi na njegove hitre sugestivne odgovore, on će se probiti do ljubavi koja je izvan simbola užasa i sumnje. On će susresti strašnu majku, zmiju ženu, sfingu, i ponovo čuti ono grozno pitanje postavljeno Edipu, dok njegov život visi na kantar. On će sresti demona oca, okorelo idiotstvo, zlobu i užas koji leže na pragu malog sveta. Pronaći će njegovo drugo sopstvo, jednako i suprotno svemu onome što on misli da on jeste, kao blještavu lepotu i pusti užas u nepoznatoj noći njegove duše.

U ovim iskustvima ego će biti totalno izmenjen ili potpuno uništen u smrti koja mora prethoditi ponovnom rođenju u život. Užas, agonija i očajanje koji prate ovaj proces ne mogu se umanjiti. Njih dvostruko strašnjim

čine ona čudovišna nedonoščad koju stvara čovek u svojoj gluposti i koja spopadaju vrata života.

Ali to je poduhvat za koji je čovek stvoren. Čovek je biće koje u malom svetu nije više od jedne semenke i čiji neverovatni procvat u večnosti ne mogu ni maglovito naslutiti stanovnici malog sveta. U ponoru pustoši i pokvarenosti, u utrobi Babalon(e), gde seme duše leži neposejano na srcu tame, tajno sopstvo se pokreće i dela i omogućava rođenje samom sebi, svom celokupnom sopstvu na sjajnom zvezdanom telu naše Dame Babalon. I gle, jedna se zvezda rodi na svodu nebeskom, mrtvački pokrovi strašne majke spadaju, i mi opažamo onu besmrtnu voljenu. Maska demonskog oca puca i otkriva našeg gospoda sunce koje smo mi sami, očevog sina i sunčevog oca. I mi nastavljamo dalje pod zavetom, iznad Zakona i Doktrine, ka gornjim livadama večnosti, čak ka zračćem Gradu Piramida.

Ovo je proces, izvan mišljenja, opisa ili imaginacije, nejasno predskazan u neadekvatnim simbolima našeg jezika. Jer Mi, čak i Mi smo prihvatili ograničenje zakona i doktrine, da bismo mogli delovati kao vodiči u veći svet koji je Naše Carstvo.

Možda smo u pogrešno vreme govorili o poslednjem koraku, beskonačno dalekom, jer bismo se ovde trebali, neposredno i praktično, pozabaviti sa prvim korakom. Smatrajte da ste sklopili savez sa jednom

živom organizacijom koja je stara koliko i čovek i o čijoj prirodi i ciljevima imate neku predstavu. Do ovog stepena vi ste se već pomerili sa standardnih ideja malog sveta.

U sledećem koraku formulišite što bolje možete ono za što verujete da je ukupni zbir vaše volje, vaše istinske prirode, vaše svrhe i vaš osnovni cilj u životu. Pitajte sebe, i dobićete odgovor. Zapišite ga. Svedite ga na jednu rečenicu, i ako je moguće na jednu reč. Uzmite to kao svoj moto za određeno vreme, i proverite ga ponovo nakon što protekne taj period.

Zapamtite i svakodnevno izvodite terajućí ritual pentagrama. To će vam pomoći u rasterivanju iluzija i ograničenja malog sveta i u potvrđivanju i jačanju spona sa istinskim sopstvom. Napravite spisak problema i pitanja koja su vam najvažnija i izložite ih na sastanku. Oni će pomoći Nama u određivanju pravca vašeg upućivanja.

II PRIRODA LJUBAVI

Kada budale žele prikazati istinu najočiglednije praktične vrste oni obično upućuju na činjenicu da jedan i jedan uvek čine dva. To je, naravno, netačno. Postoji samo jedan od istog znaka, a da bismo razlikovali i dobili još jedan ili jedan drukčiji, moramo označiti taj znak ovako: plus jedan i minus jedan.

A plus jedan i minus jedan nisu jednako dva, već nula. Ova činjenica se takođe može izraziti i jednačinom $2 = 0$. To je temeljni zakon svemira. U sjedinjenju bilo koje dve jednake i suprotne sile, obe se poništavaju. Svemir je u stanju napetosti između želje da voli i želje da bude voljen. Da pari i da bude sparen, ukratko, da se sjedini. Analogne koncepcije postoje u terminima kontinuuma prostor-vreme, odnosima materija-energija i svemiru kao međugri između jin(a) i jang(a), ili Lingam(a) i Joni. Sve mogućnosti i sve pojave uopšte postoje i manifestuju se duž te napetosti, čije ime je ljubav.

Postojanje se njiše između sistole i diastole, radnje i odmora, života i smrti, u kosmičkom otkučaju koji na sličan način reguliše i zvezde i atome, čoveka i mlečni put. Sve što je bilo, sve što će biti, sve je to izraženo u novom. Jedino otpor promeni stvara iluziju promene - jedina smrt je strah od smrti. Ko god nađe svoje mesto u srcu ljubavi, u centru te večne međugre koja se

večno menja a nikad ne promeni, ne može umreti, on je prešao u veći svet koji je iza onoga što ljudi zovu smrt. Ljubav je ključ za sva vrata i u svakoj vrsti ljubavi i svakoj vrsti sjedinjenja mogući su napredak i inicijacija.

Zbog toga priroda ljubavi ne sme biti sputana niti ograničena, već se pre mora istražiti i iskusiti u svakoj vrsti i svakoj meri, jer samo time čovek dolazi do Babalon, čije ime je Razumevanje. Za svaku ljubav postoji jedna prepreka koju čuva neki demon, a iza te prepreke nalazi se svetište koje se predaje samo hrabrosti i volji. Zato tvrditi da je samo jedna vrsta ili uslov ljubavi zakonit ili normalan znači ometati prirodu i mogućnost ljudskog progresa. To je koren Zapadnjačke neuroze, jer frustracija i ograničavanje ljubavi vode na kraju ka manijama očajanja, ubistva i samoubistva.

Brutalni zakoni i običaji koji regulišu, ili se pretvaraju da regulišu seksualno ponašanje podstiču pretvaranje i dvoličnost i obrazuju osnovu za iščašene i slomljene živote, upropašćenu decu i neuroze, maniju i patnju koje su čovekova sramna statistika. U braku, toj smrdljivoj farsu, društvo je sentimentalizovalo seksualni odnos, i prestrašilo i roditelja i dete batinom dužnosti. Brak je zasnovan na uzajamnom nepoverenju koje stvaraju zakonita i moralna veza u ljubavi, da bi strah okovao i stao nasuprot svakom razumu i iskustvu. Usled ograničavanja dolazi mržnja i

neizbežna frustracija sentimentalnih i detinjastih predstava o filmskim verzijama života, a te sile se udružuju da naprave pakao na zemlji, i to kakav pakao. Ljubav je poverenje, i poricati poverenja znači poricati ljubav, a ljubav je i porečena i obesvećena tom đavoljom svetom tajnom (brakom).

Postoji brak koji je iznad pokvarenosti i zlobe malog sveta, ali njega ne sklapaju sveštenici i matičari. Moguće je za slobodne ljude i žene velike hrabrosti koji se mogu sastajati i pariti i rađati i stvarati u ljubavi, u sjedinjenju tela, duše i duha koje je iznad moralnosti ili zakona. Nevinost, u velikom svetu, znači čistotu, vernost znači čistotu - strast neumanjenu ulizičkim vrlinama koje ispišavaju njihove moći u masturbaciji i vlažnim snovima. Ljubav je ovde jedna krajnja posvećenost, čak do totalnog sjedinjenja koje uništava oboje i onog koji voli i onog koji je voljen, poznato i nepoznato, u otvaranju jednog svetilišta koje nije od ovog sveta. Strah, sumnja, nepoverenje, želja da se zadrži i poseduje, strah od promene i menjanja jesu oni okovi, prepreke i demonski čuvari koji sprečavaju vrhunac ljubavi, postignuće tog svetilišta.

Još jedna od ubistvenih iluzija koja osujećuje i uništava ljubav jeste precenjivanje jednog aspekta ili stava prema ljubavi ili voljenom, a potcenjivanje ili poricanje drugih jednakih ili još realnijih atributa. I u sopstvu, i u onome što se opaža kao ne-sopstvo, nalaze se sve suprotnosti onome što je izraženo. Suštinsko je

upoznati, razumeti i voleti te suprotnosti jednako sa njihovim dvopolnim manifestacijama. Sve dok se ne shvati seme straha i mržnje, ono se ne može preobraziti. Sve dok se koren strasti, normalnog i tzv. abnormalnog tipa, ne prihvati, on se ne može osloboditi da zauzme svoje zakonito mesto poput veselih nimfi i satira u Bašti Pana. Inače, te stvari, prerusene i izvitoperene, porečene, postaju demoni i čudovišta privatnog pakla.

Sila koja je čovek MORA voleti, MORA SE SJEDINJAVATI, mora stvarati. Ako ona to ne može vršiti čisto i slobodno, javno, izražavajući celokupnu čovekovu prirodu, onda će se ona sjedinjavati sa đavolima i stvarati čudovišta i nedonoščad.

Ovo nije pitanje teoretske moralnosti o tome šta bi trebalo biti ispravno ili pogrešno u skladu sa zamagljenim samopavednim idejama propovednika, zakonodavaca ili sholastičkih filozofa. U pitanju je prosto šta deluje a šta ne deluje, u terminima života i običnog iskustva. Takozvana "propast" morala koja dolazi iza ere lažnog morala jednostavno je shvatanje da je moral lažan i neupotrebljiv. Povratak u jedan isti i suprotan kalup koji je već ustanovio prethodni sistem često je užasavajući, ali to naravno nije ništa više do javno prihvatanje onoga što je svo vreme teklo ispod površine.

Rešenje se ne može pronaći u Hrišćanskom moralu niti u modelu ogledala, nazadnjaštvu koje se shvata u terminima greha. Rešenje leži u odbacivanju čitavog Judeo-Hrišćanskog sistema i prihvatanju jednog sistema zasnovanog na ljubavi, razumevanju i slobodi. Jedino u tom smislu ljubav može biti slobodna.

Za jednog, ljubav može biti shvaćena u terminima poligamije, za drugog, monogamije, za trećeg, homoseksualnosti, a četvrtog biseksualnosti. Mi ne možemo tvrditi da je prvi oblik ispravniji od drugog ili bolji. Mi samo možemo potvrditi i jamčiti njegovu slobodu, na njegovom vlastitom putu, da istražuje, da iskušava, da upozna i dođe do sopstvenih zaključaka u svom životu kao slobodan čovek.

Stoga, neka kandidat predoči misteriju Babalon(e), čije je ime Razuemvanje. Neka zamisli onu Ljubav koja ima udela u svakoj ljubavi i meditira o svakoj vrsti ljubavi sve dok ne uvidi jednaku svetost svake. I neka vizualizuje Zvezdanu Boginju čije obožavanje je ljubav i koja prihvata svaku vrstu ljubavi i ljubav svake vrste bića, kao Njeno obožavanje, i čija ljubav teče ka svemu što živi, i neka shvati da je svaki predmet njegove ljubavi Njen oltar³.

³ NAPOMENA: Iako je ovo doslovno tačno, oltar i onu koja ga posvećuje, to jest Babalon, ne bi trebalo nikad pomešati. Jer prvo je obožavalac (služitelj), a drugo sama Boginja.

I da je u svakoj ljubavi koju je on ikad upoznao ili osetio Ona bila otelotvorena. Zatim, izvodeći ritual pentagrama, i ritual heksagrama odnosno otvaranje svetišta, neka priziva. I neka uspali svoje srce da bi time mogao u izvesnoj meri učestvovati u Sakramentu koji je njeno telo.

III NOVI EON

Kada se dve suprotnosti sjedine one se poništavaju u stvaranju trećeg, koje sadrži elemente obe a ipak je drukčije od njih. Jer svako pitanje na koje se da odgovor povlači još jedno pitanje. Sjedinjenje suprotnih ideja stvara još jednu ideju koja takođe ima (svoju) suprotnost. Tako su ilustrovane stvaralačka formula i nemogućnost davanja jednog jednostavnog i konačnog odgovora (u logičkim terminima) na bilo koje pitanje. To je formula IAO koja je bila od tolike važnosti i koristi Egipćanskih adeptima. I je Izida Majka. O je Oziris, Otac. A je Apofis (ili Horus) uništitelj - uravnoteženje između prvobitnih sila - Dete. Površno gledano formula je katastrofička, krug nije zatvoren, ali se, naravno, podrazumeva obnavljanje. Formula opisuje jednu tajnu tehniku visoke magike a takođe predstavlja i tri doba ili evolucionu stupnja čoveka.

Prvo doba je doba Izide, Majke. To je prvobitni matrijarhat, čiji se tragovi još uvek mogu posmatrati u zaista primitivnim kulturama. U toj kulturi, žena

boginja je najviša, a loza se prenosi po majci. Kralj ili sveštenik je suprug boginje, a svoj položaj stiče ispitom, teškim iskušenjem i inicijacijom. Dete je podizano kao štitićenik plemena bez takmićenja roditelja za ljubav deteta i sa jamćenjem dovoljne količine materinske ljubavi. Tako dete odrasta u potpunoj sigurnosti i sa kvalifikovanim poverenjem u jedan srazmeran i zadovoljavajući ljubavni život. Priroda kulture je magijska, eksperimentalna i umetnička. Uočava se nedostatak kristalizovanih formi, organizacije ili društvene uniformisanosti. Ideje agresivnog ega još nisu dobro formulisane.

Ova kultura je započela svoj pad pre nekih sedam hiljada godina uporedo sa usponom patrijarhata, i počecima moderne civilizacije. zadržali su se zanimljivi aspekti u istoriji religija, gde se pad ili regresija boginje žene, poput Šekine u jevrejskoj religiji, ili /.../ u arapskom sistemu, mogu posmatrati.

Ovaj stupanj je u Postanju opisan kao pad, to jest, pad iz nevinosti, instinkta i prirodnosti koji odgovara razvoju samosvesti i intelekta. Izjava Elohima - "da ne bi jeli ploda od drveta života i postali kao jedan od nas" je od najvećeg značaja. Na drvetu poznanja skrivena je seksualna misterija a u ideji pada nagovešteno je izvesno obesvećenje te misterije. Elohim je biseksualan, otud NAS a barijera je podignuta protiv budućeg profanisanja u pravcu jednog monoseksualnog sistema. Patrijarhat je prvenstveno pokrenuo muškarca sa po-

dređenim seksualnim karakteristikama, koji je želeo da sebi neopravdano prisvoji ženska preimućstva. Prikrivajući svoje namere pod maskom preterane muževnosti on je pristupio uspostavljanju autoriteta, zakona, vojne sile i discipline koje su bile osnova civilizacije.

Sa muškim prisvajanjem društvenog očinstva, muško dete je upućeno na ulogu u jednom manjem takmičenju za majčinsku ljubav, što je zauzvrat izazvalo strah od kastracije i mržnju prema ocu koje je osnova za agresivno doba. Nije slučajno što su pravi vladari, religiozni lideri, političari-sveštenici i veliki govornici (političari) ljudi sa podređenim ženskim karakteristikama, dok drugi stalež, ratnici, graditelji carevina i kriminalci koji svoj posao obavljaju ubijanjem i uklanjanjem drugih sa puta, jesu žestoki ocomrsci.

U procesu pocenjivanja boginje ona je najpre svedena na status niže supruge njenog muškog partnera a na kraju na protivnika i demona. Međutim, pobeda sveštenika bila je jalova, on sam nije mogao stvarati, on sam bio je ništa, a proterao je i porekao jedinog mogućeg partnera koji bi mogao upotpuniti njegovu prirodu i krunisati njegovu stvaralačku volju. Tako se razvila najružasnija od svih ljudskih institucija, kult smrti. Jer, rezonovao je muškarac, pošto je on najviši u prirodi, a ipak jalov, sve dok se ne udruži sa ženom demonom, onda su i priroda i sam život jalovi. U tom

slučaju smrt je postala željeni cilj, smrt i neki očekivani raj posle smrti i sav život se morao žrtvovati smrti. Filozofija asketizma nije izražena u ovim terminima, ali to su njena osnovna načela, koreni svakog asketskog sistema, uključujući i Hrišćanstvo. U ovim terminima, doktrina je previše očigledno sterilna da bi se održala. Ali Hrišćanstvo, prisvajanjem jedne osakaćene i degradirane Izide prekršćene u Mariju, prikrivanjem identiteta svetog Duha i vrdanjem žene klevetom devičanskog rođenja obuzela je maštu mnoštva robova.

Čak i da je ovo postepeno iščezavalo zar vladari carevine ne bi uvideli strahovitu prednost jedne religije koja stavlja naglasak na povinovanju, žrtvovanju i poniznosti. Istina je da rano Hrišćanstvo nije baš tako postupalo - naročito Hrišćanstvo Klementina, Valentina i Gnostičara. Ali, ubrzo se izmenilo dok nije počelo. Knjige starog i novog zaveta koje su sadržale seksualne doktrine i revolucionarnu etiku svake prave religije izbačene su u potpunosti a u nekim slučajevima totalno uništene. Posao je započeo Konstantin a nastavili Čarls I i noćni jahač Vehm, koji je kulminirao u velikoj prevari koja je potisla slobodne ljude Evrope u beznadežno ropstvo feudalnog sistema, a Crkva je propovedajući greh i prokletstvo terorizala ljudske duše, dok su njihova vešala i lomače mrcvarila njihova tela.

Stare misterije, tajne doktrine, puteve za život i ljubav sačuvali smo i odbranili Mi. Mi smo organizovali robove u tajno podzemlje u vreme kada su oni gonjeni psima u sportskom lovu. Učili smo ih nadi i radosti kada su se Crkva i država zaverile da uguše svaku nadu i zabrane svaku radost. Mi kao Valdensijanci, Bugari, Trubaduri, Alhemičari, Rozenkrojceri, Iluminati i pod našim ličnim imenom, Vičkraft, nosili smo oganj kada su sva svetla Evrope bila pogašena i to ne bogu, ne Hristu, ni kralju, ni papi koje su ljudi uzdigli u njihove krajnosti, već nama. Jer samo je nama koristio. Naša ruka je bila iza Žakerija (francuskog seljačkog ustanka 1358.) i Slobodnih Zidara. Mi smo podigli Kaljostra i Raspućina, sve da bi pokidali mrežu užasa i laži koja je zarobila dušu čoveka. Međutim, čovek nije bio spreman i mi smo se povukli na svoje mesto.

Oslobođen od tiranije kraljeva i papa čovek se okrenuo protiv nas ka obožavanju svog vlastitog intelekta, svojih materijalnih moći. Tragao je za ljubavlju u pustim simbolima novca, moći i prestiža i krio pustoš svoje duše u hvaljenju lažne moralnosti i lažne religije.

A onda su se, u osvit dvadesetog stoleća, počeli javljati znaci raspada patrijarhata i počeci novog eona, eona Horusa. Najpre prepoznati samo od strane posvećenika (adezata) ti znaci sada postaju vidljivi svima, usred rastuće zbrke i užasa. Izdaja nacija, ras-

pad porodice, dva užasna rata, atomska bomba i strahovit porast u detinjastim, biseksualnim i homoseksualnim sklonostima su neki od glavnih fizičkih pokazatelja rađanja novog doba.

Prirodu novog doba je predskazao i veličanstveno rasvetlio veliki adept Alister Krouli, koji je takođe bio i instrumental (poslužio kao oruđe) na njegovom početku. Novo doba su predvideli Šeli, Bajron i Svinbern (sažeto) a Niče ga je predskazao u nekim strahovitim pasusima.

Međutim, veliki događaj eona, koji će sa sobom doneti mogućnost iskupljenja čitavog zapadnjačkog sveta, još se nije manifestovao. Mi, koji čuvamo znanje o tom događaju među Nama dok vreme ne sazri, i koji Smo zaista bili Instrumenti njegovog sazrevanja, dajemo ove nagoveštaje.

Eon Horusa ima prirodu Deteta. (Horus je u stvari nazvan Krunisano i Pobjedničko Dete, i može se povezati sa onim detetom opisanim kod Enoha.) Da bismo to videli moramo pojmiti prirodu deteta bez vela sentimentalnosti. Iznad dobra i zla, savršeno nežno, potpuno nemilosrdno, sadržavajući sve mogućnosti u granicama nasleđa i krajnje podložno obuci i okolini. Međutim, priroda Horusa je takođe i priroda sile, slepe, strašne, neograničene sile. Eto zašto Zapad stoji u stalnoj opasnosti od uništenja. Eto zašto Zapad

takođe stoji i u mogućnosti najbrže i najstrahovitije evolucije koju je svet ikad upoznao.

Ravnoteža moraju biti ljubav i razumevanje, inače će sve propasti. Mi smo rekli dovoljno za ovu priliku. Zatim neka student čita i razmišlja o ritualu Horusa gradeći celokupnu prirodu Horusa od polifonije sastavnih ideja. I ako se usudi neka prizove Horusa i uzme učešća u moći i energiji koje mu zakonski pripadaju u Novom Eonu. I neka takođe razmotri ljubav kojom bi Horus mogao biti ispunjen i uzdignut, i meditirajući o tome, neka predočava i priziva ono što treba da dođe.

IV POREKLO RELIGIJE

Božje ime je bilo bauk kojim su se često zaplašivala deca a robovi terali na poniznost. Ono je takođe bilo i izvor utehe i nadahnuća za mnoge u njihovim najtežim trenucima, iako je cena koju su platili, u smislu osećaja krivice i kompleksa greha, mogla biti previsoka. S druge strane, ime Boga sadrži veliku misteriju i tajnu najviše moći. Poput svih drevnih misterija i ona je skrivena pod površinom prevare i iskvarenosti.

Razvijena je teorija da je ideja boga potekla kod deteta od ranih zamisli o roditeljima kao kažnjavajućim i zaštitničkim, svemoćnim i svevoljenim. Ovi se postepeno menjaju, pošto se očigledne protivrečnosti manifestuju, do sve udaljenijih bića koja se lako poistovećuju sa plemenskim religioznim predstavama. Otuda u matrijarhatu boginja majka, u patrijarhatu bog otac, i tako dalje. Mnogo toga bi se moglo reći o ovoj teoriji, sve dokle god ona ide. Međutim, ako je lako videti da obrasce ljubavi i seksualne privlačnosti za mušku decu postavlja majka a za žensku otac, isto je tako lako videti da deca sadrže UNUTAR SEBE obrasce koji teže stvaranju željenog rezultata. Zatim roditeljska i plemenska ideja mogu uobličiti ideju boga, ali isto tako osnovna ideja o bogu može takođe biti i deo čovekovog prirodnog dara.

Religija je jedna od mnogih stvari koje su zajedničke izolovanim kulturama i u velikim vremenskim i prostornim rasponima. Postoje mnogobrojne koncepcije i devičanska rođenja, svete tajne i pričešća, iznenađujuće slična čuda i mitovi, i obredi, rituali, basme i čini koji se mogu svesti na jedan zajednički imenitelj. Sigurno bi se moglo reći da čovek funkcionira religiozno ili da on ima religioznu funkciju. Kakva je onda svrha te funkcije? Da objasni neobjašnjivo i da se bavi nemogućim? Da očuva jedinstvo plemena? Da obezbedi vlast Poglavica i sveštenika? Sve su to delimični odgovori. U jednom smislu, religija je duša plemena. A šta je sa Hrišćanstvom? Hrišćanstvo nije religija Zapada, ono je njegova tradicija. Makijaveli je poznao religiju Zapada.

U jednom drugom aspektu istog smisla religija je riznica nekih tajnih tehnika kojima dostojne osobe mogu stići do inicijacije i time pomoći plemenu, kao na primer Mojsije u tajnoj tradiciji Izraela. Kakve su to tajne i kako se one čuvaju? One se čuvaju na jedan način činjenicom da se one ne mogu prenositi, one se jedino mogu naučiti. Može se reći da svaki bog, duh, anđeo, demon, mit, obred ili ritual jedne prave religije pokazuje, simbolizuje, ili zaista jeste jedan proces ili stanje koje je povezano sa pojedinačnom inicijacijom. Oni su zajednička svojina svakog pripadnika plemena i jednako postoje i u njegovom pojedinačnom i privatnom svetu i u njegovoj ideji kosmosa. Zatim, svaki

tabu prikriva neki kult, jer reč tabu takođe znači i sveto.

U Hrišćanstvu, gde je seks glavni tabu, ta religija je očigledno seksualni kult u najneprirodnijem smislu reči, budući da svaka religija koja zaboravlja prirodu svog boga predstavlja jedno degradirano praznoverje.

Kod starih Jevreja ime Boga je bilo IHVH (izgovara se Jod He Vau He). Ovo je verovatno najveličanstvenija formula ikad smišljena za istovremeno simbolično predstavljanje celokupnog procesa prirode i najviših tajni magije. Slovo Jod simboliše Boga kao prvobitnog oca, solarno-faličku stvaralačku volju, ili vatru. He simboliše Boga kao majku, ženski rađalački princip, pasivnu volju, ili vodu. Vau simboliše Boga kao sina, muško dete oca i majke (Apofis ili Horus u formuli IAO), i volju za kretanjem, vazduh. Drugo, finalno He simboliše Boga kao kćerku, Babalon, Onu koja treba da dođe, zemlju, devicu koja se sjedinjuje sa ocem, podstiče ga na ponovno aktiviranje i još jednom započinje stvaralački proces. Krug je zatvoren, proces je večit i u sebi sadrži seme svih mogućnosti.

Mnogo je gluposti napisano o pravilnom izgovoru tetragramatona ili božjeg imena. Pravi izgovor je pravo razumevanje ciklusa i njegova primena u stvaranju promene u svemiru, materijalne i nematerijalne. Ova formula je osnova ili koren našeg sistema učenja i njena važnost se ne sme potceniti. Ona je zaista

svemoćna, za što ćemo imati prilike da pokažemo naprednom učeniku.

Za sada, biće dovoljno primeniti ovu formulu za izvođenje magijskih oružja, sa kojima će za našeg studenta biti sledeći /.../ ⁴

Štap se odnosi na slovo Jod, a korespondira sa stvaralačkom voljom, Vatrom, Magusom Tarota, formulom BITOM na Enohijanskim Pločama, i sefirom Hokma na Drvetu Života. Kao oružje on simbolizuje adeptovu volju, njegovu kreativnu imaginaciju i faličku silu. Štap je ono što budi u život njegovo tajno sopstvo i započinje njegovu avanturu na stazi. Tu će se on sretati sa

iskušenjima, između kojih su strah i gnušanje, koji predstavljaju otpor i užasavanje poznatog i lažnog sopstva protiv nametanja nepoznatog i istinskog sopstva. Biće tu još i sumnja, ponos i lažna poniznost, samopravednost, lažni uspeh, kukavička sentimentalnost i neobuzdana strast i sve druge iluzije, zlokobne ili zavodljive, koje opsedaju stazu. I um, taj stari zmaj, koji stalno šapuće, stalno sumnja, stalno izruguje, taj otac iluzija lično, car sena u zemlji senki. A protiv svih tih stravičnih sila šegrt magičar ima samo volju (jer kako bi inače učio o ljubavi), taj koren i osu na kojoj je on otelotvoren, svrhu koja je On od početka. Čak i

⁴ NAPOMENA IZDAVAČA: Preživeo je jedan deo poglavlja o Elementarnim Oružjima.

prvi korak saziva čudovišta sa svih strana, jer ona parcijalna sopstva dobro znaju da će biti savladana i da više neće vladati u bezvlašću ako se krene tom stazom. Ova tanana daščica, ovaj magloviti i nepoznati put koji iščezava u tami, je oslonac koji pokreće svemir. Jer na drugom kraju čeka njegovo istinsko i celovito sopstvo, gospodar zvezda, koji je Gospod noći i /.../ ⁵

/.../ svom snagom njegovog bića. Ovaj put je najprirodniji i najlakši za one koji su i sami prirodni sa dovoljno čistote da opaze ponešto od bića koje postoji u svim pojavama. Ali, o ovome više na drugom mestu. Treći metod elementarnog rada je invokacija, za koju su dati primeri u praktičnim tehnikama koje prate ovaj tekst. U invokaciji, kao i u svakom drugom naučnom postupku, osnovni zahtevi jesu operatorovo znanje, kvalitet opreme i brižljiva usredsređenost na detalje. Invokacija, da upotrebimo običnu i ni u kom slučaju ne previše tačnu analogiju, jeste sredstvo za "podešavanje" na ono što se želi i "isključivanje" svega onoga što je suvišno ili oprečno operaciji. To je svrha kruga koji se obrazuje, bilo fizički bilo uvodnim terajućim ritualom pentagrama. Oltar predstavlja posvećeno telo magičara.

⁵ NAPOMENA IZDAVAČA: Prema Jork(u) "ovde verovatno nedostaje nekoliko stranica". Izgubljena je ravnoteža poglavlja o Elementarnim oružjima, a tekst se nastavlja sa Invokacijom.

Ritual heksagrama odgovara otvaranju hrama za željenu silu. Uvodna invokacija, kao što je to napr. Ritual Nerođenog, priziva četiri sile pod vlast duha. Odabrani simboli, talismani, oružja i imena su oni koji odgovaraju pojedinačnoj prizvanoj sili tako da je čitav rad u stvari operacija usredsređivanja (fokusiranja). U tom smislu pravilno je reći da ritual deluje na magičara usklađujući njegovo biće sa nekom pojedinačnom idejom. Magičar, zauzvrat, deluje na svemir, dovodeći tu ideju do materijalizacije pomoću svoje moći. U svim slučajevima problem je formulisanja i oslobađanja energije prave mere i odgovarajuće prirode u pravom smeru.

Protivljenje ili ometanje je u prirodi straha, potiskivanja, gušenja ili neznanja usled kojih se energija deli protiv same sebe i gubi u unutrašnjim konfliktima. U Hrišćanskom sistemu verovalo se da je uvežbavanje duhovnih moći prikladno i moguće jedino svecu i čarobnjaku. Svetac stiče te moći moralnom strogošću i asketizmom. Čarobnjak je, prihvatanjem suverenosti Satane, preokrenuo svečeve vrednosti dobra i zla, i tako suzbijao tu savest i konflikte do tačke na kojoj je postalo moguće izvesno oslobađanje moći.

Mada su obojica pomoću ovih sredstava stekla neku moć - obojica su u zabludi - svetac verovanjem da njegovo odbacivanje života čini istinsku duhovnu vrednost a čarobnjak prihvatanjem svečevih vrednosti kao osnove za preokretanje. Magičareve vrednosti se zas-

nivaju na razumevanju. One izbijaju iz poznavanja zakona bipolarnosti, povezanosti planova i zakona korepondencija. Zato će on biti u stanju da kod jednog datog plana odvoji prave od lažnih vrednosti i tako izbegne dve greške - asketizam i preokretanje. Preko svog napredovanja u razumevanju on će eliminisati lažnu savest i jalove konflikte baš kao što se one simbolički i privremeno eliminišu tehnikama invokacije⁶.

⁶ NAPOMENA IZDAVAČA: Jork napominje da "ostatak koji je nepotpun nije kopiran".

GNOSTIČKA VEROISPOVEST

Nema drugog Boga sem ljubavi, i svi njegovi putevi su ljubav, i nema drugog puta ka Bogu sem ljubavi. Put ka Bogu nije samo u ljubavi za Boga, već i u ljubavi za čoveka, i u ljubavi za sve stvoreno, i u ljubavi za prijatelja i voljeno biće, i u ljubavi za sopstvo, i telo koje je Bog stvorio, i dušu koju je Bog stvorio, i duh kojeg je Bog stvorio, i za sve njihove puteve i misli i želje, jer u ljubavi za sve te stvari jeste put ka Bogu.

Jer Bog večno obitava u sjedinjenju ljubavi, u ljubavi Hrista koji je Sin Božji i Sofije koja je Kćer Božja, i u Njihovom sjedinjenju, koje je Bog. I ova naša tela su hram Božji, te tako možemo uneti večnost u uzajamnu ljubav, i slaviti sjedinjenje Boga, koje je večno.

Slavimo zato našu ljubav prema Bogu i jednog prema drugom; slavimo mene i godišnja doba, setvu i žetvu, dolazak i odlazak, početak i kraj, jer u svemu tome je ljubav. Obožavajmo u semenu, u cvetu i plodu, u devojačkoj sobi i na gozbi, na trgovima i u tajnosti, da bismo mogli sudelovati u svetoj tajni ljubavi koja je večna.

Slavimo u pesmi i igri, u prijateljstvu i ljubavnoj igri, i u svakovrsnim radosnim, raskošnim i divnim stvarima koje su podesne za ljubav i obožavanje Boga koji je stvorio sve. Izbacimo iz naših srca strah, zavist, mržnju i netrpeljivost i svaku pomisao na krivicu i greh da

bismo dostojno mogli slaviti naše bratstvo u radosti i ljubavi.

U ime Hrista koji je Sin Božji, i Sofije koja je Kćer Božja, i njihovog sjedinjenja, koje je bog - Amen.

GNOSTIČKA DOKTRINA

1. Sveti Duh je ženski duplikat Hrista - Sofija.
2. Bog se ispoljava u sjedinjenju Hrista i Sofije. To je Trojstvo - kako u Svemiru tako i u čoveku.
3. Zlatno pravilo potiskuje sve druge zapovesti i zakone. Ono propoveda ljubav kao način života, a ta ljubav uključuje i seksualnu ljubav.
4. U Hristovim učenjima ne postoje zabrane u pogledu uživanja u životu i svetu, jelu, piću, braku i seksualnoj ljubavi.
5. On je upozoravao protiv preteranog vezivanja za materijalne stvari, protiv sebičnosti, pohlepe i prostituisanja tela i duha.
6. On je propovedao neprikosnovenost Boga i Carstva Nebeskog.

7. Svest o besmrtnosti i stanje blagoslovenosti se postižu sjedinjavanjem Hrista u muškarcu i Sofije u ženi.

8. Bratstvo u Hristu se postiže praktikovanjem slobodne ljubavi u svim ljudskim odnosima.

9. Svako svetovno vezivanje je jalovo sem u tome što ono vodi do spasenja kroz patnju.

10. Vrlina se ne sastoji od samožrtvovanja, čednosti i odricanja od sveta, ono se sastoji od žrtvovanja infantilnog sopstva, od čistote u ljubavi i prijateljstvu, i u odricanju od preteranog vezivanja za svetovne posede i neumerene želje.

11. Stoga se postignuće ne sastoji od poricanja želje i svih promena kao inicijacija na putu ljubavi.

12. Formalno Hrišćanstvo je iskrivilo, izopačilo i pogrešno protumačilo Hristova učenja. Čovečanstvo može naći samo sreću odbacivanjem lažnih doktrina greha, krivice, straha, mržnje i netolerancije - i prihvatanjem jevanđelja Ljubavi.

MANIFEST VIČKRAFTA

Raspad doma i porodice, zbrka u pitanjima morala i ponašanja, frustracija individualne potrebe za ljubavlju, samoizražavanjem i slobodom i prisustvo totalnog

razaranja zapadnjačke civilizacije, sve to ukazuje na potrebu za temeljnim preispitivanjem i menjanjem ličnih i društvenih vrednosti.

Pokušaji ekonomskih, političkih i društvenih pokreta, naučnih i intelektualnih konstrukcija, i Hrišćanskih crkava da se suoče i reše te probleme bili su najočitiji neuspesi. Nije dovoljno ukazati na probleme i kritikovati situaciju. Lično i društveno rešenje mora biti jednostavno i primenljivo. Zrelo istraživanje od strane filozofa i društvenih naučnika pokazalo je da postoji samo jedna sila sa dovoljno moći da reši te probleme i ostvari nužne promene a to je sila jedne nove religije. Nove, u smislu oslobađanja čoveka od okova pretvaranja, inhibicije, frustracije i lažne moralnosti u koje je zapao i pomaganja čoveku da stekne slobodu, sopstven izraz i sposobnost da voli i bude voljen što je njegova najvažnija i najosnovnija potreba. Neuspeh Hrišćanske religije, i lažnih religija i državnih kultova koji izrastaju iz nje imitacijom ili izokretanjem, ostavio je čoveka bez korena i bez duše, bez duhovne i religiozne sile razumevanja da se suočava i rešava svoje probleme.

Mi, Vičkraft, smo jedna takva religija. U našim svetilištima mi smo očuvali u životu svetlost istinske religije, koja označava radost, sreću, ljubav i slobodu za ljudski rod. Tokom vekova čovek je činio užasne stvari samom sebi, stvari koje mi nismo mogli sprečiti. Čoveku su bila potrebna ta iskustva i nije bio spreman

za našu istinu. Uprkos kleveta, mučenja i smrti mi smo zadržali naš sat protiv vremena kada je jedan novi eon osvanuo i čovek postao spreman da primi Nas.

To vreme je došlo. Čovek je konačno sebi dokazao jalovost njegove lažne religije, lažnog morala i lažnih vrednosti; On je upoznao svoju potrebu za ljubavlju i slobodom, i spreman je za reč moći koja će ga osloboditi. U Našim svetilištima Mi čuvamo velike tajne života, ljubavi, slobode i moći koje mogu spasti ljudski rod. Jedna od tih tajni je skoro dozrela za otkrivanje svetu, ostale čuvamo za one kojima napredak u razumevanju omogućí da prime i koriste te istine.

U Naše ime bili smo proklinjani, ruženi i mučeni. Međutim, čovek treba samo da baci pogled unutra i da onda pogleda te lažne maske koje kriju samo unutrašnju pokvarenost. Mi pripadamo religiji prirode, religiji čoveka onakvog kakav on jeste u njegovom istinskom sopstvu. Dolazimo da pomognemo čoveku u uništavanju njegovih lažnih bogova i lažnih verovanja i da mu pomognemo da postigne znanje i moć njegovog istinskog i uzvišenog sopstva. To je naš jedini cilj.

I u tu svrhu pozivamo svakog čoveka i ženu da nam se pridruže, da prouče naša učenja, da učestvuju u našim radovima i ciljevima i da pomognu Nama omogućujući Nam da Mi pomognemo njima.

Na prvom koraku naše aktivnosti nudimo uputstva u zakone ega i prirodu ljubavi, zatim odnose čoveka sa samim sobom i sa svemirom. Pokazujemo poreklo i funkciju religija i morala, magike i vičkrafta. Poučavamo osnovne aspekte prirode, svrhu i praktične tehnike koje će pomoći čoveku u postizanju slobode, moći i ljubavi. Ovaj kurs je otvoren za sve. U daljim kursevima za odabrane studente nudimo uputstva koja vode razumevanju i korišćenju osnovnih tajnih moći, fundamentalne prirode stvarnosti, promene i iluzije, i ključeve koji vode ka svesti o velikom svetu koji se naziva večnošću.

Mi čuvamo tajne alhemije, magije, metafizike, joge i svih okultnih nauka, I razumevanje konačne prirode stvari, i nudimo ih onima koji su u stanju da ih prihvate. To je jedino moguće za hrabrost, slobodu i ljubav. I baš radi njih Mi sada objavljujemo i pozivamo sav ljudski rod na veliki poduhvat.

Od strane Vičkrafta

Izdato 15. Juna 1950., 4000-te G(odine)

B(abalon)

U ime BABALON.

VİČKRAFT⁷

I

Mi smo Vičkraft. Mi smo najstarija organizacija na svetu. Kada je čovek rođen, mi smo bili tu. Ispevali smo prvu uspavanku. Zalečili smo prvu ranu, ublažili prvi strah. Mi smo bili Čuvari od Tame, Pomoćnici na Strani Leve Ruke. Pećinski crteži u Pirinejima podsećaju na nas, i male glinene figure napravljene za jednu drevnu svrhu kada je svet bio nov. Naša ruka beše na starim kamenim krugovima, monolitima, megalitskim spomenicima i druidskom hrastu.

Mi smo spevali prve napeve, odnegovali prve useve; kada je čovek stajao nag pred Moćima koje su ga stvorile, mi smo spevali prvu basmu od straha i čuda. Vodili smo ljubav među Piramidama, posmatrali uspon i pad Egipta, vladali na trenutke u Kaldeji i Vavilonu, (kao) Magijanski Kraljevi. Zasedali smo na tajnim skupštinama Izraela i plesali divlje i razuzdane plesove u posvećenim gajevima Grčke.

U Kini i Jukatanu, u Kansasu i Kurdistanu, mi smo jedno. Sve organizacije su nas upoznale, nijedna or-

⁷ NAPOMENA IZDAVAČA: Ovaj esej iz dva dela, koji u originalu nema naslova, činio je peti deo eseja "PEHAR, MAČ I CRUX ANSATA" koji je prekućan pisačom mašinom (vidi dole str.). On je ovde dat kao poseban esej.

ganizacija nije naša; kada dođe do prevelike organizacije mi se odvajamo. Mi smo na strani čoveka, života i pojedinca. Zato smo protiv religije, morala i vladavine. Zato je naše ime Lucifer.

Mi smo na strani slobode, ljubavi, radosti, smeha i božanskog pijanstva. Zato je naše ime Babalon. Nekad se krećemo javno, nekad u tišini i tajnosti. Noć i dan su jedno za nas, zatišje i oluja, godišnja doba i čovekovi ciklusi, sve je to za nas isto, jer mi smo na izvorištu. Moleći pokorno stojimo pred Moćima Života i Smrti, i poznajemo te moći i koristimo ih. Naš put je tajni put; pravac nepoznat. Naš put je put zmije u šipražju, naše znanje je u očima jarčeva i žena.

To je lično naša sila koja katkad menja draguljne namotaje i /.../ moćna krila u čovekovim grudima; naša Moć je poput Moći koja goni Boga da se pokrene u srcu semena i pupoljka da izraste u cvet i plod; i gde god se muškarac i žena spajaju u jednu supstancu, naša moć je ta supstanca.

Merlin beše naš, i Gaven i Artur, Rable i Katul, Žil d'Re i Jovanka Orleanka, De Molensis, Džon Di, Kaljostro, Frensis Hepbern i Gellis Duncan, Svinbern i Elifas Levi, i mnogi drugi sveti pesnici, Magovi, poeti, mučenici znani i neznani koji su nosili naše barjake protiv neprijatelja raznovrsnog i sveprisutnog, Crkve i Države. I kada je ta gamad iz Pakla koja se nazvala Hrišćanskom Crkvom držala čitav Zapad u ropstvu

greha, smrti i straha, mi, i samo mi, unosili smo nadu u srce čoveka, uprkos tamnici i lomači.

II

Mi smo Vičkraft, i mada se možda ne poznajemo lično, ipak smo povezani neraskidivom vezom. A kada žestoki divlji krik orla odjekne u tvom duhu, znaj da nisi sam u tvojoj želji za slobodom. I kada vučji urlik odjekne u šumama tvoje noći, znaj da ima i drugih koji takođe vrebaju. I kada vam putevi vaših bližnjih počnu ličiti na puteve budalaština i ludila, znaj da ima i drugih koji su videli i prosudili - i delovali.

Znajte da moć kojoj mi služimo leži u srcu svakog muškarca i žene kao što drvo živi u semenu. I da biste bili sa nama treba samo da pozovete tu Moć i već ste jedan od nas. A kada naša Moć i Radost niknu u vama, možete krenuti i vršiti svoju volju među ljudima i niko vam neće reći ne. I ako vam bude volja vi ćete je vršiti tajno a ako vam bude volja vi ćete to činiti javno, onako kako vam je volja.

Zato uzdignite svoja srca govoreći: "Ja sam muškarac" ili "Ja sam žena", i Moć Života je moja! A u toj Životnoj Moći vi ćete živeti i voleti, ne prihvatajući i ne postavljajući nikakva ograničenja, slobodno i omogućujući slobodu. I možda ćete u velikodušnosti života videti životnu ljubav kako sja u očima nekog drugog i životnu strast kako plamti na njegovom čelu i

tako zajedno učiniti veliku radost. I može biti da srećom nađete veći broj takvih i podelite vašu radost na tajnim svetkovinama i veseljima i svim vrstama ljubavi i slavlja. Ili ćete možda u riziku i opasnosti prenositi radosnu moć ljudima, kako god vas vaša volja bude vodila.

I to je sve dobro dok imate na umu jednu stvar. Ne sme biti nikakvog ograničavanja. Moć Života nije ograničena; ona poznaje svoj vlastiti put, ali nijedan um ne zna taj put. Zato vežbajte kod sebe svako davanje i uzimanje slobode koje je saglasno sa životom jer samo tako možete ostati u našoj radosti.

Bol postoji. Strah postoji, gubitak i samoća i agonija srca i duha, čak do Smrti. Jer ovo je kapija Panovog kraljevstva. Naš put nije za svakoga. Ima onih koji su toliko skučeni i bolesni u sebi da je pomisao na njihovu ličnu slobodu užas, a na slobodu drugih žestok bol; tako da bi oni porobili ceo svet. A takve biste trebali izbegavati, ili, ako već morate, uništite ih pošto već znate kako, jer to je takođe velikodušnost.

Nemojte misliti da bi se životna moć mogla ispoljavati kod onih koji nemaju problema ili nevolja, jer su oni možda samo mutava stoka, nevinašca u nevreme. Moć se češće pojavljuje tamo gde besni sukob, pošto se u svako doba, a naročito u lažnoj civilizaciji, put mora osvojiti. Predaja je propast. Druga strana medalje je

**pesma na suncu i ples na mesečini gde su sve magle
raspršene. Ali, put se mora osvojiti.**

DECA⁸

U postupanju sa javnošću sa iniciranog stanovišta, uvek se pojavljuje jedna zanimljiva dilema nudeći izbor između dva zla. Istina, to jest istina o neposrednom aspektu neke kulture, uvek je drukčija od prihvaćenih vrednosti i navodnih istina te kulture. Ta istina je tada razdražujuća, uznemirujuća, zabrinjavajuća i veoma opasna.

Tada je dilema sledeća: da li bi čovek trebao reći istinu i tako navući na sebe neprijateljstvo javnosti i verovatno uništenje svojih nada, ili bi trebao prikriti i ublažiti svoju istinu preuzimajući jednako rizik da ona bude pomućena do beskorisnosti ili čak sasvim izgubljena.

Zatim se, u svojoj analizi, adept mora zapitati da u njegovoj želji da kaže neku neprijatnu istinu ne postoji neki elemenat sado-mazohizma koji ga vuče ka mučeništvu i masakru. Isto tako, u njegovoj želji da se krije, on mora ispitati da ne postoji neka tajna želja da umilostivljava, da ugađa, da sisa zlatnu sisu sveta a vrag neka nosi istinu. U oba ova ekstremna slučaja ima mnogo presedana i velikog udruživanja, od kojih izgleda nijedan nije postigao mnogo ni u pogledu ljudskog boljitka niti u pogledu stvarnog samo-

⁸ NAPOMENA IZDAVAČA: Ovaj esej, bez naslova u originalu, činio je šesti deo eseja "PEHAR, MAČ I CRUX ANSATA" (vidi dole, str.) u prekućanom rukopisu. Ovde je dat kao poseban esej.

usavršavanja. Istorija je dugo svedočanstvo činjenice da ljudi ne žele da kažu istinu o sebi niti žele da je čuju kada se ona kaže.

Naravno, ideal je ravnoteža između ova dva ekstrema. Ali kako da postignemo tu ravnotežu kada smo mi sami neuravnoteženi proizvodi jedne neuravnotežene kulture? Kroz patnju, isprobavanje, analizu i uvežbavanje volje mi možemo doći do znanja i razumevanja nas samih i stvari koje su nas osujećivale i iskrivljavale. Međutim, mi ne možemo tako lako poništiti to osujećivanje i iskrivljavanje.

Čak i u našim pokušajima da postignemo ravnotežu u nama samima i našoj okolini nalazimo kako nas iskušavaju i hvataju u klopku mržnja, strah i želja za kobnim posledicama našeg vlastitog treninga. Proživljavajući najteže opasnosti koje su svojstvene romantičnom idealizovanju i projekciji u religiji i životu mi upadamo u strukture naučnog materijalizma jedino da bismo otkrili da smo istovremeno uništili onaj romantično-kreativni impuls koji nam je dao duhovni život. Što je još gore - dižući se iz tog groba poput duha nekog patuljka ugledamo zloćudne pseudo-religije države i nauke i jalovi moral slobodoumlja i liberalizma.

I tu je naš ćorsokak. Krajnje dinamične sile unutar nas uvek će stvarati i uništavati. Ako one ne funkcionišu pod našim razumevanjem i voljom one će stvarati

čudovišta i uništavati naše najdraže nade. Dakle, konstantan problem za adepta je sledeće: otkriti odgovarajuće oblike u kojima te sile mogu funkcionisati konstruktivno. A pre svega on mora da upozna veličinu tih sila a isto tako i oblika potrebnih da se one obuzdaju i usmeravaju.

Najveća greška društva leži u toj činjenici što se te sile, budući da su jake i opasne, smatraju zlim stvarima koje bi trebalo ignorisati ili uništavati, obično uz tragičnu cenu za bezbroj osoba. Budući ignorisane, one akumuliraju silu tajno sve dok ne provale u proždirućem haosu, i u jalovim pokušajima da se one unište okrutnost i užas ne izađu na svet.

Izgleda očigledno da forme zapadnjačkog sveta nisu adekvatne da se nose sa silama ljudske psihe. Jedna za drugom one pucaju sa stalno gomilajućim dividendama nasilja, prevare i ljudske bede. Čovek izgleda nije sposoban da obuzda ni svoju ljubav ni mržnju - one postaju monstruoze i razdiru ga. Zato se adepti moraju ponovo okrenuti izvoru života i njegovoj sakrivenoj magici iz koje potiče svaka religija, svaka nauka, svaka filozofija i svaka kreativna sila.

Zato Mi, Deca, nudimo Magiku u njenom suštinskom obliku kao način života, dvopolnu, multivalentnu, koja sadrži i transcendirira sve oblike i sve pojave. Magika nije crkva, dogma, organizacija, forma ni kult a ipak u sebi sadrži sve te stvari kao delove celine.

Zato je ona taj sistem u kojem svaki čovek otkriva svoje lično individualno stvaralačko božanstvo a koji ipak obuhvata sve te ljude u univerzalno bratstvo i ljubav.

Ako se, u ovom pogledu, stare omiljene istine, dogme, verovanja i forme pokažu samo kao parcijalnosti, ili čak kao opake zbog njihovog precenjivanja ili iskrivljavanja, to je cena koja se mora platiti za jedan širi horizont potreban za rast i život.

Za magiku je osnovno da svaka sila i svaki čin izrastaju iz ljubavi. Kad se to jednom u celosti shvati tad jednostavno nema mesta za mržnju koja je i sama jedna vrsta ljubavi koja se oseća za stvari koje su nepotpuno iskušene. Međutim, u pogledu ljubavi kao samo-žrtvovanja, odricanja i umilostivljavanja, ova istina je iskrivljena i zamračena. Videće se da tobožnje vrednosti i prenaplašene parcijalnosti imaju najzloćudniji sopstveni život pošto su zasnovane na strahu od razotkrivanja. Međutim, osnovno je da mi izložimo sami sebe toj zloćudnosti ako želimo postići živu istinu za sebe i našu rasu. Isto tako je osnovno da istražujemo i preobražavamo seme te zloćudnosti u nama da ne bi slično prizivalo slično i ne uništimo sami sebe u sopstvenoj noćnoj mori.

Ako smo u ljubavi mi stvaramo ljubav, ako smo u mržnji mi stvaramo mržnju a budući da je u nama

slika svemira ta ljubav ili mržnja koju mi stvaramo jednako deluje na nas. Ovo je taj veličanstveni pragmatizam magike. Ako smo iskreno u ljubavi mi možemo delovati odlučno, voljni i radosni, mi se čak možemo i boriti ako treba, bez straha, zlobe ili krivice pošto je i sama borba oblik ljubavi.

Mi, Deca, volimo kao deca, tražeći sredstva pomoću kojih možemo dati našu ljubav svima. Mi jesmo, istina je, uništitelji, ali samo uništitelji neljubavi, samoće i straha. Posle toga mi smo tvorci jednog sveta magike ili otkrovitelji jednog magičkog sveta koji je večit. Zato kažemo voli i ne boj se jer straha u ljubavi nema. A u služenju tom liku ljubavi može se nastaniti istinska ljubav, čak takva vrsta ljubavi za koju su sve poznate ljubavi ono što su senke za sunce.

PEHAR, MAČ I CRUX ANSATA⁹

UVOD

Ako je neko doba moguće okarakterisati jednom rečju, naše bi se moglo nazvati doba potrebe. Usred bogatstva, nema zadovoljstva ni ispunjenja, pred namoćnijom naukom i tehnologijom osnovna pitanja izmiču bez odgovora, temeljni problemi ostaju nerešeni. Sa svim mogućnostima seksualnog zadovoljenja, pojavljuje se strast koja je neutaživa, želja neispunjena.

Religija - stare istine u odorama kitnjastim ili jednostavnim - uzalud se bori protiv duhovne sterilnosti, govori brbljivo praznim rečima koje padaju na prazna srca. Kultovi cvetaju, postaju smešni i propadaju. Društvene filozofije, začete u najuzvišenijem ideal-

⁹ NAPOMENA IZDAVAČA: Ovaj esej je nepotpun i fragmentaran i preživeo je jedino u Jorkovom kucanom tekstu. U toj skripti on ima šest numerisanih poglavlja, od kojih smo mi zadržali četiri pod ovim naslovom. Prvo poglavlje (Pehar) je verovatno nekompletno. Drugo poglavlje (Anđeo i Mač) postoji samo u formi nacрта, verovatno njegova prva skica, koja pruža letimičan pogled na način na koji je Parsons organizovao svoje ideje i logički metod koji leži ispod njegovog strasnog spisateljskog stila. Treće poglavlje (Zvezda Pelin) izgleda fragmentarno i nekompletno, kao i četvrto nenaslavljeni poglavlje koje deli neke teme sa drugim poglavljem. Peto i šesto poglavlje ne izgledaju kao delovi ovog eseja i objavljeni su posebno kao eseji za sebe. Poglavlje pet, u dva dela, je esej o Vičkraftu (str.), a poglavlje šest govori o "Deci" (str.)

izmu, bivaju iskrivljene, izvrnute, pobačene pre rođenja.

Sve, baš sve vene pred plamenom jedne stravične želje, neartikulisane i nerazumljive, koja bi da spali svet. I širom sveta vlada očaj zbog sadašnjice i strah za budućnost, usled jedne potrebe, jedne želje koja je nepoznata. A koja je to želja? To je želja da upoznamo sami sebe, da upoznamo našu braću i da upoznamo Boga. Ne u jalovom obilju intelektualne spekulacije ili sterilnim paučinama metafizičke logike, već u toplom razumevanju dubina ljudskog osećaja i u zlatnim visinama duhovnog zajedništva.

Da upoznamo nas same - tu čudesnu mikrokosmičku kreaciju - drznemo se u ponore i pakao, premostimo okeane, istražimo kontinente, osvojimo planine i stignemo do sazvežđa koja sijaju u našem vlastitom biću. Da upoznamo našu braću, da volimo i budemo voljeni - da razumemo, o Bože, da razumemo, da poništimo zlobu i strah i u smehu i u suzama zagrlimo i povičemo brate, brate moj.

Da upoznamo Boga, da upoznamo tu zastrašujuću blagost (strogost?) koja čak goni cveće da cveta i ptice da pevaju; da stanemo goli pred užasom i zanosom večnosti, pred totalnom ljubavlju koja je Bog.

Zapisano je da je Edip dao banalan odgovor na Sfinginu zagonetku a potom nesrećno sišao u Tebu. I

to je čitava istorija čoveka. To biće koje je pola zver a pola boginja uzvikuje "Šta je čovek?" a odgovori, o odgovori. "To je rob, majmun, mašina, prokleta duša." Šta je zaista čovek, to čudo koje se pojavilo među nama? Kakvo je njegovo poreklo i kakva mu je sudbina? Zar on nije oblikovan od zvezdane prašine, od maglina, od zvezda? Zar ga nije rodio okean, sa vetrom, kišom i treskom groma u njegovom glasu? Zar se u njemu ne sreću sve dubine i sve visine, ponor sa ponorom? Zar nema vatre u njegovom srcu i smeha i straha oko njega koji je miljenik i smrti i života?

Kakva je to ogromna radoznalost i nenasita strast koja je stvorila bogove, kraljeve i vere, i uništila ih - slomljene igračke an smetlištu vremena? Ko je zaista taj, koji može ići toliko visoko i toliko nisko - koji je orao u svim brazdama, vikao na svim krstovima, tiranisaio na svim tronovima - taj bog iz dubina, ta zver sa zvezda, to čudo i užas zvano čovek?

Gde da potražimo odgovor? I zašto, kad je on svuda - u svemu što on radi, u onome što pravi, u onome što misli - sigurno - ALI TIM STVARIMA ON JE OK-RENUO LEĐA. Međutim, kada pogledamo u tajno srce - simbole, u patnje čarobnjaštva i svetosti i onu patnju koja transcendirira oboje - tada možemo videti "materijal od kojeg su napravljeni snovi", matricu tvorca bogova. Trojstvo.

Kakva jadna glupost prekriva lice te ogromne misterije. Jednim snažnim zamahom pometimo smeće vekova i pogledajmo to čudo otkriveno, jer tu je apoteoza čoveka. Pehar, Mač i Crux Ansata /egipatski Ankh, opp./; Isis, Osiris, Horus; Sveti Duh, Otac i Sin; istinito ime Boga. Pehar, sveti gral, Pehar Babilon(e), ŽENA, i ona večna sila otelotvorena u ženi, srce prirode - mračna materica zvezd. Mač, solarno-falični amblem demon-ađela - zveri-boga to jest čoveka. Crux Ansata, krst života sa omčom na vrhu, simbol dvoje udruženih u stvaralačkoj ekstazi koja je Bog i najavljivanje deteta koje je savršeni plod tog sjedinjenja.

Ovo je osnovno trojstvo. Na njegovu izvanrednu strukturu okačeni su svi ukrasi sramote i gluposti, podvale i samoobmane. Jer, jedino sa bistrim i očima koje su nesvesne sebe mi bismo mogli pogledati sile koje su nas stvorile i koje nas pokreću. Ono koje je Bog je večno i nepromenljivo, ali smo mi zaista stvorili njegov lik po našem vlastitom obličju, iskrivljujući ga u pristrasnosti i predrasudi, u strahu i žudnji, baš kao što te stvari iskrivljuju unutrašnju svetlost.

Moja teza glasi - da upoznavanjem i razumevanjem te dve sile mi ih možemo u nama sjediniti u treću - koja je Bog. To je skriveno znanje, tajna doktrina poznata skoro svakom divljaku, čuvana u okultnim školama istorije i skoro sasvim izgubljena za savremenog čoveka. I verujem da ovo znanje, pravilno primenjeno,

neće biti bez neke vrednosti. Verujem da smo mi pobegli od religije koja je bila nepodnošljivo iskvarena i licemerna u materijalizam koji, bez duhovnih vrednosti, ostaje jednako jalov.

Moja je želja da pokažem pristup, zasnovan na jednoj veoma drevnoj koncepciji, kojim zrela i zdravo-razumna osoba - čak i skeptična - može otkriti duhovni i emocionalni smisao. Jasno mi je da jedan takav pristup mora biti jednostavan i odabrao sam osnovne koncepcije koje su krajnje jednostavne, budući da su ih na početku stvorile osobe sa svom mudročću jednostavnosti. Takođe sam svestan da jedna filozofija zasnovana na otvorenim seksualnim koncepcijama može biti napadna u nekim delovima. Moja namera svakako nije da vređam, ali moram naglasiti da osobe koje nisu u stanju ili nisu voljne da uvide čudo i lepotu seksa i onoga što leži iza toga, i jesu uglavnom odgovorne za konfuziju i krajnje uništenje religioznog ideala.

I PEHAR

BABALON prelepa, ta Velika kurva BABALON, koja jaše zvezdanu zver, opijena od krvi svetaca, Mati - Materica - Majka Zvezd - kakva slika straha i čuda! Ne preziri - ne ismevaj - jer Pehar koji ona nosi je Sveti Gral, a i samo ime Kurva je takođe sveto.

Zar BABALON nije celina Prirode - i zar Pehar koji ona nosi nije Onaj u kojem su sve stvari začete. Zaista, Ona je zvezdana boginja, "devica najsavršenija, dama svetlosti", ona koju je "more rodilo a zvezda začela" za kojom je Safo uzdisala. I zar BABALON nije Žena, voljena Kurva, koja daje sve što ona jeste, i od muškarca uzima sve? Stvarno, ona je onaj prokleti anđeo u kojem je svo prokletstvo i svo iskupljenje, jer u njoj je data sva moć.

I iz tog Pehara teku reke života, a njihova pena je pena mlečnog puta, koji nosi čudesno seme zvezda. A iz tih voda raste visoko i večno drvo života, jasen sveta. Kakvo bezobrazno bogohuljenje, kakva neverovatna bestidnost, koja vređa čitavu prirodu doktrinom o bezgrešnom začecu, ponižavajući podsmeh ženi i čudesnom procesu kojim se ljudi rađaju. I koliko se podli labavi um trebao sagnuti da bi iskovao takve lance za ženu!

Na početku beše matrijarhat - doba Izide; vek za vekom se polako otkrivao u kojem je žena, primalac misterije stvaranja, bila i Sveštenica plemena. Čarobnica, proročica, čuvar ključeva rađanja, lečenja i smrti, a njen arhetip je Izida, prekrivena velom na prestolu. Mislim da ta žena nije bila aktivni klupski član, majka rasplakanih dečaka, koja je surovi tobožnji matrijarh savremenog doba.

Vidim je kao širokogrudu, razvijenu, sa crnom grivom, očima koje najavljuju boj, nežnu u ljubavi i povučenu u misteriji kako ispunjava potrebe same sebe, svog mužjaka, svoje dece i svog plemena. Ne mislim da je bila frigidna, niti sterilna, kao što su to savremene sveštenice slobodnog života. Bila je to ona koja je sedela na vratima hrama pokraj voda Vavilona i davala sebe strancu. Nije se ona dala jednom čoveku u tom obredu već svim ljudima, pa stoga i Bogu. I koliko je veličanstvenija njena služba od službe onih kaluđerica koje poriču muškarca pa tako i Boga u oskudici njihovog milosrđa. Pogledaj je sada u njenoj nagosti, tu uzvišenu kurvu zvanu žena. Pogledaj njen raspevani bojni poklič, dok jaše na bojnom konju Sag - Semiramida, Vesnik pobede (Vicingetorix) - Brinhilda. Zar nije divna?

Pogledaj je u noćnim odajama, sa rumenim obrazima, krupnim očima, ustima vlažnim od meda i slatkim od vatre, kako daje zanos i bol svog tela u totalnoj ljubavi. Zar nije veličantvena? Pođi za njom u hram šume i pogledaj kakvim čudesnim ritualima ona priziva plemensko božanstvo. Gde je bleđa, tužna, čestita Marija u poređenju sa ovom vizijom? Zašto ona, kada su oni došli da raspnu njenog sina, nije zgrabila mač i ubijala dok se ljudi ne bi razbežali u vrisku pred tim gnevom? Zašto nije učinila to, ili ako je trebalo zašto ga ona nije prikovala svojim vlastitim rukama? Ko je izvadio tu nišču, ucveljenu, bedu od žene iz kakvog lonca kupus-

čorbe? Sigurno neki trgovac sa dušom popišanog mrava.

Jer, postoji žena koja će usisati čovekovu dušu sve do pakla, i na kraju ga uništiti, sem ako on nije zaista čovek. Zar ona nije demon? Zaista, ona je demon iz najdublje jame i niko sem Magijanskog Kralja, majstora mača volje, neće se nikad nazvati njenim mužjakom. Jedno od lukavstava Pehara je da on osvaja davanjem, i daje da bi osvojio, i zato za svaku boginju postoji po jedan suprotstavljeni demon. I baš onoliko koliko mu se glava u nebo diže toliko mu korenje u pakao seže, i to je blagoslov istinskog sveca, ljubavnika BABALON(e), da on postiže venčanje raja i pakla.

Postoji zakon za male na zemlji i zapisano je "Ne smeš se ogrešiti". Ali BABALON je iznad Zakona i skupštine i ko bi hteo nju zadobiti morao bi se ogrešiti o zakon i pobediti samoću anarhije i tame. Jer takođe je zapisano "prosućeš krv svoju do poslednje kapi".

O ženo, u kakvo si tamno i strašno ropstvo upala - glupača sveštenik, oruđe nitkov, robinja budal - u ime ispravnosti, vrline i muške superiornosti. Kakve su vatre obasjavale tvoju sramotu - lomače, lanci, bičevi. Koliko je brazda videlo tvoje poniženje - i koliko pozlaćenih školovanih pera. I - što je najveća sramota od svega - ti si lično održavala tu trulu tkaninu pretvaranja za porobljavanje tebe i tvojih sestara. I kakvu si strašnu osvetu preuzela - ti, koja si držala ključeve živ-

ota i smrti. Kako je čovek bio slep u svojoj gluposti i koliko je propatio zbog toga.

Međutim, sve te stvari, poniženje, osveta, glupost, samo su senke oblaka na licu večne žene koja je BABALON. Ona je ta koja vlada u srcu svake žene i koja je želja svakog muškarca. Zato vam kažem, Nju Prizivajte! Predočite nju, tu moćnu ženu - tu boginju - tu "kružnicu zvezda koje je naš Otac samo mlađi brat". Zamišljajte nju, čija pesma je pesma mora, čije srce je srce zemlje, nju na čiji osmeh cveće procveta u proleće, na čiji dodir zemlja postaje plodna. Pozovite je - ne bojte se nje - pa zar ona nije žena - nežna-misteriozna-zavodljiva? Ona je suština žene - uzdignuta do njene vlastite moći, oslobođena u njoj samoj¹⁰.

II ANĐEO I MAČ

A. Kako je Raj stvoren od onoga što jeste.

1. Ljubav kao izvesno prepunjavanje ponoće, primanje kao neka vrsta davanja, a sreća mera dovoljnosti.

2. Mladost kao jedan period istraživanja onoga što jeste, sa odgovarajućim uvažavanjem misterija.

¹⁰ NAPOMENA IZDAVAČA: Jork ovde napominje da je sledeća strana skroz precrtana i da ju je on izostavio u kopiji njegove skripte. On nastavlja sa Poglavljem II. Nivoi Parsonsove skice promenjeni su od "I,A" u "A,1" da bi ostali u skladu sa rimskim brojevima poglavlja u ovom eseju.

3. Zrelost kao period za uživanje onoga što jeste, i naprasnog odbacivanja misterija.

4. Starost kao period za uživanje u misterijama.

5. I Raj koji se sastoji od svega onoga što jesmo.

B. Kako je Pakao stvoren od onoga što nije.

1. Mržnja kao izvesna žudnja za prazninom, strah jedna vrsta prevremenog odbacivanja, a nesreća mera nedovoljnosti.

2. Mladost kao jedan period odbacivanja onoga što jeste u korist onoga što bi trebalo biti, ili u reakciji protiv istog.

3. Zrelost kao produbljivanje uverenja da to nije vredno cene, i odluka da će drugi u celini platiti tu cenu.

4. Starost kao period kada čovek mrzi i biva omražen.

5. I Pakao koji se sastoji od toga da budemo drugo = (tj.) manje od onoga što jesmo.

C. Anđeo i slika Boga.

1. Naši roditelji kao jedini Bogovi koje poznajemo.

2. I u samima sebi mi duboko želimo da ugađamo.

3. Jevreji su stvorili jedan lik Boga koji govori, i kaže "Ti ne smeš".

4. To je naš Bog.

5. I Bog naših roditelja.

6. I biće Bog naše dece.

7. On kaže: "U znoju ćete raditi, u grehu uživati, u patnji začinjati i rađati. Mržećete svoje seme i ono će mrzeti vas. U ne-ljubavi bićete svoje ne-ja. Ljudi. Pakao."

D. Mač kao zakon koji na sve načine sprečava ulaz u raj.

1. Čovek usmeren protiv samog sebe, i zakon takođe sam protiv sebe.

2. Zakon prirode protiv zakona čoveka.

3. Zakon materije protiv zakona duha¹¹.

5. Neki kažu da ako je Život = Smrt, onda je ne-život = ne-smrt. To pokazuje formulu Hrišćana (Žrtva).

6. Ili da ako je Bog razapet, onda biti razapet znači biti Bog. Ovo je formula Jevreja (Žrtveni jarac).

7. Da je materija = majka, a da duh samo služi. Formula misticizma. (Sveštenik Boga = žen/sko/, kćerka.)

8. Da je duh = otac, a materija samo služi. Formula nauke (Sveštenik prirode = M/uško/, sin).

F. Vrata Raja su tako uzana da samo jedan (čovek) može proći.

1. Iako samo dvoje može ostvariti ulaz.

¹¹ NAPOMENA IZDAVAČA: Ovde nedostaje jedan deo. Tekst se nastavlja u sledećem pododeljku "E".

2. Pa ipak, to je celokupno sopstvo otkriveno od strane onog sopstva koje se mora odslikati u mnogim ogledalima.

3. Tako da su obmanuti oni koji bi poveli mnoštvo u Raj, i oni koji bi spasavali mnoge.

4. Oni vide sebe u drugima, ali ne vide druge u sebi.

5. Kao čovek koji uzvikuje mir, a ne zna da je njegova vlastita mržnja rat.

6. Ili onaj koji viče rat, i time traži masakr noćnih demona svog mračnog sopstva.

G. Pa ipak, anđeo je smrt, a njegov mač je vreme.

1. Smrt nije sluga nijednom čoveku, niti je vreme negde zatvoreno.

2. Niti je smrt obmanuta niti umilostivljena, niti je vreme prevareno niti zaboravljeno.

3. Pa ipak oni će se prurušiti zbog budala, i šetati u snovima.

4. Međutim, za celovito sopstvo smrt je čuvar od ne-života, a vreme čuvar od nemanjanja.

5. Kada se pehar razbije i uže se prekine, sva odbačena i nepriznata sopstva zbacuju svoje omražene maske i pristaju na sud.

6. Presuda glasi: sva su divna i nikakva kazna nije potrebna. To je poslednji od paklova.

H. Paša na uzvišenim livadama večnosti.

1. Dođite, moji demoni, konačno ćemo zbaciti maske.

2. Bez maske, vaša imena behu potreba i želja. Ovde nema potrebe ni želje, i vaša imena su život i kretanje, dva prelazna glagola (transitivies) ljubavi.

III ZVEZDA PELIN

Šta nastaje od zvezde koja tako žestoko plamti u nekim mladalačkim vidicima? Ona svakako pada; ali, da li se gasi? Strasna i preosetljiva, slavloljubiva i bezazlena, sebična i lišena svog sopstva, zločinačka i produhovljena, ona gori ispod voda, voda koje su preterano gorke.

I šta predstavlja ta zvezda do ljudske strasti pothranjene herojskim mitom dok one gore sa nenormalnom svetlošću; imaginacija koju pokreće strast sve dok ona ne zablista u oktavnoj skali - u ultravioletnom kao duhovna patnja, u vidnom nivou kao genij i u infratamnom kao kriminal, psihoza i bolest. Patnja uzdignuta na nivo herojskog može se tolerisati u našoj vlastitoj kulturi jedino ako je oplemenjena (pa čak i tada znatno ublažena, u umetnosti). Herojsko je antidruštveno u svakom smislu te reči. Ono je, antidemokratsko, antikomunalno. Ono je opasno, razarajuće, često kobno u terminima naših društvenih vrednosti. Zigfrid, Artur, Gaven, pa čak i Isus mogli bi se s pravom tretirati kao kriminalci u našoj kulturi, jednostavno zato što bi bili tako nepouzdati, tako nedruštveni.

IV /BEZ NASLOVA/

Ako je spoznaja Lucifera spoznaja Pakla tada je suština prokletstva verovanje da pakao nije pakao, i stalno razočaranje i frustracija ponovnog otkrivanja da on to zaista jeste; i potreba da se nekako objasni ta činjenica opravdavajućim površnim frazama. Prokleti nalaze pakao tamo gde traže raj a raj nalaze jedino tamo gde se plaše pakla.

Onda je prokletima jedina moguća uteha ova spoznaja, četverostrano suočena i nezaboravna: da pakao jeste Pakao. Transcendentni i donkihotski paradoks da je Pakao takođe i Raj pripada samo Herojskom.

Pakao se sastoji od potčinjavanja herojskog ideala konvenciji ili sigurnosti, strahu ili samopovlašivanju, ili bilo kojoj iluziji parcijalnog sopstva koje je inferiorno celovitom sopstvu.

Herojski ideal je težnja ka prevazilaženju ograničenja - pomoću ljubavi i razumevanja, pomoću patnje i sile, pomoću volje discipline, pomoću svih mogućih sredstava koja će ostvariti spoznaju i oslobođenje celovitog sopstva.

OPŠTA TEORIJA POLJA¹²

I

1. Svaki živi organizam se može smatrati jednim poljem koje je rezultanta različitih sila.
2. Da bi funkcionisao taj organizam mora biti sposoban da razreši te sile u smislu usmerene aktivnosti.
3. Kod neinteligentnih organizama razrešujući faktor je instinkt. Instinkt je nasleđena sposobnost za borbu sa okolinom bez mnogo predumišljaja. Instinkt je regulator:
 - a. Automatskih životnih procesa.
 - b. Agresivne reakcije na glad, seks i opasnost.
 - c. Recesivne reakcije na opasnost.
 - d. Protektivne (zaštitničke) reakcije za mlade (ponekad).
 - e. Recesivne reakcije na seks (ponekad).
4. Intelekt se verovatno javlja kao dodatak instinktu u procesu učenja. Poboljšanje instinktivnih funkcija usled iskustva je zapaženo kod mnogih vrsta.

¹² NAPOMENA IZDAVAČA: Ovaj fragmentarni nacrt preživeo je u rukopisu.

5. Kod homo sapiensa, intelekt je odrastao do tačke gde je on jednak ili čak i jači od instinkta u regulisanju izvesnih osnovnih sila.

6. Pošto nijedna od ovih kontrola nije u celosti dominantna kod čoveka, u nekim oblastima dolazi do konflikta. Kada se taj sukob ne može rešiti ni intelektualnim ni instinktivnim sredstvima on se projektuje kao simbol. Religija se pojavljuje kao sredstvo za postupanje sa tim simbolima.

II

Da bih dalje ilustrovao ovaj proces preći ću na oblast analize grupa.

1. Jedna kolonija ili kultura mogu se posmatrati kao rezultanta raznovrsnih pojedinačnih organizama koji postoje u međusobnoj zavisnosti. Među najprostijim su bakterije i plesni. Mravi i pčele su u sredini. Slede neke vrste riba i ptica. Od razvijenijih tu su čopori pasa i vukova. Neke vrste kopitara, majmuni i čovek. Izgleda da individualnost i samoopredeljenje rastu sa stepenom evolucije ali međuzavisnost ostaje jaka u svim tim kulturama.

2. Princip rezultatne ili direktivne sile koncentrisane u pojedincu izgleda da je operativan u nekim od tih kultura, naročito u razvijenijim. To se može videti u slučaju Matice mrava i Matice pčela ali se javlja i u

slučaju ptica, vukova i majmuna u njihovim predvodnicima. Ovaj princip izgleda da deluje instinktivno u obliku najjače i najспособnije životinje koja se manje ili više automatski odbacuje i uništava kada njena snaga i sposobnost počinju opadati.

3. Princip brojčanog ograničenja izgleda da deluje u slučaju kolonija kultura drukčijih od čovekovih. To može biti zasnovano na ekološkim i logističkim činiocima, a verovatno i na nekim drugim funkcionalnim ograničenjima. Čak i u slučaju čoveka, zajednica, plemenska ili porodična jedinica može biti prava mera granica te kulture.

4. Izgleda da se često događa da se pojedinci koji neuspešno izazovu predvodnika grupe povlače, ponekad sa još nekim pojedincima, da bi oformili jezgro neke nove grupe.

5. Iako vođstvo tih kultura obično čine mužjaci najraniju obuku i vođenje jedinki uglavnom obavljaju ženke. Usled toga jači tipovi ženki poprimaju priličan značaj u nekim vidovima vođenja grupe.

III

Prototipovi muškog božanstva, umirući bog, Heroj i boginja majka u religijskoj mitologiji mogu se videti gore u slučajevima 2, 4 i 5. Sada je moguće preći na

analizu polja ljudske kulture u pogledu bipolarnog konflikta između instinkta i intelekta.

1. Kako intelekt pristupa racionalizovanju, autoritet muškog vođe će izgledati dobar za one članove koji zavise od njega, ali loš za tip prvobitnog heroja čija će funkcija biti da ga ubije i zameni, ili da predvodi jedan otepljeni deo plemena. Za vođu, heroj će biti kriminalac koga treba kontrolisati ili uništiti po svaku cenu. Isto tako ženka, koja je izvor sve dobrote za njene mlade, može heroju izgledati kao opasnost suzbijanja, a takođe i kao moguća pretnja autoritetu vođe.

2. Kao što je već rečeno, kada su konflikti ove vrste nerazrešivi, oni se projektuju kao simboli. Uključene ličnosti mogu se projektovati kao demoni, duhovi i duše mrtvih, kao veštice, zmajevi, čudovišta i bogovi i boginje, od kojih svaki sadrži bipolarni element konflikta. Oni postaju svojina plemena a takođe i pojedina, i njima se ti nerešivi problemi nameću.

3. Pošto je nemoguće, izuzev u slučaju civilizovanih pojedinaca, neprestano pripisivati probleme simbolima koji u stvari ne postoje, magičar-sveštenik se javlja kao predstavnik i personifikacija tih simbola, to jest, kao posrednik između stvarnog problema i njegove projekcije. Zatim, pomoću postupaka koji su delom simbolični a delom stvarni, konflikti se rešavaju na opšte zadovoljstvo plemena. To je osnovna priroda i funkcija religije.

4. U slučaju dinamičnih kultura konflikti će stalno izbijati u novim oblicima. To zahteva izvesno spajanje ličnosti sveštenika i heroja kod pojedinaca koji, često na ogroman rizik, razvijaju nove metode rešavanja.

5. Može se primetiti da su individualni konflikti slični plemenskim konfliktima. Imaju isto poreklo, projektuju se na isti način i preuzimaju iste simboličke forme. Tako se manje-više automatski dešava da će pojedinac koji se bori sa, i traži rešenje, svojim sopstvenim problemima biti u situaciji da isto to radi i za pleme.

6. Pošto prototip svakog tipa postoji u njegovoj suprotnosti javlja se još jedan bipolarni konflikt između ljubavi i mržnje, koji u nekim aspektima poprima samoubilački tok. Naročita zloradost, isto kao i preterana dobročinstva, nekih projekcija jesu posledica ovog konflikta.

IV

Sada možemo preći na ispitivanje metoda koje su razne kulture upotrebljavale za rešavanje ovih konflikata. Oni su sasvim jednostavni i temeljni i primetno slični širom sveta. Razbijanjem konfliktnih problema na sastavne delove dobijamo sledeće:

A. Vođa i Heroj (otac i sin, superego i ego, kastracioni kompleks, Bog i đavo, društvo (muško) i buntovnik, itd.). Iskupitelj.

B. Žena i Muškarac (majka-sin, suprug-supruga, otac-kćerka, brat-sestra, društvo (žen/sko/) i pobunjenica, veštica, boginja.)

C. Sekundarni konflikti poput lično-društveno, međuplemensko, itd. pokazuju se u skladu sa fundamentalnim.

Čak i dati negativistički aspekti konflikta mogu se razložiti na sledeći način.

A. Vođa može zloupotrebiti svoj autoritet i njegove neproverene agresivne komponente mogu pleme dovesti u opasnost - ili - isto to može postići i putem slabosti i neodlučnosti.

B. Heroj može otići predaleko u pobuni - ili - usled slabosti pobuna može doživeti krah.

C. Žena može dominirati svojim mladima preterano ili predugo - ili naneti im štetu ravnodušnošću ili nebrigom.

Ova razmatranja vode ka sumnjama u oblastima gde sumnja može biti kobna i tako zahteva konačne projekcije¹³.

¹³ NAPOMENA IZDAVAČA: Dve dodatne stranice rukopisa su preživele ali ih je Parsons precrtao pa su ovde izostavljene.

ANALIZA PRSTENA

(U Redu)

1. Rhinemaidens (3). Čuvari izvora. Strasti, u suštini ženske, koje drže psiho-seksualne energije u osnovnim biološkim obrascima.

2. Alberich (Nibelung). Nerešeni narcisovski elementi u sopstvu, koji, osujećeni u osnovnom ljubavnom nagonu, svečano se odriču ljubavi i pretvaraju taj nagon u moć i osvajanje. Samo onaj koji se odrekne ljubavi može steći Nibelunško zlato - tj. jedino se sprečavanje ljubavnog nagona rađa taj nagon više moći.

3. Wotan - Yod He Vau He - prirodni Otac. Autoritet - Moć - Zakon - Energija. Muška energija izražena kao autoritet - Pravi Car - ali čvrsto vezan sopstvenim zakonom.

4. Frieda - Carica. Ovde manifikovana kao čuvar klana totema i egzogamnih običaja - ženski incest.

5. Valhalla. Kuća Bogova.

A. Predeo smrti.

B. Ljudski um.

Freia /Freyja/ - Boginja Proleća i Lepote - posredna /.../

ZVEZDA BABALON

Kako da pišem o misteriji i užasu, o čudu i jadu i sjaju sedmostruke zvezde koja je BABALON, majka gnusoba, pijana od krvi svetaca? Jer tu ne pomažu ni um ni mudrost, čak ni sama volja, već samo razumevanje i pasivna ljubav. I šta će koristiti adeptu to što je overladao četvorostrukim elementima i odgonetnuo zagonetku Sfinge? Cena je ovde poslednja kapljica njegove krvi. On mora sići kao Mojsije, kao Artur i Tamuz u zemlju mraka, poći za labudom u Tuonella, u tišinu, hladnoću i noć. A tamo, pred crnom majkom anarhije i gnusoba biće lišen svake moći, sve dok ne ostane nag i nemoćan kao novorođenče, i u tome on ne može pobediti sve dok sve ne preda dobrovoljno, premošćavajući vode zaborava i pijući sa izvora života, i gorkoslatke misterije razumevanja, i iz te tamne materice čovek će se ponovo roditi, ali to više neće biti on.

Ona je matora veštica koju je preobrazilo Gavenovo viteštvo, Kundri koju je nadvladala Parsifalova čista ludost, Libann nevesta Mannan(a), Život nevesta Smrti. I u nadvladavanju i predavanju, i u Tao(u) koji je iznad obadvoje on će postići, jer ona je put do krune.

Ali ova misterija nadmašuje govor. Um se tresе a intelekt je očaran čak i pred samom idejom ŽENE, i tamnom Majkom od Koje je ona samo svetla senka.

Ipak neka adept meditira o ovome: ima ljubavi koje je ona volela u ovom telu i u drugim telima, svetlih ljubavi i mračnih ljubavi, veselih i tužnih, čistih i perverzних. I neka se priseća tih ljubavi u svakoj radosti i tuzi iluzije: u čudu jutra i proleća, u žaru podneva i leta, u sjaju sunčevog smiraja i jeseni. I neka ih destiluje finom alhemijom u raznobojni oblik želje srca.

Zatim, neka razmisli o tome da svi ljudi u svojim srcima nose sliku ljubavi, koju su veličali svi pesnici, slikali svi slikari i opevali u večnoj veličanstvenoj muzici. A ona je oblikovana, kako neki kažu, po slici prve ljubavi, majke. A ja kažem da je tu savršenu sliku u srcu čoveka oblikovao strašni oblik u prostor-vremenu koji oblikuje sve žene, nezasita i večna strast Pana koja je BABALON.

Zatim, neka adept meditira o onom demonu ženi Lilit koja proždire svoju sopstvenu decu; o Kali, avataru razaranja; o Veneri, kurvi omrznutoj, i neka na sličan način pomeša taj oblik za svoj san. I neka pogleda Boginju koja je telo od zvezda i neka sve to opazi kao jedno. Zatim, sa zmijskim otrovom u svojoj krvi, i nepobedivom strašću u svom srcu, neka priziva BABA-LON, da, neka priziva BABALON.

I tada će adept osetiti ponešto od ove misterije u trajnom obožavanju bilo kog božanstva, pošto su svi bogovi jedno. I možda adept ima partnera na zemaljskom planu, ili među elementalima; i ako hoće, neka

zamišlja da taj partner ima u sebi prirodu njegovog božanstva, jer u tome je jedna suptilna i divna ljubavna tehnika. Ali teško onome ko pobrka planove, obožavajući glineni lik dok svetište leži prazno i napušteno. Jer ako njegova ljubav bude čista on će doći do Paklene Ruže i učestvovati u sakramentu Gospoda Ljubavi, baš kao ja, braćo moja, baš kao ja.

Postoji još jedna misterija u vezi sa BABALON koju sam otkrio u mojim magičkim proučavanjima a to je činjenica da je BABALON sada inkarnirana na zemlji u obliku jedne smrtne žene. Ja ne znam u kojoj, niti gde je ona inkarnirana. Ne znam ni gde ni kada će se ona pojaviti. Ali da je ona inkarnirana i da će se pojaviti, kao zastava pred armijama i sud naroda, to znam. Postoji odgovarajući materijal o toj temi koji će biti objavljen u pravo vreme. Za sada o tome ne mogu reći ništa više.

Pored toga veoma je vidljivo da se duh BABALON(e) pokreće u ženama ovog sveta. Zahtev za većom slobodom, odbacivanje tiranskog muža i detinjastog ljubavnika, porast ženske poligamije i lezbejstva, sve ukazuje na razvoj jednog novog tipa žene koja će ili imati celog čoveka ili nikakvog.

Posao magičara je da se razvije u čoveka dostojnog te nove žene koju je i proizvela njegova magijska strast. Njegov posao je da postane sveštenik da bi ona mogla postati korisna žrtva što zahteva njena priroda.

Konačno, to je uzvišena misterija koplja i grala. To se ne može naučiti. Magika je staza, ali za kraj (cilj) te staze ne postoje reči, ne postoji jezik.